

Haruki Mukarami

Iubita mea sputnik

1999

Sputnik

Pe data de 4 octombrie 1957, Uniunea Sovietică a lansat primul satelit artificial, Sputnik 1, de la baza spațială Baikonur din Republica Kazahstan. Având diametrul de 58 centimetri și greutatea de 83,6 kilograme, satelitul a făcut ocolul Pământului în 96 de minute și 12 secunde. Pe data de 3 noiembrie a fost lansat următorul satelit, Sputnik 2, cu câinele Laika la bord. Laika a fost prima viețuitoare care a călătorit în spațiul cosmic, dar satelitul nu a putut fi recuperat și astfel câinele a devenit o jertfă a cercetării biologice în spațiu.

(Articol din Istoria completă a lumii, Editura Kodansha)

Capitolul 1

Într-o primăvară, la vârsta de douăzeci și doi de ani, Sumire¹ s-a îndrăgostit pentru prima oară în viață. A fost o dragoste copleșitoare, ca o tornadă ce se năpustește peste o câmpie întinsă, trântind la pământ tot ce-i iese în cale, luând pe sus obiecte, distrugându-le, făcându-le praf și pulbere. Fără să slăbească o clipă, tornada străbate apoi oceanul, pustiește fără milă Angkor Wat, arde pădurile Indiei și toți tigrii lor, se transformă într-o furtună de nisip în deșerturile Persiei și îngroapă o fortăreață exotică sub o mare de nisip. O dragoste monumentală. Persoana de care se îndrăgostise era cu șaptesprezece ani mai în vârstă ca ea și era căsătorită. Mai mult decât atât, era femeie. Aici a început totul și aici s-a sfârșit totul. Sau aproape totul.

La vremea aceea, Sumire se lupta din răspuțeri să devină scriitoare. Oricâte opțiuni i-ar fi pus la dispoziție viața, pentru ea nu exista alt drum posibil. Hotărârea ei era de neclintit; nu era dispusă să facă nici un compromis, între viața ei și crezul literar n-avea loc nici măcar un fir de păr.

După ce a absolvit un liceu public din prefectura Kanagawa, s-a înscris la secția de literatură a unei facultăți particulare foarte la modă. Cu toate acestea, simțea că școala aceea nu e pentru ea. Facultatea „călâie, lipsită de spirit de aventură și aplicație practică” o umplea de disperare. Pe majoritatea colegilor ei (printre care, de fapt, mă aflam și eu) îi considera plictisitori și mediocri, de mâna a doua. Din acest motiv, după al doilea an a înaintat o cerere de retragere de la cursuri și dusă a fost. Ajunsesse la concluzia că facultatea era o pierdere de vreme și cred că, în realitate, așa și era. Totuși, dacă mi se permite o generalizare mediocră, avem nevoie și de o cantitate de lucruri inutile în viața noastră imperfectă. Dacă n-am avea parte de lucruri inutile, viața noastră și-ar pierde până și imperfecțiunea.

În câteva cuvinte, Sumire era o romantică incurabilă, încăpățânată, cinică și neștiutoare. O dată ce începea să vorbească, nu se mai oprea. Pe de altă parte, dacă nu-i plăceau partenerii de discuție — altfel spus, cei mai mulți dintre oameni — , nu mai deschidea gura nici în ruptul capului. Fuma prea

¹ Violetă (jap.)

mult și, în mod sistematic, cum se urca în tren, cum își pierdea biletul. Cufundată în gânduri, uita adeseori până și să mănânce și era slabă ca orfanii de război din filmele italienești. Doar ochii i se mișcau neconținut. Mi-ar fi mai ușor să vă arăt o fotografie de-a ei, dar, din păcate, nu am nici una. Sumire ura să fie fotografiată și nu intenționa să lase posterității „Portretul tinerei scriitoare”. Dacă ar fi existat vreo fotografie de-a ei de pe atunci, sunt sigur c-ar fi fost păstrată ca un document rar, ce atestă caracteristicile unui anumit tip uman.

Să ne întoarcem la povestea noastră. Femeia de care se îndrăgostise Sumire se numea Miu. Toată lumea o striga așa. Nu-i știu numele adevărat (și, din acest motiv, la un moment dat am avut chiar unele probleme — dar despre asta am să vă povestesc mai târziu). Era de origine coreeană, însă nu știuse deloc să vorbească limba maternă până la douăzeci de ani, când se apucase s-o învețe. Se născuse și crescuse în Japonia și pentru că studiasse muzica în Franța, vorbea fluent, pe lângă japoneză, franceza și engleza. Era întotdeauna îmbrăcată rafinat, purta nonșalant accesorii mici și scumpe și conducea un Jaguar albastru închis, cu doisprezece cilindri.

Când a întâlnit-o pentru prima oară pe Miu, Sumire i-a vorbit despre romanele lui Jack Kerouac. Pe vremea aceea era complet fascinată de lumea romanelor lui. Întotdeauna avea câte un idol literar, iar acum se fixase asupra acestuia, chiar dacă nu mai era la modă. Purta mereu, îndesate în buzunarul pardesiului, fie *Pe drum*, fie *Călătorul singuratic*, și le răsfoia ori de câte ori avea răgaz. Când găsea câte un paragraf care îi plăcea, îl însemna cu creionul și apoi îl memora cu sfințenie. Cel mai mult o fermecase povestea despre supraveghetorul de incendii de pe munte din *Călătorul singuratic*. Kerouac petrecuse trei luni singur la o cabană din vârf de munte, lucrând ca paznic împotriva incendiilor.

Sumire se oprise asupra citatului următor:

„Măcar o dată în viață, fiecare om trebuie să se retragă în sălbăticie, pentru a avea experiența singurătății sănătoase sau chiar plictisitoare, pentru a descoperi că depinde numai de el însuși și pentru a-și găsi astfel ascunsa putere lăuntrică.”

— Nu ți se pare minunat? m-a întrebat ea. Să te urci în fiecare zi în vârful muntelui, dând roată cu privirea ca să vezi dacă nu cumva se ridică de undeva un fum negru, și gata — cu asta ți-ai încheiat munca pe ziua respectivă. Pe urmă poți să citești sau să scrii romane după pofta inimii. Iar noaptea auzi ditamai urșii dând târcoale cabanei. Este exact viața pe care mi-o doresc! În comparație cu asta, secția de literatură de la facultate e ca un castravete amar.

— Problema e că la un moment dat va trebui să cobori de pe munte, am replicat eu, dar ea, ca de obicei, nu s-a lăsat impresionată de opinia mea realistă și mediocră.

Sumire se străduia din răspuțeri să găsească o metodă pentru a putea deveni asemenea personajelor lui Kerouac: sălbatică, rece, exagerată. Rămăsese cu privirile pierdute spre înaltul cerului, cu mâinile îndesate în buzunare, părul ciufulit dinadins și cu ochelarii Dizzy Gillespie cu ramă de plastic de un verde întunecat pe care-i purta, deși vedea perfect. Aproape întotdeauna avea pe ea o jachetă de tweed, care-i era prea mare și părea că fusese cumpărată de la un magazin de haine vechi, și niște bocanci greoi, de muncitor. Sunt sigur că și-ar fi lăsat și barbă dacă ar fi avut cum. Sumire nu era o fată frumoasă în sensul obișnuit al cuvântului. Avea obrajii supti, gura puțin prea mare și nasul mic, ușor cârn. Figura îi era expresivă și avea simțul umorului, dar aproape niciodată n-o auzai râzând tare. Era mică de statură și

chiar atunci când era bine dispusă avea un fel de a vorbi de parcă era pusă pe hartă. Cred că în viața ei nu încercase să folosească ruj sau creion dermatograf. Îmi imaginez și că nici măcar nu auzise vreodată că sutienele au mărimi diferite. Cu toate acestea, Sumire avea ceva special, care-i atrăgea pe cei din jur. Nu pot găsi cuvintele potrivite pentru a explica acel „ceva special”, dar, când mă uitam în ochii ei, era mereu acolo.

Poate c-ar fi mai bine să nu intru în subiect, dar adevărul este că eram îndrăgostit de Sumire. Am fost puternic atras de ea încă de la primul nostru schimb de cuvinte și curând am început să simt că nu mai există cale de întoarcere. Mult timp nu m-a mai interesat nimic altceva pe lume. Sigur, am încercat nu o dată să-i dezvălui sentimentele mele, dar, ori de câte ori mă aflam în fata ei, eram incapabil să-mi găsesc cuvintele, în ultimă instanță, poate că a fost mai bine așa. Chiar dacă aș fi reușit să-mi exprim exact sentimentele, sunt sigur că Sumire mi-ar fi răs în nas.

În perioada în care noi doi am fost „prieteni”, eu aveam relații cu două-trei femei. (Spun „două-trei” nu pentru că nu-mi aduc aminte numărul exact, ci pentru că el variază în funcție de criteriul ales.) Lista devine ceva mai lungă dacă le mai adaug și pe cele cu care am făcut dragoste doar o dată sau de două ori. Cu toate acestea, când mă aflam în brațele lor, mă gândeam întotdeauna la Sumire. Sau, în orice caz, Sumire era cel puțin prezentă într-un ungher al minții mele. Uneori îmi imaginam că pe ea o strângeam în brațe. Știu că nu era cel mai firesc lucru din lume, dar, bine sau rău, nu mă puteam abține.

Mai bine să vă povestesc despre cum s-au întâlnit Sumire și Miu.

Miu își amintea vag de numele lui Jack Kerouac și bănuia că era scriitor, dar ce fel de scriitor, n-ar fi putut spune.

— Kerouac, Kerouac... nu e cumva un sputnik?

Sumire nu înțelegea ce voia să spună. S-a oprit cu furculița și cuțitul suspendate în aer, concentrată.

— Sputnik? Sputnik e numele primului satelit rusesc, trimis în spațiu prin anii '50, nu? Iar Kerouac e un romancier american. E-adevărat că, în linii mari, aparțin aceleiași perioade, dar...

— Nu așa erau numiți unii dintre scriitorii din vremea aceea? a întrebat Miu, făcând un cerc cu degetul pe masă și parcă scormonindu-și cotloanele memoriei.

— Sputnik...?

— Da, așa se chema un curent literar. Știi cum sunt grupați scriitorii, nu? Cum e, de exemplu, școala Shirakaba².

În cele din urmă, Sumire s-a luminat:

— Beatnik!

Miu și-a șters delicat colțurile gurii cu șervetul.

— Beatnik, Sputnik... Niciodată nu-mi pot aminti termenii de genul acesta, cum sunt Restaurația Kenmu³ sau Tratatul de la Rapallo⁴. Toate sunt lucruri petrecute cândva, demult.

² Școala Shirakaba (lit. „mesteacăn”), curent literar japonez din primele decenii ale secolului XX, avându-i ca reprezentanți pe Saneatsu Mushanokoji, Naoya Shiga și Takeo Arishima.

³ Restaurația Kenmu (1333-1336), scurtă epocă din perioada feudală japoneză.

⁴ Tratat italo-iugoslav încheiat la 12 noiembrie 1920, prin care portul Fiume (azi Rijeka) a fost declarat oraș liber.

Pentru o clipă s-a lăsat tăcerea, ușoară, subliniind parcă scurgerea timpului.

— Tratatul de la Rapallo? a întrebat Sumire.

Miu a zâmbit. Un zâmbet nostalgic și intim, ca un obiect prețios scos după multă vreme la lumină dintr-un fund de sertar. Ochii i se îngustaseră fermecător. Și-a întins mâna și și-a trecut ușor degetele subțiri prin părul lui Sumire, oricum răvășit. Era un gest atât de spontan și de firesc, încât Sumire a zâmbit și ea.

Din acel moment, în gândurile ei, Sumire i-a dat lui Miu numele de „iubita Sputnik”. Îi plăcea foarte mult rezonanța aceluși nume și-i amintea de cățelușul Laika. Un satelit artificial care străbate silențios întunericul spațiului cosmic. Ochii negri și lucioși ai câinelui care privește afară de la una dintre ferestruici. Oare la ce s-o fi uitând ea în singurătatea infinită a cosmosului?

Această conversație despre Sputnik avusese loc la banchetul nupțial al unei verișoare de-a lui Sumire, în sala de recepții a unui hotel de lux din cartierul Akasaka. Sumire și verișoara ei nu erau foarte apropiate (ba chiar dimpotrivă); în plus, lui Sumire participarea la orice banchet nupțial i se părea o tortură. Dar de data asta nu avusese încotro, întâmplător, ea și Miu aveau locuri vecine la masă. Miu nu-i dăduse prea multe amănunte, dar se părea că o cunoscuse pe verișoara când aceasta se pregătea pentru admiterea la Conservator. Miu îi dăduse lecții de pian sau, în orice caz, o ajutase într-un fel sau altul. Nu avuseseră o relație de lungă durată sau foarte apropiată, dar verișoara se simțise datoră s-o invite.

În clipa în care Miu i-a mângâiat părul, Sumire s-a îndrăgostit de ea, ca lovită de fulger în timp ce străbătea o câmpie întinsă. A simțit ceva asemănător unei revelații artistice și, din acest motiv, Sumire nici nu și-a pus problema că persoana cealaltă era, întâmplător, tot femeie.

Din câte știu eu, pe atunci Sumire nu avea ceea ce s-ar putea numi un iubit. În timpul liceului avusese un număr de prieteni băieți cu care mergea la film sau la ștrand, dar îmi închipui că nici una dintre relații nu fusese profundă. Mintea ei era ocupată în cea mai mare parte de dorința de a deveni scriitoare și nimeni n-o fermecase într-atât de mult încât să o facă să se îndrăgostească. E posibil să fi avut unele experiențe sexuale (sau ceva apropiat lor) în timpul liceului, dar bănuiesc că s-au datorat mai degrabă unei curiozități literare decât dorinței sexuale sau sentimentului de dragoste.

— Sinceră să fiu, nu prea înțeleg ce este dorința sexuală, mi-a mărturisit ea o dată, cu o figură cât se poate de serioasă.

Cred că discuția avea loc cu puțin înainte de a renunța la facultate, după ce băuse cinci pahare de daiquiri de banane și se îmbătase zdravăn.

— De unde vine, asta vreau să spun. Tu ce părere ai?

— Dorința sexuală nu este ceva care se înțelege, ci este ceva care există pur și simplu, mi-am exprimat eu opinia — rațională, ca întotdeauna.

Sumire m-a examinat atent, de parcă eram cine știe ce mașinărie pusă în mișcare de o forță inexplicabilă. Apoi, pierzându-și brusc interesul, și-a ridicat privirile în tavan și-a încheiat conversația. Se gândise probabil că o asemenea discuție cu mine era total lipsită de sens.

Sumire s-a născut la Chigasaki. Casa ei era aproape de țărmul mării și câteodată putea auzi cum îi bate în geamuri nisipul adus de vânt. Tatăl ei avea un cabinet stomatologic în Yokohama. Era un bărbat excepțional de frumos, iar nasul lui te făcea să te gîndești la Gregory Peck în filmul *Fascinația*. Din

păcate — spunea el însuși — , nici Sumire și nici fratele ei mai mic nu i-au moștenit nasul. Sumire nu-și putea explica cum de genele care dăduseră naștere nasului respectiv se pierduseră undeva, pe drum. Dacă rămăseseră într-adevăr pe vecie la fundul râului genetic, atunci era o pierdere culturală în toată puterea cuvântului, atât de minunat era nasul acela.

Bineînțeles, chipeșul tată al lui Sumire era o figură aproape legendară printre femeile care locuiau în regiunea Yokohama și care aveau probleme de ordin stomatologic. Când era la cabinet, purta întotdeauna o bonetă și o mască mare, așa că pacientele nu-i puteau zări decât ochii și urechile. Chiar și așa, frumusețea lui era evidentă. Nasul lui, frumos și îndrăzneț, făcea masca să se umfle într-un mod foarte sexual, iar pacientele, aproape fără excepție, se înroșeau la vederea lui și se îndrăgosteau instantaneu, chiar dacă acest lucru nu era acoperit de asigurarea medicală.

Mama lui Sumire murise la vârsta de treizeci și unu de ani, din cauza unei afecțiuni cardiace congenitale. Pe atunci Sumire nu împlinise nici măcar trei ani și singurul lucru pe care și-l mai amintea despre mama sa era mirosul delicat al pielii. Cât despre fotografiile de-ale ei, nu mai rămăseseră decât două, cea formală, de la nuntă, și încă una, făcută imediat după ce-o născuse pe Sumire. De multe ori, Sumire scotea albumul vechi și se uita iar și iar la fotografia aceea. Judecând după imaginea din fotografie, mama ei părea o persoană ștearsă, care trecea ușor neobservată. Era mică de statură, avea o coafură foarte comună, se îmbrăca neinspirat și zâmbea încurcată. Dacă s-ar fi dat un pas în spate, s-ar fi făcut una cu peretele. Sumire încerca din răspuț să-și întipărească în minte trăsăturile ei. Poate că astfel, într-o bună zi, va reuși s-o întâlnească în lumea viselor și poate că și-ar da mâna sau chiar ar sta de vorbă. Dar nu era un lucru ușor. Mama ei avea o figură care cu greu putea rămâne în memoria cuiva, o figură pe care n-o recunoști pe stradă, ziua în amiaza mare, darămite în vis.

Tatăl lui Sumire nu povestea aproape niciodată despre ea. Era un om căruia oricum nu-i plăcea să vorbească mult și, indiferent de împrejurări, evita să-și exprime sentimentele ca și cum ar fi fost vreun tip de infecție bucală. Pe de altă parte, nici Sumire nu-și amintea să-l fi întrebat vreodată despre ea. Doar o singură dată, când era foarte mică, l-a întrebat: „Cum era mama?” Își amintea perfect conversația respectivă.

Tatăl ei a privit într-o parte și a stat puțin pe gânduri, apoi i-a răspuns: — Avea o memorie foarte bună. Și un scris foarte frumos.

Ce mod de a descrie o persoană! Ar fi trebuit să-i dea lui Sumire niște amănunte care să i se întipărească în memoria-i fragedă. Ar fi trebuit să-i spună cuvinte pline de căldură, care să-i devină hrană pentru suflet și sprijin în viață. Sumire deschisese un caiet nou-nouț și aștepta, dar tatăl ei cel chipeș nu era capabil să-i spună mai multe.

Când Sumire avea șase ani, tatăl ei s-a recăsătorit și, doi ani mai târziu, i s-a născut și un fiu. Noua mamă nu era nici ea o frumusețe, în plus, n-avea nici memorie bună și nici un scris frumos. Era, în schimb, o persoană blândă și cinstită, iar acest lucru a fost un adevărat noroc pentru Sumire, devenită brusc fiică vitregă. De fapt, nu era pur și simplu noroc, pentru că însuși tatăl ei își alesese noua soție. Poate că nu se descurca extraordinar de bine în rolul de tată, dar știa cu siguranță să-și găsească partenera potrivită.

Mama vitregă n-a încetat s-o iubească pe Sumire nici chiar în lunga și complicata perioadă a adolescenței și, când fata a declarat că vrea să renunțe la facultate și să se apuce de scris romane, și-a exprimat, bineînțeles, părerea, dar i-a respectat decizia, întotdeauna apreciase pasiunea ei pentru lectură și o

încurajase să continue.

După lungi discuții, mama vitregă l-a convins pe tatăl lui Sumire să-i dea acesteia, periodic, o sumă de bani, până când tânăra avea să împlinească douăzeci și opt de ani. Dacă până atunci nu reușea să-și facă un rost ca scriitoare, n-avea decât să se descurce singură. Fără ajutorul mamei vitrege, Sumire s-ar fi trezit față în față cu realitatea crudă, fără nici un ban și fără vreun fel de experiență socială. La urma urmei, Pământul nu se învâрте cu atâta trudă în jurul Soarelui numai pentru a-i face pe oameni să zâmbească fericiți. Deși pentru Sumire s-ar putea să fi fost mai bine așa.

Sumire o întâlnise pe „iubita Sputnik” la vreo doi ani după ce se lăsase de facultate.

Pe vremea aceea locuia în cartierul Kichijoji, într-o garsonieră închiriată, unde avea foarte puțină mobilă și foarte multe cărți. Se trezea pe la prânz, iar după-amiaza se plimba prin parcul Inogashira, cu energia unui ascet în vârf de munte, în zilele însorite se așeza pe o bancă în parc, mânca pâine sau fuma țigară de la țigară și citea. Când ploua sau era frig, intra într-o ceainărie de modă veche, unde se asculta muzică clasică cu sonorul dat foarte tare, se trântea pe o canapea uzată și, cu o figură concentrată, se apuca de citit pe vreo simfonie de-a lui Schubert sau vreo cantată de Bach. Seara bea o bere și mânca diverse lucruri gata preparate, cumpărate de la supermarket.

La ora unsprezece seara se așeza la birou, având la îndemână un ibric plin cu cafea fierbinte, o ditamai cana (pe care era desenat Snafkin — cadou de la mine de ziua ei), un pachet de Marlboro și o scrumieră de sticlă. Avea, bineînțeles, și o mașină de scris electronică, cu câte o tastă pentru fiecare literă.

Apoi se lăsa tăcerea. Mintea îi era limpede precum cerul într-o noapte de iarnă, cu Steaua Polară și Carul Mare strălucind cuminți la locul lor. Avea multe lucruri de scris, multe lucruri de povestit. Dacă ar fi putut găsi o portiță, ideile fierbinți ar fi țâșnit pe acolo ca lava și astfel ar fi luat naștere, una după alta, multe lucrări originale, iar lumea ar fi fost uluită de apariția neașteptată a „promițătorului nou talent”, în pagina literară a ziarelor ar fi apărut fotografia lui Sumire, surâzând detașat, iar editorii s-ar fi înghesuit la ușa ei.

Din păcate, așa ceva nu s-a întâmplat. Sumire n-a reușit să termine nici o lucrare care să aibă și cap, și coadă.

Asta nu se întâmpla din cauza vreunui blocaj psihologic. Sumire putea scrie orice, oricând. Putea să transpună pe hârtie curgerea gândurilor ei. Problema era că scria cu mult prea mult. Sigur, teoretic ar fi putut pur și simplu renunța la ce era în plus, dar pentru ea lucrurile nu erau atât de simple. Din tot ce scria, îi era greu să aleagă ce era important și ce putea fi omis. Când recitea ce scrisese cu o seară înainte, uneori i se părea că fiecare cuvânt e esențial, iar alteori îi venea să renunțe la tot textul. Se întâmpla s-o cuprindă disperarea și să arunce la gunoi câte un manuscris întreg. Dacă ar fi fost iarnă și ar fi avut un șemineu, ar fi reușit să se încălzească destul de bine cu paginile puse pe foc — ca în *Boema* lui Puccini — , dar bineînțeles că în garsoniera ei n-avea așa ceva. N-avea nici telefon și nici măcar o oglindă mai de Doamne-ajută.

La sfârșit de săptămână, Sumire își lua manuscrisele sub braț și venea la mine. Erau numai cele care supraviețuiseră, dar, chiar și așa, cantitatea era impresionantă. Eu eram singura persoană de pe lumea asta căreia Sumire i-ar fi arătat ce scrisese.

În timpul facultății nu ne-am văzut prea des, pentru că eu aveam o specializare diferită și eram cu doi ani mai mare ca ea. La un moment dat, însă am ajuns să stăm de vorbă. Se întâmpla în mai, într-o luni, după mai multe zile libere. Așteptam autobuzul în stația de lângă poarta facultății și citeam o carte de Paul Nizan pe care o descoperisem la un anticariat. Fata scundă de lângă mine și-a întins gâtul, a aruncat o privire cărții și m-a întrebat răstit de ce-l citeam tocmai pe Nizan. Suna de parcă ar fi avut chef să se ia la hartă cu cineva și nu găsisse altă ocazie.

De fapt, eu și Sumire ne asemănăm destul de mult. Pentru amândoi devoratul cărților era o nevoie firească, ca și aerul. Cum aveam un moment liber, ne așezam într-un loc liniștit și, în singurătate, răsfoiam paginile una după alta. Romane japoneze sau străine, cărți noi sau vechi, lucrări de avangardă sau bestselleruri, citeam orice, câtă vreme găseam ceva care să ne stimuleze intelectual. Ne puteam petrece cu mare plăcere câte o zi întreagă la bibliotecă sau scotocind prin anticariatele din Kanda, Mecca volumelor vechi din Tokyo. Nici eu și nici ea nu mai întâlniserăm pe cineva care să împărtășească aceeași feroare a lecturii.

Sumire a renunțat la cursuri în anul în care eu am absolvit facultatea. Chiar și după aceea, a continuat să mă viziteze cam de două-trei ori pe lună. Mi se mai întâmpla și mie să merg la ea, dar camera ei era mult prea neîncăpătoare pentru două persoane și de aceea cel mai des venea ea la mine. Când ne întâlneam, discutam despre romane sau făceam schimb de cărți. Uneori găteam pentru ea. Nu mă deranja să găsesc, iar Sumire era genul de persoană care mai degrabă ar fi răbdat de foame decât să pregătească ea ceva, cu mâna ei. Ca să-mi mulțumească, îmi aducea diverse lucruri pe care le primea de pe unde se întâmpla să mai lucreze. O dată, când lucra la un depozit al unei companii farmaceutice, mi-a adus șase duzini de prezervative. Cred că le mai am și acum prin vreun fund de sertar.

Romanele (sau, mai degrabă, fragmentele) pe care le scria la vremea respectivă nu erau atât de proaste pe cât credea ea. E adevărat că încă nu se obișnuise pe deplin cu scrisul și textele ei semănau uneori cu o cuvertură din petice, cusute laolaltă de mai multe bătrâne adunate la șezătoare, fiecare cu gusturile și metehnele ei. Această tendință, stimulată de dispoziția maniac-depresivă a lui Sumire, îi scăpa uneori de sub control. Mai mult decât atât, în perioada aceea Sumire se îndârjea să creeze o operă uriașă, ca romanele-fluviu din secolul al nouăsprezecelea, și încerca să includă acolo până și cel mai mărunț fenomen legat de suflet și destin.

Fragmentele pe care le scria aveau însă o prospețime aparte și reflectau sinceritatea cu care Sumire încerca să comunice tot ce era important în sufletul ei. Nu imita stilul nimănui și nici nu se folosea de artificii literare. Asta îmi plăcea foarte mult la scrierile ei. N-ar fi fost cinstit să înăbușe forța pe care o transmiteau cuvintele numai pentru a obține o formă elegantă și concisă. N-avea de ce să se grăbească. Mai avea destul timp pentru încercări și era mai bine să-și lase ideile la dospit.

— Mi-e capul plin de lucrurile despre care as vrea să scriu, dar ideile sunt înghesuite claie peste grămadă, ca într-o debara. Imagini, scene, frânturi de fraze, siluete de oameni — cât stau la mine-n minte, strălucesc toate, pline de viață. Le aud cum strigă spre mine: „Scrie despre noi!” În momentul acela mi se pare că sunt pe cale să încep o poveste minunată. E ca și cum aș călători într-un loc complet nou. Însă o clipă mai târziu, când mă așez la birou și încep

să scriu, realizez că tot ce era important s-a stins. Nu se cristalizează. Nu apar diamante, ci doar pietricele. Iar eu n-ajung nicăieri.

Încruntată, Sumire a adunat de pe jos a nu știu câta pietricică și a aruncat-o în lac.

— Cred că-mi lipsește ceva la bază. Ceva foarte important, fără de care nu poți ajunge scriitor.

A urmat o tăcere adâncă. S-ar fi zis că-mi cerea părerea, așa mediocră cum era.

— Demult, în China, orașele erau împrejmuite de ziduri înalte, cu porți impunătoare, am început eu după câteva clipe de gândire. Porțile erau considerate a fi de mare însemnătate. Nu erau doar simple locuri prin care oamenii puteau să intre și să iasă. Se credea că adăposteau însuși sufletul orașului. Sau, cel puțin, că ar fi trebuit să-l adăpostească. Exact așa cum în Europa medievală oamenii credeau că biserica și piața centrală reprezintă inima orașului. De aceea în China se mai păstrează și azi câteva porți magnifice. Știi cum se construiau porțile?

— Nu știu.

— Oamenii plecau cu căruțele și se duceau în locurile unde odinioară se dăduseră bătălii. Acolo strângeau osemintele albite de vreme care zăceau dezgropate. Nu le era greu să le găsească, la cât de multe lupte s-au dat în China de-a lungul istoriei. Apoi construiau poarta și zideau osemintele înăuntrul ei. Sperau că orașul le va fi protejat de războinici dacă le cinsteau sufletele. Dar asta nu era totul. Când poarta era terminată, aduceau câțiva câini vii și îi sacrificau, tăindu-le gâtul. Apoi stropeau poarta cu sângele încă proaspăt. Abia atunci când osemintele se amestecau cu sângele cald, spiritele din vechime își redobândeau puterile magice. Cel puțin așa se credea.

Sumire aștepta în tăcere continuarea.

— A scrie romane e ceva asemănător. Oricât de multe oase ai aduna și oricât de frumoasă ar fi poarta, nu poți da naștere unui roman însuflețit, într-un anumit sens, poveștile nu țin de lumea noastră. Pentru a crea o poveste adevărată, trebuie să unești cele două lumi și să înfăptuiești un fel de botez magic.

— Cu alte cuvinte, trebuie să fac rost de undeva de un câine?

Am încuviințat.

— Și apoi să fac să curgă sânge proaspăt?

— Cam așa ceva.

Sumire a căzut pe gânduri, mușcându-și buzele. A aruncat iarăși câteva pietricele în lac.

— Sinceră să fiu, n-aș vrea să omor un animal nevinovat.

— E doar o metaforă. Bineînțeles că nu trebuie să omori de-adevăratelea nici un câine, i-am răspuns eu.

Stăteam, ca de obicei, așezați pe o bancă în parcul Inogashira. Era banca ei preferată. În fața noastră se întindea lacul. Nu se simțea nici o adiere, iar frunzele căzute pluteau nemișcate, ca lipite de suprafața apei. Puțin mai încolo, cineva aprinsese un foc. În aer se simțea mireasma de sfârșit de toamnă, iar sunetele din depărtare se auzeau dureros de clar.

— Tu, de fapt, ai nevoie de timp și experiență. Cel puțin așa cred eu.

— Timp și experiență, a repetat Sumire, ridicându-și privirile spre cer. Timpul trece, orice ai face. Iar experiența? Te rog, nu-mi vorbi despre asta! Nu mă mândresc s-o spun, dar ce-mi lipsește mie este dorința sexuală. Ce experiențe poate trăi un scriitor care n-are dorință sexuală? E ca un bucătar fără poftă de mâncare.

— Nu știu unde s-a pierdut dorința ta sexuală, am spus. S-ar putea să stea ascunsă într-un colț. S-ar putea să fi plecat undeva, departe, și să fi uitat calea de întoarcere. A te îndrăgosti este, până la urmă, ceva irațional. Dragostea apare din senin și te prinde în mrejele ei. Ți se poate întâmpla chiar mâine.

Sumire și-a îndreptat din nou privirile spre mine.

— Așa, ca o tornadă în câmpie?

— Da, s-ar putea spune și așa.

A stat câteva clipe să-și imagineze o tornadă.

— Apropo, ai văzut vreodată o tornadă în realitate?

— Nu, am răspuns eu. În Musashino (din fericire, aș adăuga) nu prea ai ocazia să vezi tornade.

După vreo jumătate de an, s-a întâmplat exact ce prezisesem: Sumire s-a îndrăgostit. Fulgerător, irațional și violent, întocmai ca o tornadă ce se năpustește asupra unei câmpii. S-a îndrăgostit de o femeie cu șaptesprezece ani mai în vârstă decât ea. De „iubita ei, Sputnik”.

Când Miu și Sumire s-au întâlnit la banchetul nupțial, ca vecine de masă, au făcut ceea ce face toată lumea: s-au prezentat una celeilalte. Sumire își detesta numele și ar fi făcut orice ca să nu-l dezvăluie lumii, dar, odată întrebată, nu putea să fie nepoliticoasă și să nu răspundă.

Din spusele tatălui ei, se pare că numele îi fusese ales de răposata mamă. Îi plăcea foarte mult Violeta lui Mozart și se hotărâse încă de mult că dacă va avea o fată, așa o va numi. Pe un raft din sufragerie se afla un disc cu piese de Mozart (pe care îl asculta, fără îndoială, mama ei), iar Sumire, în copilărie, obișnuia să așeze cu grijă discul greu pe platanul pick-up-ului și să asculte la nesfârșit acea melodie, interpretată de solista Elisabeth Schwarzkopf, acompaniată la pian de Walter Gieseking. Nu înțelegea versurile, dar, după melodie, era sigură că aude un imn închinat frumuseții unui câmp de violete. Imaginea îi plăcea enorm. Mai târziu însă, la gimnaziu, a găsit la biblioteca școlii versurile în traducere japoneză și a fost pur și simplu șocată: era vorba despre o biată violetă de pe o pajiște, călcată în picioare de o păstoriță insensibilă. Păstorița nici măcar nu și-a dat seama că zdrobise floarea. Era un poem de Goethe, dar asta n-a consolat-o câtuși de puțin pe Sumire.

— De ce-o fi trebuit mama să-mi pună numele după titlul unui cântec atât de odios? a spus Sumire, strâmbându-se.

Miu a aranjat colțurile șervetului de pe genunchi, a afișat un zâmbet neutru și a privit-o pe Sumire. Avea niște ochi foarte adânci, în care se împleteau o mulțime de nuanțe, dar nu erau nici întunecați, nici înnoșurați.

— Dar melodia în sine îți place?

— Da, mi se pare frumoasă.

— Mie, una, asta mi-ar fi de ajuns, în lumea noastră e imposibil să obții numai și numai lucruri frumoase. Probabil că mamei tale i-a plăcut melodia atât de mult, încât versurile n-au mai avut nici o importanță. Iar dacă te mai strâmbi așa, ai să faci niște riduri de care n-ai să mai poți scăpa.

Sumire și-a reluat figura normală.

— Așa o fi, dar m-a dezamăgit. Și pe bună dreptate. Singurul lucru pe care mi l-a lăsat mama mea e numele ăsta. Bineînțeles, în afară de mine însămi.

— Oricum, Sumire e un nume frumos. Mie-mi place, a spus Miu și și-a înclinat puțin capul, vrând parcă să vadă lucrurile dintr-un alt unghi. Apropo, tatăl tău e și el invitat la banchet?

Sumire s-a uitat în jur și l-a zărit pe tatăl său. Sala de recepții era imensă, dar nu i-a fost greu să-l găsească, datorită staturii lui impozante. Stătea la două mese mai încolo, cu fața în altă parte, conversând cu un bătrânel mic de statură îmbrăcat în frac și cu un aer onest. Avea un zâmbet atât de cald, încât ar fi putut topi ditamai ghețarii. Sub lumina candelabrelor, nasul lui superb se înălța ușor, ca o camee rococo, făcând-o până și pe Sumire, atât de obișnuită cu imaginea lui, să-i remarce frumusețea. Tatăl ei se integra perfect într-un asemenea gen de adunare formală. Simpla lui prezență făcea ca atmosfera să devină scânteietoare. Ca o ikebana într-un vas mare. Sau ca o limuzină neagră.

La vederea tatălui lui Sumire, Miu și-a pierdut pentru o clipă glasul. Sumire a auzit-o trăgând aer în piept — un sunet ca al unei draperii de catifea pe care o dai la o parte într-o dimineață liniștită, pentru a lăsa lumina soarelui să-l trezească pe cel drag. Ar fi trebuit să aduc un binoclu de teatru, i-a trecut prin minte lui Sumire. Era însă obișnuită cu reacția dramatică pe care o aveau oamenii — în special femeile de vârstă medie — la vederea frumuseții tatălui ei. Ce anume este frumusețea? Cât prețuiește ea? Lui Sumire i se păruse întotdeauna ceva inexplicabil. Nimeni nu-i putuse da un răspuns, dar efectul era mereu același.

— Cum e să ai așa un tată frumos? Te întreb așa, din curiozitate, a spus Miu.

Sumire a oftat — era a nu știu câta oară când i se punea întrebarea.

— Nu e o plăcere, să știi. În mintea lor, toți își zic așa: „Ce bărbat superb! E un miracol. Prin comparație, fiica lui nu e cine știe ce. Atavism, probabil”. Așa își spun.

Miu s-a întors spre Sumire, a apucat-o ușor de bărbie și a privit-o ca și cum ar fi studiat o pictură într-un muzeu.

— Dacă așa ai crezut până acum, să știi că te-ai înșelat. Și tu ești foarte frumoasă. Aproape ca tatăl tău.

Și-a întins brațul și, cu un gest firesc, i-a atins ușor mâna lui Sumire, sprijinită pe masă.

— Cred că nici nu-ți dai seama cât de fermecătoare ești.

Sumire și-a simțit obrazii dogorind, înăuntrul pieptului, inima îi bătea cu putere, ca un cal galopând nebunește peste un pod de lemn.

Sumire și Miu s-au adâncit apoi în conversație, uitând de tot ce le înconjură. Banchetul era foarte însuflețit. Multe persoane (printre care și tatăl lui Sumire) s-au ridicat și au ținut scurte discursuri, iar meniul nu era deloc rău. Și totuși, nimic din toate astea nu i-a rămas întipărit în memorie lui Sumire. N-ar fi știut să spună dacă a mâncat carne sau pește, dacă s-a servit de cuțit și furculiță conform etichetei sau a mâncat cu mâna și apoi a lins farfuria.

Au discutat despre muzică. Sumire iubea muzica clasică și, încă de mică, ascultase toată colecția de discuri a tatălui său. Ea și Miu și-au descoperit gusturi comune: le plăceau enorm concertele de pian și, mai mult, amândouă considerau Sonata nr. 32 a lui Beethoven ca fiind cea mai importantă piesă din istoria muzicii. Iar interpretarea lui Wilhelm Backhaus, înregistrată pentru studiourile Decca, era și ea inegalabilă. Era o delectare, era adevărata bucurie de a trăi!

„Înregistrările monofonice ale lui Vladimir Horowitz interpretându-l pe Chopin sunt tulburătoare, în special *scherzo*-urile. Iar preludiile lui Debussy în interpretarea lui Friedrich Gulda sunt sprintene și drăguțe. Grieg în versiunea lui Gieseking mi-a rămas în suflet. Concertele lui Prokofiev interpretate de Sviatoslav Richter merită ascultate la infinit, pentru detașarea studiată și

profunzimea modulării. Cât despre sonatele pentru pian ale lui Mozart, interpretate de Wanda Landowska, de ce oare n-au fost apreciate mai mult, când transmit o asemenea căldură?"

— Cu ce te ocupi? a întrebat Miu când au epuizat subiectul muzicii.

Sumire i-a explicat că se lăsase de facultate și că scria romane, lucrând ocazional pentru a se putea întreține. Ce fel de romane? a întrebat Miu. Greu de explicat în câteva vorbe, i-a răspuns Sumire. Bine, atunci ce fel de romane citești? a continuat Miu. Dacă le-aș pomeni pe toate, n-am mai termina, dar în ultima vreme m-am axat pe Jack Kerouac, a răspuns Sumire.

Așa au ajuns să discute despre Sputnik.

În afară de unele romane ușoare, pe care le citea ca să-și omoare timpul, Miu nu punea aproape niciodată mâna pe literatură. Pentru că nu reușea să uite că sunt povești inventate și nu putea empatiza cu personajele, a explicat ea. Așa a fost dintotdeauna. De aceea nu citea decât cărți care descriau realitatea ca realitate. Și, dintre ele, cele mai multe îi erau necesare pentru munca pe care o făcea. Cu ce se ocupa? a întrebat-o Sumire.

— În cea mai mare parte, munca mea are legătură cu străinătatea. Acum treisprezece ani am preluat firma tatălui meu. Mă pregăteam să devin pianistă, dar tata a murit de cancer. Cum mama avea și ea sănătatea șubredă și nici nu vorbea prea bine japoneza, iar fratele meu mai mic era încă la liceu, am fost nevoită, cel puțin temporar, să mă ocup eu de afacerile firmei. În plus, mai multe rude de-ale noastre depindeau de firmă, din care-și câștigau existența, așa că n-am putut renunța la ea. Și-a punctat vorbele cu un oftat.

— Inițial, firma tatălui meu se ocupa în principal cu importul de articole de băcănie și plante medicinale din Coreea, dar acum operează cu o varietate mult mai mare de produse. Importăm până și componente de calculatoare. Cu numele, sunt în continuare președintele companiei, dar în realitate afacerile au fost preluate de soțul și de fratele meu și nu trebuie să merg prea des pe acolo, îmi dedic timpul afacerilor mele particulare.

— De exemplu?

— Importul de vinuri, în principal. Uneori organizez și concerte. Călătoresc des în Europa, pentru că un asemenea gen de afacere depinde de multe ori de relațiile personale. Reușesc să mă descurc de una singură la fel de bine ca firmele de comerț de prima mână, dar crearea și menținerea acestor relații personale necesită mult timp și efort. E și normal.

Și-a ridicat privirile de parcă își amintise ceva.

— Spune-mi, tu știi engleză?

— Nu sunt foarte bună la conversație — aș zice că am un nivel mediu, în schimb, îmi place foarte mult să citesc în engleză.

— Știi să lucrezi la calculator?

— Nu foarte bine, dar folosesc în mod curent o mașină de scris electronică și cred că aș putea învăța repede.

— Ai carnet de conducere?

Sumire a clătinat din cap. Din anul în care intrase la facultate, când încercase să bage în garaj station wagon-ul Volvo al tatălui ei și-i lovise portiera din spate de un stâlp, nu se mai urcase niciodată la volan.

— Bine, poți atunci să-mi explici, în cel mult două sute de cuvinte, diferența dintre „semn” și „simbol”?

Sumire și-a luat șervetul de pe genunchi, și-a șters ușor colțurile gurii și l-a pus la loc. Nu prea înțelegea ce-i cerea Miu.

— Diferența dintre „semn” și „simbol”?

— De exemplu.

Sumire a clătinat iarăși din cap.

— Nu pot să-mi dau seama.

Miu a surâs.

— Dacă nu te deranjează, aș vrea să-mi spui ce aptitudini practice ai. Ce știi să faci bine, în afară de citit multe romane și ascultat muzică?

Sumire a așezat încet furculița și cuțitul pe marginea farfuriei și, uitându-se în gol la spațiul anonim care plutea deasupra mesei, s-a gândit la ea însăși.

— În loc de lucrurile la care mă pricep, mi-ar fi mai simplu să le înșir pe cele la care nu mă pricep. Nu știu să gătesc sau să fac curățenie. Nu pot nici să fac ordine și îmi pierd imediat lucrurile, îmi place muzica, dar nu știu să cânt. Sunt neîndemânică și nu pot nici măcar să bat un cui drept. N-am simțul orientării și încurc des stânga cu dreapta. Când mă înfurii, am tendința să sparg obiecte: farfurii sau creioane sau ceasul deșteptător. Mai târziu îmi pare rău, dar pe moment nu mă pot abține. N-am nici un ban pus deoparte. Nu mă simt în largul meu între oameni și n-am aproape nici un prieten.

Sumire s-a oprit o clipă să-și tragă răsuflarea, apoi a continuat:

— Pe de altă parte, pot dactilografia repede și fără să mă uit la taste. Nu sunt o persoană sportivă, dar, în afară de oreion, n-am avut niciodată vreo boală. Sunt punctuală și nu întârzii niciodată la întâlniri. Nu sunt mofturoasă la mâncare. Nu mă uit la televizor. Din când în când mă laud și nu prea obișnuiesc să-mi cer scuze. Cam o dată pe lună am dureri de spate și nu pot dormi, dar altfel nu am probleme cu somnul. Am ciclu ușor. N-am nici o carie. Și vorbesc bine spaniola.

Miu și-a ridicat capul.

— Vorbești spaniola?

În timpul liceului, Sumire petrecuse o lună în Ciudad de Mexico, unde stătuse la unchiul său, trimis acolo de compania comercială la care lucra. I se păruse o ocazie foarte bună și se apucase serios de învățat limba spaniolă. Urmase niște cursuri și mai târziu, în timpul facultății.

Miu a apucat piciorul paharului cu vin între degete și l-a răsucit ușor, ca și cum ar fi învățat un șurub al unei mașinării.

— Ce zici, n-ai vrea să lucrezi o perioadă pentru mine?

— Să lucrez?

Neștiind ce expresie ar fi fost potrivită într-o asemenea situație, Sumire a adoptat figura ei obișnuită, cea încruntată.

— Adevărul e că niciodată până acum n-am avut un serviciu adevărat. Nu știu nici măcar să răspund la telefon cum trebuie. Nu mă urc în tren înainte de zece dimineața și — cred că deja e evident — nu vorbesc politicos.

— N-are nici o importanță, a răspuns Miu simplu. Apropo, mâine pe la prânz ești liberă?

Sumire a încuviințat din reflex. N-avea nevoie să se gândească: timpul liber era valoroasa ei avuție.

— Bine, atunci am putea lua prânzul împreună. Am să rezerv o masă liniștită la un restaurant din apropiere, a spus Miu.

Apoi a ridicat paharul cu vin roșu pe care tocmai i-l turnase un chelner, l-a studiat cu atenție, i-a inhalat buchetul și, în liniște, a luat prima înghițitură. Suita gesturilor ei avea eleganța naturală pe care un pianist o dobândește după mulți ani de studiu.

— Vom discuta detaliile mâine. Astăzi aș prefera să mă relaxez. Nu știu de unde provine Bordeaux-ul ăsta, dar nu-i rău deloc.

Sumire a renunțat la figura nemulțumită și i-a spus deschis lui Miu:

— Bine, dar de-abia ne-am cunoscut! Nu știi aproape nimic despre mine, nu-i așa?

— Așa e. Probabil că nu știi nimic, a recunoscut Miu.

— Și atunci ce te face să crezi că ți-as putea fi de folos?

Miu a agitat vinul din pahar.

— De foarte multă vreme judec oamenii după figură. Vreau să spun că-mi place figura ta și expresia pe care o ai. Chiar foarte mult.

Sumire a simțit cum aerul din jurul ei se rarefiază brusc. Și-a simțit ambele sfârcuri întărindu-i-se sub bluză. Cu un gest aproape mecanic, a întins mâna după paharul cu apă și l-a băut pe tot, dintr-o suflare. Un chelner cu figură de uliu s-a apropiat imediat din spate și i l-a umplut din nou. În mintea ei confuză, clinchetul cuburilor de gheață a răsunat în gol, ca geamătul unui hoț închis într-o peșteră.

Cred că m-am îndrăgostit de ea, și-a dat seama Sumire. Fără îndoială. (Gheața e rece ca gheața, iar trandafirii sunt roșii.) Dragostea asta e pe cale să mă poarte undeva. Curentul mă trage prea puternic și nu mă pot împotrivi. N-am nici o alternativă. Locul unde sunt dusă s-ar putea să fie o lume aparte, pe care n-am mai văzut-o până acum. S-ar putea la fel de bine să fie un loc periculos. Acolo, ceva ascuns în adâncuri s-ar putea să mă rănească de moarte, s-ar putea să pierd totul. Dar nu pot da înapoi. Trebuie să mă las în voia curentului, chiar dacă o să mă prefac în cenușă și o să dispar pentru totdeauna.

Prezicerea ei – asta o știu acum, la sfârșit – a fost corectă. O sută douăzeci la suta.

Capitolul 2

Sumire mi-a telefonat cam la două săptămâni după banchetul nupțial, într-o duminică dimineța, foarte devreme, înainte de răsărit. Eu, bineînțeles, dormeam buștean, în săptămâna dinainte trebuise să organizez o ședință și dormisem doar pe apucate, chinându-mă să pun în ordine toate documentele necesare (și, în mare parte, inutile). Acum, la sfârșit de săptămână, îmi imaginam c-o să dorm după pofta inimii, dar Sumire m-a sunat, chiar când se crăpa de ziuă.

— Dormeai?

— Mmm, am mormăit eu încet.

Apoi m-am uitat reflex la ceasul de la căpătâiul patului. Avea acele mari și fosforescente, dar n-am reușit să citesc cifrele. Imaginea înregistrată de retină și partea creierului care ar fi trebuit s-o analizeze nu se întâlneau, ca o bătrână care încearcă să pună ața în ac. Ce am reușit totuși să înțeleg era că stăteam în beznă, aproape de ora pe care Scott Fitzgerald o numea „noaptea adâncă a sufletului”.

— Mai e puțin și se luminează.

— Mmm, am mormăit iar, fără vlagă.

— Am un vecin care crește găini. Cred că le are dinainte de retrocedarea regiunii Okinawa⁵. În curând au să înceapă să cânte cocoșii, în cel mult o jumătate de oră. E momentul zilei care-mi place cel mai mult. Cerul complet negru se luminează încet-încet la răsărit, iar cocoșii încep să cânte cu forță, de

⁵ Regiunea Okinawa a fost ocupată de forțele armate americane din martie 1945 până în 15 mai 1972, când a fost retrocedată oficial Japoniei.

parcă s-ar răzbuna pe cineva. În zona ta nu sunt cocoși?

De partea cealaltă a firului, eu am clătinat ușor din cap.

— Te sun de la telefonul public de lângă parc.

— Mmm, am făcut eu.

Telefonul public era la vreo două sute de metri de garsoniera ei și, pentru că nu avea telefon acasă, Sumire trebuia să bată de fiecare dată drumul până acolo. O cabină telefonică absolut obișnuită.

— Știu că n-ar trebui să te sun la ora asta. Te rog să mă crezi că-mi pare rău. La o oră când nici măcar cocoșii n-au început să cânte. La o oră când luna stă agățată pe cer înspre est, ca un rinichi bolnav, de ți-e mai mare mila. Dar gândește-te și la mine: ca să te pot suna, a trebuit să răzlesc prin beznă, strângând în palmă cartela de telefon pe care am primit-o la nunta verișoarei mele. Are pe ea imaginea mirilor ținându-se de mână. Ai idee cât de deprimant e? Mi-am pus două șosete diferite: una e cu Mickey Mouse, cealaltă e de lână, fără model, în cameră e o dezordine de nedescris și nu-mi mai pot găsi lucrurile. Mi-e rușine s-o spun cu voce tare, dar chiloții pe care-i am pe mine sunt și ei de plâns. Cred că nici măcar unui obsedat nu i-ar da prin minte să mi-i fure. Dacă ar fi să măucidă un pervers, nu m-aș putea odihni în pace. Nu-ți cer să mă compătimești, dar n-ai putea și tu să-mi spui două vorbe decente? Altceva decât niște interjecții fără inimă, gen „aaa” și „mmm”. Ce-ai zice de-o conjuncție? O conjuncție ar suna drăguț. Un „dar”, un „și” ...

— Totuși..., am îngăimat.

Eram atât de epuizat, încât n-aveam nici măcar putere să visez.

— Totuși, a repetat ea. În fine. E un pas înainte. Un pas mic, totuși.

— Voiai ceva de la mine?

— A, da, voiam să te întreb ceva, de asta te-am sunat, a spus, și a tușit ușor. Care e deosebirea dintre semn și simbol?

Am avut o senzație ciudată, de parcă ceva îmi străbătea capul în pas de defilare.

— Poți să mai spui o dată? Sumire a repetat întrebarea:

— Care e deosebirea dintre un semn și un simbol?

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am trecut telefonul din mâna stângă în cea dreaptă.

— M-ai sunat pentru că voiai să știi diferența dintre semn și simbol?

Duminică dimineața, înainte să se lumineze? Aha...

— La patru și cincisprezece minute, mai exact. N-am ce să fac, mă obsedează. Oare care-o fi deosebirea? M-a întrebat cineva acum câteva zile și între timp îmi ieșise din minte, dar în noaptea asta, când mă dezbrăcăm și mă pregăteam de culcare, mi-am amintit brusc și n-am mai putut adormi. Poți să-mi explici? Deosebirea dintre semn și simbol.

— De exemplu..., am spus, cu ochii pironiți în tavan.

A-i explica lui Sumire ceva într-un mod logic nu era o treabă ușoară nici când aveam mintea limpede.

— Împăratul este simbolul Japoniei, înțelegi ce vreau să zic?

— Oarecum.

— Nu oarecum. Așa e stabilit în Constituție, am spus, cât de calm puteam. Nu e loc de obiecții sau întrebări. Dacă nu accepți ideea ca adevărată, n-ajungem nicăieri.

— Am înțeles. Accept ideea.

— Bun. Repet, împăratul este simbolul Japoniei. Dar asta nu înseamnă că împăratul și Japonia sunt două lucruri echivalente, înțelegi?

— Nu.

— Bine, atunci să încercăm așa: o săgeată indică o anumită direcție, împăratul este simbolul Japoniei, dar Japonia nu e simbolul împăratului. Acum ai priceput, nu?

— Cred că da.

— Pe de altă parte, dacă, de exemplu, ai scrie undeva că „Împăratul este semnul Japoniei”, atunci cele două idei ar deveni echivalente. Cu alte cuvinte, când noi spunem „Japonia”, spunem „împărat”, iar când spunem „împărat”, spunem „Japonia”. Iarăși, altfel spus, cele două devin inter-șanjabile. Dacă A e egal cu B, atunci B e egal cu A. Asta e semnul, în linii mari.

— În concluzie, ce vrei tu să spui este că poți înlocui împăratul cu Japonia? Chiar poți să faci așa ceva?

— Of, Doamne, nu! am spus eu, clătinând puternic din cap de partea cealaltă a firului. Am încercat să-ți dau un exemplu simplu, ca să înțelegi deosebirea dintre semn și simbol. N-am de gând să-l înlocuiesc pe împărat cu Japonia. E doar un fel de a explica lucrurile.

— Ahaa... În fine, cred că am înțeles, așa, ca imagine. E ca diferența dintre o stradă cu sens unic și una cu două sensuri.

— Un specialist ți-ar putea da o explicație mai adecvată, dar, ca o definiție sumară, cred că merge și analogia cu străzile.

— Întotdeauna mi se pare că explici foarte bine lucrurile.

— Asta mi-e meseria, i-am răspuns. Cuvintele mi-au sunat plat, lipsite de expresie.

— Ai putea să încerci o dată să predai la școala primară. Să vezi și tu ce fel de întrebări ți se pun. De ce Pământul nu e pătrat sau de ce sepie are zece picioare și nu opt. Ai ajunge să poți răspunde la aproape orice întrebare.

— Cred că ești un profesor foarte bun.

— Oare? am spus. Chiar n-aveam idee.

— Că veni vorba, de ce sepie are zece picioare și nu opt?

— Te rog frumos, ai putea să mă lași să dorm? Sunt rupt de oboseală. Simplul gest de a ține receptorul în mână mi se pare la fel de greu ca sprijinutul unui zid de piatră care-i gata să se prăbușească.

— Știi, a spus Sumire, apoi s-a oprit o clipă, ca un paznic bătrân care închide bariera, cu un zgomot sec, cu puțin înainte de trecerea trenului de Sankt-Petersburg. O să ți se pară o prostie, dar sunt îndrăgostită.

— Îhî, am făcut, trecând receptorul din mâna dreaptă în cea stângă.

Îi auzeam respirația. Habar n-aveam ce i-aș fi putut răspunde. Ca de obicei când nu știam ce să răspund, am spus ceva stupid.

— Cred că nu de mine, nu?

— Nu de tine, a replicat Sumire.

S-a auzit cum își aprindea țigara cu o brichetă ieftină.

— Azi ești liber? Aș vrea să stăm de vorbă.

— Despre faptul că te-ai îndrăgostit de altcineva decât de mine?

— Da. Sunt foarte îndrăgostită.

Mi-am întins oasele, ținând telefonul cu bărbia.

— Aș avea timp diseară.

— Bine, vin la tine la cinci, a spus Sumire, apoi a adăugat, de parcă tocmai și-ar fi adus aminte: Îți mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că ai fost drăguț și mi-ai răspuns la întrebare înainte să se crape de ziuă.

Am mormăit un răspuns vag, am pus receptorul în furcă și am stins lumina. Afară era încă noapte, înainte să adorm, mi-a revenit în minte

„mulțumesc”-ul ei de la sfârșitul conversației și m-am întrebat dacă se mai întâmplase vreodată să-mi mulțumească pentru ceva. Poate o dată, dar nu-mi puteam aminti exact.

Sumire a venit la mine cu puțin înainte de ora cinci. N-am recunoscut-o. Își schimbase complet stilul. Avea părul tuns scurt și aranjat, iar bretonul încă mai păstra urme de foarfece. Peste rochia bleumarin cu mâneci scurte purta o vestă subțire, avea pantofi de lac cu tocuri — nu foarte înalte — și ciorapi de damă. Ciorapi de damă? Nu eram expert în garderoba feminină, dar îmi puteam da seama că tot ce purta erau lucruri scumpe, îmbrăcată așa, Sumire părea mai frumoasă și mai rafinată ca de obicei. Totul i se potrivea perfect. Cu toate astea, eu o preferam pe Sumire cea neglijentă și dezordonată. Chestie de gust.

— N-arăți rău, i-am spus, studiind-o din cap până-n picioare. Oare ce-ar fi spus Kerouac dacă te-ar fi văzut?

Sumire a zâmbit, mai sofisticat ca de obicei.

— Nu vrei să ne plimbăm puțin?

Am luat-o pe Bulevardul Universității, umăr lângă umăr, și ne-am îndreptat spre gară. În drum, ne-am oprit la cafeneaua noastră obișnuită și am băut o cafea. Ca întotdeauna, Sumire a comandat și o prăjitură Mont Blanc. Luna aprilie era pe sfârșite și era o seară senină de duminică. Tarabele din fața florăriilor erau pline cu flori de șofran și lalele. Vântul adia, mângâind ușor poalele fustelor fetelor și purtând cu sine mireasma copacilor tineri.

Mi-am pus mâinile după ceafă și am privit-o pe Sumire cum se lupta cu prăjitura. Din difuzoarele mici, atârinate de tavanul cafenelei, se auzea Astrud Gilberto interpretând o veche bossa nova. „Du-mă în Aruanda”, cânta ea. Am închis ochii și clinchetul ceștilor și al farfuriilor s-a transformat într-un zgomot de valuri, îndepărtat. Oare cum o fi Aruanda?

— Îți mai e somn?

— Nu, mi-a trecut, am răspuns, deschizând ochii.

— Te simți bine?

— Perfect. Ca râul Moldau primăvara.

Sumire a rămas o clipă cu ochii ațintiți în farfuria goală, apoi și-a ridicat capul și m-a privit.

— Cred că ți se pare un mister faptul că port asemenea haine.

— Oarecum.

— Nu mi le-am cumpărat eu. Eu n-aș fi avut atâția bani. E o poveste întreagă.

— Nu mă lași pe mine s-o ghicesc?

— Bine, ia să te văd.

— Cum stăteai tu așa, îmbrăcată ponosit, ca-n cărțile lui Kerouac, și cu o țigară-n colțul gurii, spălându-te pe mâini într-o toaletă publică, odată a țâșnit înăuntru o femeie nu foarte înaltă, îmbrăcată elegant și abia trăgându-și răsufierea, care ți-a zis: „Te implor, haide să facem schimb de haine, din cap până-n picioare. Nu pot să-ți dau explicații, dar mă urmăresc niște oameni periculoși. As vrea să iau hainele tale și să fug. Întâmplarea face că avem cam aceeași înălțime și conformație”. Am văzut așa ceva într-un film din Hong Kong.

Sumire a râs.

— Unde mai pui că purta tot mărimea 37 la picior și 7 la rochie.

— Și acolo, pe loc, v-ați schimbat complet hainele, inclusiv chiloții tăi cu Mickey Mouse.

— Nu-i adevărat, șosetele erau cu Mickey Mouse.

— Nu mai contează.

— Hmm, a făcut Sumire, ești destul de aproape.

— Cât de aproape?

S-a aplecat spre mine peste masă.

— E o poveste lungă. Vrei să ți-o spun?

— Fie că vreau, fie că nu vreau, doar pentru asta ne-am întâlnit, nu? N-are importanță că e lungă, spune-mi-o. Poate să aibă și preludiu, și un „Dans al Spiritelor”.

Atunci Sumire a început să-mi povestească despre nunta verișoarei ei și despre prânzul împreună cu Miu la restaurantul din cartierul Aoyama. A fost într-adevăr o poveste lungă.

Capitolul 3

A doua zi după nuntă, luni, a plouat. A început să plouă după miezul nopții și nu s-a mai oprit până în zori. O ploaie ușoară și lină care a înnegrit pământul și a înviorat viețuitoarele fără nume dinăuntru lui.

La gândul că avea s-o întâlnească iar pe Miu, Sumire fremăta și nu-și găsea locul. Se simțea ca și cum ar fi stat în vârful unei coline, în bătaia vântului. Se așezase la birou, își aprinsese o țigară și deschisese mașina de scris, ca întotdeauna, dar, oricât țintuia cu privirea ecranul, nu era capabilă să scrie nici măcar un rând. Pentru ea, așa ceva era de neconceput. Lăsându-se păgubașă, a închis mașina, s-a trântit pe jos în camera îngustă și, cu țigara încă neaprinsă în colțul gurii, s-a lăsat purtată de gânduri. Faptul că am s-o revăd pe Miu mă aduce într-o stare de agitație, îmi imaginez prin ce-aș fi trecut dacă ne-am fi despărțit pur și simplu după banchet, fără șansa de a o mai vedea. Oare așa se manifestă admirația pentru o femeie mai în vârstă, frumoasă și rafinată? Nu, nu-i asta. Când sunt lângă ea, îmi doresc s-o pot atinge. Asta e altceva, nu „admirație”.

Sumire a oftat, a rămas cu ochii țintă în tavan, apoi și-a aprins țigara. Dacă stăteai să te gândești, era un lucru ciudat. Acum, la douăzeci și doi de ani, când în sfârșit se îndrăgostise și ea, persoana cealaltă era, din întâmplare, femeie.

Restaurantul pe care i-l indicase Miu se afla la vreo zece minute de mers de stația de metrou Omote Sando. Pentru cineva care mergea acolo pentru prima oară, era destul de greu de găsit și nu părea deloc îmbietor. Chiar și numele era greu de reținut. La intrare, Sumire a spus numele lui Miu și a fost condusă într-o cămăruță mică de la etaj. Miu era deja acolo, cu un pahar de apă minerală Perrier cu gheață în față, discutând seriosă cu chelnerul despre meniu.

Miu purta o cămașă polo bleumarin, peste care avea un pulover de bumbac de aceeași culoare, și-și prinsese părul cu o agrafă simplă din argint. Avea niște jeansi albi, mulați. Pe colțul mesei stătea o pereche de ochelari de soare cu lentilele de un albastru viu, iar pe un scaun erau puse o rachetă de squash și o geantă de sport Missoni. Probabil că înainte de prânz Miu mersese să joace câteva partide de squash. Încă mai avea obraji ușor îmbujorați. Sumire și-a imaginat-o intrând în dusul sălii de gimnastică și spălându-și sudoarea de pe trup cu un săpun cu aromă exotică.

Când Sumire și-a făcut apariția, îmbrăcată — ca întotdeauna — cu jacheta ei cu model în zigzag, cu pantaloni kaki și cu părul încâlcit, ca un copil al străzii, Miu și-a ridicat privirea din meniu și i-a adresat un surâs orbitor.

— Dacă nu mă înșel, mi-ai spus aseară că poți mânca orice. Te deranjează dacă aleg eu meniul?

— Sigur că nu, a răspuns Sumire.

Miu a comandat același meniu pentru amândouă. Felul principal a fost pește la grătar cu puțin sos verde cu ciuperci. Feliile de pește erau prăjite superb și aveau o rumeneală convingătoare, aproape artistică, iar papanășii de dovleac și salata de andive decorau elegant masa. La desert au avut cremă de zahăr ars, de care s-a atins doar Sumire, Miu făcându-se că n-o observă. La sfârșit li s-a adus câte un espresso. Sumire a remarcat că Miu își alegea alimentele cu foarte multă grijă. Avea gâtul subțire ca o tulpină de floare, iar pe corp nici un pic de grăsime. Nu s-ar fi zis că trebuia să țină regim, însă nu părea dispusă să se abată nici măcar cu un pas de la hotărârea ei. Se purta ca un spartan apărând o fortăreață într-o trecătoare din munți.

Cât au mâncat, au sporovăit vrute și nevrute. Miu voia să afle amănunte despre trecutul lui Sumire, iar ea îi răspundea deschis la toate întrebările. Despre părinți, despre școlile la care mersese (și pe care le urase), despre premiile câștigate la concursurile de compuneri (o bicicletă și o enciclopedie), despre cum a ajuns să renunțe la facultate, despre viața ei de zi cu zi. Nu era o poveste foarte pasionantă, dar Miu era numai urechi, ca și cum ar auzi despre o țară cu obiceiuri extraordinare, unde nu mai fusese niciodată.

La rândul său, Sumire voia să afle o mulțime de lucruri despre Miu. Se pare însă că lui Miu nu-i prea plăcea să vorbească despre sine.

— Povestea mea nu e importantă, i-a răspuns ea surâzând. Aș vrea mai degrabă să-mi spui mai multe despre tine.

La sfârșitul mesei, Sumire nu aflase aproape nimic nou despre Miu. Doar că tatăl ei donase orașelului său natal din nordul Coreei o parte considerabilă din banii pe care-i câștigase în Japonia, ajutându-i să construiască câteva clădiri publice. În semn de mulțumire, aceștia îi înălțaseră în piața orașului o statuie de bronz.

— E un orașel în munți. Mi s-a părut un loc înghețat — poate și pentru că am fost acolo iarna. Munții din jur sunt plini de stânci roșcate, abrupte și cu copaci contorsionați. Tatăl meu m-a luat o dată cu el când eram mică, cu ocazia inaugurării statuii. Veniseră și o mulțime de rude și toate m-au strâns în brațe, cu ochii înlăcrimați. Nu puteam înțelege ce vorbeau și-mi amintesc că eram speriată. Pentru mine, locul acela nu era decât un oraș dintr-o țară în care nu mai pusesem piciorul niciodată.

Sumire a vrut să știe cum era statuia. Nu mai cunoștea pe nimeni care să aibă o statuie.

— Era o statuie din bronz ca toate statuile. Absolut obișnuită, cum vezi oriunde în lume. Neobișnuit e mai degrabă faptul că-ți vezi tatăl reprezentat astfel. Ia gândește-te, cum te-ai simți dacă tatălui tău i s-ar construi o statuie în fața gării din Chigasaki? Tatăl meu era scund de statură, dar ca statuie arăta impunător. Am avut atunci o revelație, deși nu aveam decât cinci ani: mi-am dat seama că pe lumea asta ceea ce vedem cu ochii nu e neapărat adevărat.

Dacă i s-ar înălța și tatălui meu o statuie, s-a gândit Sumire, ar fi invers. Imaginea nu s-ar ridica la înălțimea modelului. Tatăl ei arăta prea bine.

— Să reluăm de unde ne-am oprit ieri, a deschis brusc subiectul Miu la a doua ceașcă de espresso. Te-ai decis? Ai vrea să lucrezi pentru mine?

Sumire ar fi dat orice pentru o țigară, dar nu vedea nicăieri vreo scumieră. A renunțat la idee și a luat în schimb o înghițitură de Perrier rece, apoi a răspuns deschis:

— Despre ce fel de muncă e vorba, mai precis? Cred că ți-am spus și ieri — n-am fost niciodată angajată și, în afară de simpla muncă fizică, n-am nici un fel de experiență. Lăsând la o parte faptul că n-am nici îmbrăcăminte adecvată.

Hainele pe care le purtam ieri erau împrumutate pentru ocazie de la o cunoștință.

Miu a dat din cap, fără să-și schimbe expresia. Se aștepta la un asemenea răspuns.

— Din ce mi-ai povestit, am înțeles destul de bine ce fel de persoană ești și cred că poți duce la capăt fără probleme treburile pe care ți le-aș da de făcut. Nu e nimic complicat. Important este să-mi spui dacă vrei sau nu să lucrezi cu mine. Atât. Gândește-te așa, ca la un simplu da sau nu.

Sumire i-a răspuns, alegându-și cu mare grijă cuvintele.

— Mă bucură foarte mult să te aud spunând asta, dar pe mine, în momentul de față, problema care mă preocupă cel mai tare este cum să fac să devin scriitoare. Pentru asta am și renunțat la facultate.

Miu s-a uitat direct la Sumire, peste masă. Sumire i-a simțit efectiv privirea pe piele, încălzindu-i fața.

— Pot să fiu cinstită cu tine? a întrebat Miu.

— Sigur. Poți să-mi spui orice.

— S-ar putea să te facă să te simți prost.

Ca să-i arate că nu-i pasă, Sumire și-a țuguat buzele și a privit-o în ochi.

— Cred că în momentul de față, oricât de mult timp ți-ai petrece în fața foilor de hârtie, nu ești în stare să scrii ceva de calitate, a spus Miu calmă, dar categorică. Ai talent și cu siguranță că într-o bună zi ai să ajungi să scrii bine. Nu-ți fac un compliment; cred asta sincer. Îți simt forța interioară. Dar încă nu ești pregătită pentru așa ceva. N-ai destulă forță pentru a deschide ușa respectivă. N-ai avut niciodată sentimentul ăsta?

— Timp și experiență, a rezumat Sumire.

Miu a zâmbit.

— În orice caz, vino să lucrezi cu mine. Cred că așa e cel mai bine. Când vei simți că a sosit timpul, ești liberă să renunți, fără remușcări, și ai să te apuci de scris după pofta inimii. Nu ești o persoană îndemânică și ai nevoie de mai mult timp decât restul lumii ca să poți realiza ceva important. Chiar dacă n-ai să reușești să te afirmi până la douăzeci și opt de ani și n-ai să ai un sfanț în buzunar, pentru că părinții tăi n-au să te mai ajute financiar, ce importanță are? Ai să flămânzești, da, dar nu e și asta o experiență importantă pentru un scriitor?

Sumire a deschis gura ca să răspundă ceva, dar nici un sunet nu voia să iasă de-acolo. Până la urmă, a încuviințat pe tăcute.

Miu și-a întins pe masă mâna dreaptă.

— Pune-ți și tu mâna aici.

Sumire și-a întins mâna dreaptă, iar Miu i-a strâns-o în palmele ei calde și fine.

— Nu trebuie să-ți faci atâtea griji. Nu mai fi încruntată. Noi două o să ne înțelegem foarte bine.

Sumire a înghițit în sec și și-a relaxat mușchii feței. Sub privirea directă a lui Miu, simțea cum existența ei se strânge și se micșorează. Într-o bună zi s-ar putea să se topească toată, ca o bucată de gheață lăsată în bătaia soarelui.

— Începând de săptămâna viitoare, te rog să vii la mine la birou. De trei ori pe săptămână: luni, miercuri și vineri. Poți să vii la zece, iar la patru după-amiaza ești liberă să pleci. Așa ai să poți evita și aglomerația de la orele de vârf. Nu pot să-ți dau un salariu prea mare, dar munca în sine nu e nici ea grea și, când n-ai de lucru, poți să stai și să citești. Trebuie însă să iei lecții de italiană de două ori pe săptămână. Nu cred c-o să-ți fie greu, fiindcă vorbești deja spaniola. Apoi, printre picături, te-aș ruga să-ți exersezi engleza și șofatul.

Crezi că poți să faci asta?

— Cred că da, i-a răspuns Sumire.

Vocea i-a sunat străină, de parcă în locul ei ar fi vorbit altcineva, dintr-o altă cameră. Orice m-ar ruga, orice mi-ar ordona să fac, nu pot decât să-i spun „da”, și-a dat ea seama. Miu o privea intens, încă ținându-i mâna în palme. Sumire și-a putut vedea propria imagine, reflectată adânc în ochii negri ai lui Miu. Se simțea ca și cum sufletul i-ar fi fost supt de cealaltă parte a oglinzii. Imaginea îi plăcea mult, dar, în același timp, o și înfricoșa.

Miu a surâs, făcând niște cute fermecătoare în jurul ochilor.

— Să mergem la mine acasă. Vreau să-ți arăt ceva.

Capitolul 4

În vacanța de vară din anul întâi de facultate am plecat de unul singur într-o excursie în regiunea Hokuriku. La un moment dat, în tren, am cunoscut o femeie cu opt ani mai în vârstă ca mine, care călătorea și ea singură, și ne-am petrecut noaptea împreună. Parcă reciteam primele pasaje din *Sanshiro*, romanul lui Soseki⁶.

Ea lucra la secția de schimb valutar a unei bănci din Tbkyo. Când avea câteva zile libere, punea câteva cărți în bagaj și pleca singură în excursii. Ar fi fost mult mai obositor cu un însoțitor, mi-a explicat ea. Avea un farmec aparte și nu-mi dau prea bine seama ce anume a găsit interesant la mine, un student de optsprezece ani, slab și tăcut. Părea totuși că-i face plăcere să discute cu mine despre tot felul de subiecte mărunte, stând așezată pe bancheta din fața mea, cu un aer relaxat. Râdea mult și tare. Lucru neașteptat, chiar și eu am început să povestesc cu ușurință. Din întâmplare, amândoi coboram la aceeași stație, Kanazawa. M-a întrebat dacă aveam unde să stau peste noapte, i-am răspuns că nu (în viața mea nu-mi făcusem rezervare la un hotel), așa că m-a invitat să stau cu ea în camera pe care o rezervase.

— Nu-ți face probleme. Costă la fel, fie că stau singură, fie că stăm doi.

Eram foarte tensionat și n-am fost deloc în largul meu când am făcut dragoste prima oară. I-am cerut scuze.

— Nu trebuie să te scuzi, mi-a răspuns. Ești foarte politicoasă.

După duș s-a înfășurat într-un halat, a scos din frigider două cutii de bere și m-a invitat să beau.

După o jumătate de pahar, mi-a spus, de parcă tocmai și-ar fi amintit:

— Știi să conduci?

— Știu, i-am răspuns.

— Conduci bine?

— De-abia mi-am luat carnetul. Nu pot să spun că excelez. Conduc ca toată lumea.

— Așa sunt și eu, a spus ea, surâzând. Mie mi se pare că mă descurc foarte bine, dar cei din jur nu sunt de aceeași părere. Probabil că și eu sunt de nivel mediu. Bănuiesc că și printre cunoscuții tăi sunt mulți care cred că sunt neîntrecuți la condus.

— Da, sunt destui.

— Printre care și unii nepricepuți?

Am încuviințat. Ea a mai luat o înghițitură de bere, pe tăcute, și a căzut

⁶ Soseki Natsume (1867-1916), unul dintre primii scriitori japonezi influențați de cultura occidentală.

puțin pe gânduri.

— Astea sunt lucruri cu care ne naștem — într-o anumită măsură. Cred că se poate numi talent. Există oameni îndemânatici și oameni neîndemânatici... Așa cum în jurul nostru unii oameni sunt atenți, iar alții, neatenți. Nu-i așa?

Am încuviințat încă o dată.

— Imaginează-ți că ai merge cu cineva într-o călătorie lungă, cu mașina, și ați conduce cu schimbul. Ce fel de persoană ți-ai alege ca tovarăș de drum? Un șofer priceput, dar neatent, sau unul mai puțin priceput, dar atent?

— L-as alege pe cel din urmă.

— Așa aș face și eu. Și-așa stau lucrurile și în cazul de față. Nu contează priceperea sau nepriceperea; îndemânatic sau nu, important este să fii atent și alert. Eu așa cred. Să rămâi calm și să fii atent la ce se petrece în jurul tău.

— Să fiu atent? am întrebat.

Nu mi-a răspuns, ci doar a zâmbit.

Puțin mai târziu am făcut iarăși dragoste și de data asta totul a mers lin, ideal. Începusem să înțeleg ce însemna să fii atent, alert. Era pentru prima dată când vedeam cum reacționează o femeie într-un moment de extaz sexual.

A doua zi dimineața am luat micul dejun împreună și apoi ne-am văzut fiecare de drumul său. Ea și-a continuat excursia ei, iar eu mi-am continuat-o pe-a mea. Când a plecat, mi-a zis că peste două luni o să se mărite cu un coleg de la bancă.

— E un om bun, mi-a spus ea zâmbind. Suntem împreună de cinci ani și ne-am hotărât în sfârșit să ne căsătorim. Probabil că de acum încolo n-am să mai plec singură în excursii. Asta e ultima dată.

Pe atunci eram foarte tânăr și credeam că asemenea întâlniri pasionale se întâmplă la tot pasul în viață. Când mi-am dat seama că mă înșelam, era deja prea târziu.

O dată, demult, i-am povestit și lui Sumire despre întâmplarea respectivă. Nu-mi mai amintesc exact cum de venise vorba. S-ar putea să fi fost în contextul discuțiilor despre dorința sexuală, în orice caz, am vorbit deschis despre subiect, încercând să răspund la aproape orice întrebare.

— Și care e morala poveștii? m-a întrebat Sumire.

— Să fii mereu atent, aș zice eu. Să nu bați în cuie o anumită decizie de la bun început, ci să te adaptezi situației, să asculți și să ai inima și mintea mereu deschise.

— Aha, a făcut Sumire.

Părea că rumegă în minte mica mea aventură sexuală, încercând să vadă unde i-ar putea găsi un loc în scrierile ei.

— În orice caz, ai avut o mulțime de experiențe, nu?

— N-am avut o mulțime, am protestat eu slab. S-a întâmplat doar să am anumite experiențe.

Sumire a rămas adâncită în gânduri, rozându-și ușor o unghie.

— Mă întreb ce trebuie să faci ca să devii atent? Nu e suficient să-ți zici în momentul cheie „Bun, acum am să fiu atent”, pentru ca totul să meargă bine. N-ai putea să-mi explici mai clar sau să-mi dai un exemplu?

— Mai întâi trebuie să te calmezi. Eventual, te apuci să numeri în gând.

— Altceva?

— Păi... te gândești la castraveții din frigider, într-o după-amiază de vară. Repet, e doar un exemplu.

— Să înțeleg că..., a spus Sumire, apoi a făcut o scurtă pauză. Când faci

dragoste cu fetele, tu te gândești întotdeauna la castraveții din frigider într-o după-amiază de vară?

— Nu întotdeauna.

— Dar ți se întâmplă.

— Uneori, am recunoscut eu.

Sumire s-a strâmbat și a scuturat zdravăn din cap.

— Ești mai ciudat decât pari.

— Fiecare cu ciudățeniile lui, am replicat.

— Atunci, la restaurant, când Miu îmi strângea mâna și se uita adânc în ochii mei, m-am gândit tot timpul la castraveți, repetându-mi că trebuie să fiu calmă și atentă, mi-a spus Sumire.

— La castraveți?

— Nu-ți aduci aminte ce mi-ai spus o dată despre castraveții din frigider într-o după-amiază de vară?

— Da, parcă îmi amintesc o discuție de genul asta. Și? Te-a ajutat vreun pic?

— Oarecum, a spus Sumire.

— Mă bucur, i-am răspuns eu.

Sumire a revenit la subiect.

— Apartamentul lui Miu e foarte aproape de restaurantul la care am fost. Nu e foarte mare, dar e superb. Are o verandă însoțită, ghivece cu flori, o canapea din piele italienească, difuzoare Bose, un set de gravuri și un Jaguar în parcare, în apartamentul de aici stă doar ea. Casa în care locuiește cu soțul ei e undeva în Setagaya. Își petrece acolo sfârșitul de săptămână, dar cel mai mult stă în apartamentul ei din Aoyama. Ce crezi că voia să-mi arate? — Perechea de sandale favorită a lui Marc Bolan, din piele de șarpe, într-o cutie de sticlă. Una dintre moștenirile prețioase fără de care istoria rockului nu poate fi completă, în perfectă stare, fără un solz lipsă. Cu autograful lui pe bolta tălpii. Ceva ce i-ar înnebuni pe toți fanii.

Sumire s-a strâmbat și a oftat.

— Dacă s-ar inventa mașini care să funcționeze cu glume proaste, probabil că ți-ar ajunge combustibilul până hât departe.

— Ce vrei, mai sunt și unii sărmani cu duhul pe lumea asta, am spus eu modest.

— O.K., lăsând gluma la o parte, aș vrea să te gândești serios. Ce crezi că mi-a arătat, la ea în apartament? Dacă ghicești, fac eu cinste.

Mi-am dres glasul și am spus:

— Ți-a arătat hainele superbe pe care le porți acum. Ți-a spus să le iei și să mergi îmbrăcată așa la serviciu.

— Corect! Are o prietenă cam de aceeași talie cu mine, cu mulți bani și multe haine europene pe care nu le mai poartă. Ciudată mai e și lumea asta! Pe de o parte, există unele persoane care-și umplu până la refuz dulapul cu haine, iar pe de altă parte, cineva ca mine, care niciodată n-are două șosete la fel. În fine. Miu s-a dus la prietena ei și a venit înapoi cu un braț de haine „în plus” pentru mine. La o privire mai atentă, sunt ușor ieșite din modă, dar nu e atât de evident, nu?

Oricât de mult m-aș fi uitat, eu unul tot nu mi-aș fi dat seama, i-am răspuns.

Sumire a râs satisfăcută.

— Iar mărimea s-a potrivit la fix la toate — rochii, bluze, fuste. Doar în talie îmi sunt puțin largi, dar pun o curea și-am rezolvat problema. Cât despre pantofi, spre norocul meu, port aceeași mărime ca Miu, așa că mi-a dat câteva

perechi de care nu mai are nevoie. Pantofi cu tocuri înalte, pantofi cu tocuri joase, sandale de vară. Toți cu etichete italienești. Mi-a mai dat și poșete. Și niște cosmetice.

— Sună ca-n *Jane Eyre*, am comentat eu.

Așa a ajuns Sumire să meargă de trei ori pe săptămână la biroul lui Miu. Își pune un sacou și o rochie, se încălța cu pantofi cu toc, se și machia puțin, se urca în trenul urban la Kichioji și cobora la Harajuku. Nu mi-aș fi imaginat vreodată că e în stare să ia un tren de dimineață.

Pe lângă sediul companiei, situat în Akasaka, Miu mai avea un mic birou, doar al ei, în cartierul Jingumae. Era mobilat foarte modest, cu două mese, una pentru Miu și una pentru secretară (adică pentru Sumire). Avea un fax, un telefon, un laptop, un CD player cu boxe mici și vreo duzină de compact-discuri cu muzică clasică. Biroul era de fapt o garsonieră dintr-un bloc de locuințe și mai avea, pe lângă o debara mică în care Miu își ținea documentele, o bucătărie și o baie minuscule. Era la etajul al doilea și de la fereastra îngustă, orientată spre est, se vedea parcul. Parterul clădirii era ocupat de un magazin cu mobilă europeană. Blocul era oarecum retras de la strada principală și zgomotele orașului nu răzbăteau până acolo.

Cum ajungea la birou, Sumire uda florile și pregătea cafeaua, apoi asculta mesajele de pe robot și-și verifica e-mailurile. Dacă primiseră vreun mesaj, îl scotea la imprimantă și-l pune pe masa lui Miu. Cele mai multe erau mesaje de la companii sau de la diverși agenți din străinătate și erau scrise în engleză sau în franceză. Dacă găsea plicuri în cutia poștală, le deschidea și arunca tot ce era în mod evident inutil. Primea telefoane de mai multe ori pe zi, uneori chiar din străinătate. Nota numele persoanei, numărul de telefon și, dacă era nevoie, mesajul pentru Miu, apoi i le transmitea acesteia pe mobil.

Miu venea și ea la birou pe la ora unu după-amiaza. Stătea cam o oră, îi dădea indicații lui Sumire, bea cafea și dădea câteva telefoane. Dacă trebuia să răspundă la vreo scrisoare, îi dicta conținutul lui Sumire, care îl dactilografia direct la calculator și apoi îl trimitea, fie prin e-mail, fie prin fax. De cele mai multe ori erau doar scurte scrisori de afaceri. Sumire mai făcea și diverse rezervări pentru Miu la coafor, la restaurant sau la sala de squash. Când își termina treaba, Miu stătea puțin de vorbă cu Sumire, apoi pleca.

Sumire rămânea singură în birou și uneori stătea ore în șir fără să aibă cu cine schimba o vorbă, dar niciodată nu se simțea singură sau plictisită. Recapitula ce învățase la lecțiile de italiană, la care se ducea de două ori pe săptămână, memora verbe neregulate sau făcea exerciții de pronunție după casetă, învățase și cum să folosească calculatorul și începuse să se descurce destul de bine. Deschidea documentele stocate în computer și se familiariza cu proiectele pe care le întreprindea Miu.

Afacerile lui Miu erau, în mare, așa cum le descrisese la banchetul nupțial. Avea contracte exclusive cu mici producători de vinuri din străinătate (în principal din Franța), importa vinuri și le distribuia restaurantelor sau magazinelor specializate din Tbkyo. Uneori organiza vizite în Japonia pentru muzicieni străini. Lăsa detaliile complicate pe seama unor agenți profesioniști de la firme mai mari, ocupându-se doar de stabilirea proiectelor și de diversele aranjamente din faza inițială. Miu se pricepea foarte bine să descopere tineri muzicieni promițători, dar încă necunoscuți, și să-i aducă în Japonia.

Sumire nu-și putea da seama ce profit îi aduceau lui Miu aceste „afaceri personale”, pentru că partea de contabilitate era stocată pe niște dischete

cărora nu le știa parola de acces, în orice caz, Sumire era fericită că putea s-o vadă pe Miu și să stea de vorbă cu ea și-și simțea inima bătându-i puternic cât o aștepta. Aici e scaunul lui Miu, acolo sunt pixurile pe care le folosește ea, iar din cana asta bea cafea, se gândea ea. Oricât de mărunte erau sarcinile ei, și le îndeplinea cu seriozitate.

Miu o invita uneori la masă. Fiindcă se ocupa de afaceri cu vinuri, Miu vizita regulat restaurantele renumite, pentru a se putea menține mereu la curent cu starea lucrurilor. Comanda întotdeauna pește (sau pui, dar atunci lăsa jumătate în farfurie) și niciodată nu voia și desert. Studia atentă lista de vinuri și alegea câte o sticlă, însă niciodată nu bea mai mult de un pahar. Pe Sumire o lăsa să bea în voie, dar, chiar și așa, de una singură nu putea termina tot vinul. Pe Miu nu părea s-o deranjeze faptul că lăsau întotdeauna sticla de vin scump pe jumătate plină.

— Ce sens are să comandăm o sticlă întregă când n-o putem bea? Nu e păcat de vin? a întrebat-o o dată Sumire.

— Nu-ți face griji, i-a răspuns Miu râzând. Cu cât lași mai mult vin nebăut, cu atât mai multă lume are șansa să guste din el — de la ospătarul care servește băuturile și șeful de sală la ultimul chelner, cel care-ți toarnă apă în pahar. Astfel învață toți gustul vinurilor. De aceea vinul rămas nu e niciodată vin risipit.

Miu a examinat culoarea Médoc-ului din 1986 pe care-l comandase, apoi l-a gustat cu grijă, de parcă analiza un text literar.

— Indiferent de ce este vorba, întotdeauna lucrurile cele mai folositoare și pe care le ținem minte cel mai bine sunt cele pe care le-am aflat din propria noastră experiență, plătind noi înșine, și nu cele învățate din cărți.

Sumire a ridicat paharul și, imitând-o pe Miu, a sorbit puțin vin, l-a ținut în gură, apoi l-a lăsat să se ducă spre fundul gâtului. Câteva clipe a mai simțit gustul plăcut al vinului, apoi senzația a dispărut, ca rouă dimineții de pe o frunză, vara. Acum cerul gurii era pregătit pentru a încerca un nou gust, al înghițiturii de mâncare ce urma să vină. Ori de câte ori mânca sau stătea de vorbă cu Miu, Sumire învăța ceva nou. Era pur și simplu uluită de cât de puține lucruri știuse până acum.

— Nu mi s-a mai întâmplat nicicând să vreau să devin altcineva, i-a spus ea o dată lui Miu, din senin, poate și pentru că băuse un pic mai mult vin ca de obicei. Câteodată mă gândesc ce bine ar fi dac-aș putea fi ca tine.

Miu și-a ținut o clipă respirația, apoi a luat paharul cu vin și l-a dus iar la buze. Pentru o secundă, în lumina care o învăluia, pupilele ei și-au schimbat culoarea într-un roșu întunecat, ca vinul. Expresia ei subtilă dintotdeauna i se ștersese de pe chip.

— Tu n-ai de unde să știi, a început ea calmă, punând paharul înapoi pe masă, dar persoana pe care o vezi tu acum nu e Miu cea adevărată. Acum paisprezece ani am pierdut o jumătate din mine. Ar fi fost minunat dacă te-aș fi cunoscut când eram întregă, dar acum nu mai am ce face.

Sumire era atât de uimită, încât nu-și găsea cuvintele, ratând ocazia de a cere amănunte. Oare ce i se întâmplase lui Miu acum paisprezece ani? De ce n-a rămas decât "Jumătate" din ce era? Ce însemna de fapt "Jumătate"? Toate aceste întrebări o făceau să se simtă atrasă și mai mult de Miu. Ce ființă ciudată, și-a spus ea.

Punând cap la cap fragmente de conversații, Sumire a reușit să afle câte ceva despre Miu. Soțul ei era japonez, era cu cinci ani mai în vârstă ca ea și vorbea fluent limba coreeană, pentru că studiasse doi ani la secția de Economie a Universității din Seul. Era un om plăcut și priceput în afaceri, el fiind de fapt

cel care conducea compania lui Miu. Multe rude de-ale ei lucrau acolo, dar nimeni nu avusese vreodată ceva de spus împotriva lui.

Încă de mică, Miu avusese o înclinație puternică pentru pian și pe la vârsta de zece ani a câștigat mai multe premii la diverse concursuri pentru tinerele talente. A intrat mai târziu la Conservator, apoi, cu recomandarea unui pianist renumit, a plecat să studieze la o academie de muzică din Franța. Repertoriul ei pornea de la romanticii târzii, ca Schumann și Mendelssohn, și-i mai includea pe Poulenc, Ravel, Bartok și Prokofiev. Interpretările ei aveau un timbru senzual și fata deținea o tehnică desăvârșită. Dăduse multe concerte încă din timpul facultății și se bucura întotdeauna de critici favorabile, în față i se deschidea un viitor strălucit. Cu toate acestea, pe când era la studii în străinătate, tatăl ei s-a îmbolnăvit grav și lucrul acesta a silit-o să închidă capacul pianului și să se întoarcă acasă. De atunci nu s-a mai atins niciodată de clape.

— Cum ai putut să renunți atât de ușor la pian? a întrebat-o Sumire, ezitant. Nu trebuie să-mi povestești dacă nu vrei... Nu știu cum să spun... Mi se pare puțin ciudat, atâta tot. Doar ai sacrificat atâtea lucruri pentru cariera muzicală.

Miu i-a răspuns încet:

— N-am sacrificat atâtea lucruri pentru a deveni pianistă. Am sacrificat totul. Tot ce a ținut de procesul meu de maturizare. Pianul îmi cerea ca jertfă literalmente carnea și sângele meu și n-am putut spune „nu” nici măcar o dată.

— Și n-a fost dureros să renunți la pian când erai la un pas de țintă?

De parcă ea însăși cerea un răspuns, Miu a privit-o pe Sumire în ochi, drept și adânc, în străfundul pupilelor lui Miu păreau că se iau la întrecere curenți muți și s-au scurs câteva momente până ce vârtoarea s-a potolit.

— Iartă-mă că m-am amestecat în ceva ce nu mă privește, a spus Sumire.

— Nu-i nimic. E ceva despre care nu prea pot să vorbesc. N-au mai vorbit niciodată despre acel subiect.

Miu interzisese fumatul la ea în birou și nici nu suporta să fumeze cineva în fața ei. De aceea, la scurt timp după ce a început să lucreze pentru Miu, Sumire a hotărât să renunțe la fumat, dar nu i-a fost deloc ușor, fiind obișnuită cu două pachete de Marlboro pe zi. După vreo lună, ca un animal cărui i s-a tăiat coada, și-a pierdut echilibrul emoțional (deși nu s-ar putea spune că tocmai acesta era punctul ei forte) și, după cum era de așteptat, a început să mă sune iar în miez de noapte.

— Numai la țigări îmi stă gândul! Nu pot să adorm, iar dacă adorm, am coșmaruri, în plus, sunt constipată. Nu mai pot să citesc și nu sunt capabilă să scriu nici măcar un rând.

— E normal. Așa pățește oricine se lasă de fumat pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă.

— E ușor de zis când e vorba de altcineva, a replicat Sumire. Tu n-ai fumat în viața ta o țigară.

— Dacă n-am putea vorbi despre alții, am trăi într-o lume foarte sumbră, nu crezi? Ia gândește-te la ce-a făcut Stalin.

De partea cealaltă a firului, Sumire n-a mai spus nimic. S-a lăsat o tăcere grea, ca sufletele morților de pe frontul de Est.

— Alo? am spus.

În cele din urmă, Sumire a vorbit:

— Știi, s-ar putea ca motivul real pentru care nu pot să scriu să nu fie

faptul că m-am lăsat de fumat. Bine, și lăsatul de fumat e unul dintre factori, dar nu e doar asta. Cum să spun... mi se pare că a devenit o scuză bună la toate. Ceva de genul „Nu pot să scriu pentru că m-am lăsat de fumat. N-am ce face”.

— De asta te enervezi atât de tare?

— Posibil, a recunoscut ea cinstit, ca niciodată. Dar nu e doar asta. Cel mai tare mă deranjează faptul că nu mai am încredere în însuși actul de a scrie, ca odinioară. Am recitat ce-am scris cu puțin timp în urmă și nici nu mi s-a părut interesant. Nici nu mi-am dat seama ce-am vrut de fapt să spun acolo. E ca și cum m-aș uita de la distanță la niște șosete murdare care zac pe podea, îmi vine să mor de ciudă când mă gândesc cât timp și efort am irosit.

— Când ți se întâmplă asta, cel mai bine e să dai un telefon cuiva pe la trei noaptea și să-l trezești din somnul lui liniștit și semiotic — bineînțeles, simbolic spus.

— Spune-mi, ți se întâmplă să eziți, să nu fii sigur dacă ce faci e bine sau rău?

— Îmi petrec cel mai mult timp ezitând.

— Serios?

— Serios.

Sumire și-a ciocănit dinții din față cu unghia, gestul ei obișnuit când cădea pe gânduri.

— Sinceră să fiu, pentru mine e prima oară când nu știu ce să fac. Nu pentru că am încredere în mine sau în talentul meu. Nu mi se pare că sunt atât de dotată. Știu că sunt o persoană egoistă și că fac lucrurile pe jumătate la întâmplare, dar asta nu m-a făcut să ezit. Chiar dacă am mai făcut și unele greșeli, am crezut întotdeauna că am ales calea cea bună.

— Ai avut noroc, am spus. Ca o ploaie abundentă venită peste câmpurile cu orez proaspăt plantat.

— S-ar putea.

— Dar lucrurile nu mai stau la fel în ultima vreme.

— Așa e. Nu mai stau la fel. A început să mi se pară că tot ce am făcut până acum a fost greșit și asta mă înspăimântă. Am niște vise foarte veridice care mă trezesc în miez de noapte și am nevoie de timp ca să mă dezmeticesc și să separ visul de realitate.

— Cred că știu ce vrei să zici.

— S-ar putea să nu mai scriu niciodată romane. Mă gândesc din ce în ce mai des la asta. Nu sunt decât una dintre fetele cu minte puțină de care lumea se împiedică la tot pasul și nu fac decât să umblu cu încăpățănare după niște vise care n-au să devină niciodată realitate. Ar trebui să închid capacul pianului și să cobor de pe scenă până nu e prea târziu.

— Să închizi capacul pianului?

— Era o metaforă.

Mi-am trecut receptorul din mâna stângă în cea dreaptă.

— Am încredere în tine. Chiar dacă tu n-ai, eu am. Știu că într-o bună zi ai să ajungi să scrii niște romane minunate. Știu asta pentru că am citit ce-ai scris până acum.

— Chiar crezi asta cu adevărat?

— Da, din tot sufletul. Ce-ți spun acum nu e minciună. Printre lucrurile scrise de tine sunt multe fragmente impresionante. Când scrii tu, de exemplu, despre țărmlul mării în luna mai, aud în urechi murmurul valurilor, aduhm miresma sărată a mării și simt pe brațe căldura soarelui. Când scrii despre o cămăruță plină cu fum de țigară, citesc și simt la propriu că de-abia mai pot să

respir și că mă ustură ochii. Nu oricine poate scrie niște texte atât de vii. Rândurile tale au o curgere și o forță naturală, respiră și se mișcă prin voință proprie. Deocamdată părțile sunt încă dispartate și n-au format un tot coerent, dar asta nu înseamnă că trebuie să... să închizi capacul pianului.

Sumire a tăcut mult, cam zece-cincisprezece secunde.

— Nu spui asta numai ca să mă lauzi sau ca să mă faci să mă simt mai bine?

— Nici vorbă. E purul adevăr, limpede ca lumina zilei.

— Limpede ca râul Moldau?

— Ca râul Moldau.

— Îți mulțumesc.

— N-ai pentru ce.

— Câteodată poți fii extraordinar de drăguț, știi? Ca vacanța de vară, Crăciunul și cadoul de ziua mea, toate la un loc.

Am mormăit ceva de neînțeles, ca întotdeauna când primesc vreo laudă.

— E totuși un gând care nu-mi dă pace, a spus Sumire. Într-o bună zi ai să te căsătorești cu o fată drăguță și ai să mă uiți complet, iar eu n-am să te mai pot suna în miez de noapte după cum îmi vine chef, nu-i așa?

— Dacă vrei să vorbim, mă poți suna pe lumină.

— Nu pot așa, la prânz. Of, nu pricepi nimic!

— Ba tu nu pricepi nimic. Majoritatea oamenilor de pe lumea asta lucrează cât e soarele pe cer, iar noaptea sting luminile și se culcă, am protestat, dar cuvintele mele au sunat ca un poem pastoral pe care mi-l recitam singur în mijlocul unui câmp de dovleci.

Sumire însă a continuat, ignorând complet fraza mea dinainte:

— Am citit de curând într-un ziar că lesbienele au din naștere un os deformat, undeva în ureche, și prin asta se deosebesc de femeile normale. Un oscior cu un nume foarte încâlcit. Deci lesbianismul nu e o tendință dobândită, ci o trăsătură genetică. Se pare că un doctor american a făcut descoperirea asta. Nu-mi dau seama cum de a ajuns să studieze așa ceva, dar, de când am citit articolul, nu-mi pot scoate din minte osciorul ăla din fundul urechii. Mă tot întreb: oare al meu ce formă are?

Nu știam ce să-i răspund, așa că am preferat să tac. Pentru un moment, s-a așternut o tăcere uleioasă.

— Deci crezi că ceea ce simți tu pentru Miu este dorință sexuală? am întrebat.

— Sunt sută la sută sigură că asta e, mi-a răspuns ea. Când mă aflu în fața ei, îmi aud osciorul din ureche pătânind ca un clopoțel făcut dintr-o cochilie subțire. Și-mi doresc nespun să mă strângă în brațe și-s gata să mă las în voia sortii. Dacă asta nu-i dorință sexuală, ce-mi curge mie prin vene e suc de roșii.

— Aha, am spus. Ce-aș fi putut comenta?

— Dacă stau să mă gândesc, așa se explică multe lucruri: de ce nu m-a interesat sexul cu bărbatii, de ce nu simțeam nimic, de ce întotdeauna mi s-a părut că sunt altfel decât ceilalți.

— Pot să-ți spun ce cred eu?

— Sigur.

— Orice motiv sau teorie care explică totul cu atâta ușurință e de fapt o capcană. Vorbesc din experiență. Cineva spunea o dată că dacă există un lucru care poate fi explicat într-o singură carte, atunci nu merită explicat. Ce vreau să spun este că poate ar fi mai bine să nu te grăbești să tragi concluzii.

— Am să țin minte, a spus Sumire, apoi a închis telefonul, oarecum brusc.

Mi-am imaginat-o cum pune receptorul la loc în furcă și iese din cabina telefonică. Ceasul arăta ora trei și jumătate. M-am dus la bucătărie, am băut un pahar cu apă, apoi m-am băgat din nou în pat și am închis ochii. N-am reușit să adorm. Am tras perdelele și am privit luna sclipind pe cer, palidă și tăcută ca un orfan inteligent. Nu mai aveam nici o șansă să adorm, așa că mi-am făcut o cafea tare, am mutat scaunul lângă fereastră și m-am așezat. Am mâncat niște biscuiți cu brânză, apoi m-am apucat să citesc, așteptând zorii.

Capitolul 5

Să vă spun câte ceva despre mine.

Știu foarte bine că această poveste este despre Sumire și nu despre mine, dar, fiindcă prin mine ajungeți să vedeți ce fel de persoană e ea, cred că ar fi mai bine să mă cunoașteți.

Devin ușor confuz ori de câte ori trebuie să vorbesc despre mine. Mă afund în vechiul paradox al identității — „Cine sunt eu?” Este adevărat că nimeni pe lumea asta nu vă poate da mai multă informație pură despre mine decât eu însumi. Cu toate acestea, când încep să povestesc despre mine, eu, povestitorul, din cauza sistemului meu de valori, a calității percepțiilor, a limitelor puterii mele de observație și a altor factori, am tendința de a selecta sau elimina o mulțime de aspecte care țin de mine, cel povestit. De aceea, de multă vreme mă chinuie o întrebare: oare cât adevăr obiectiv mai rămâne din „mine”?

Pe de altă parte, puțină lume pare să împărtășească aceeași teamă sau neliniște. Dacă li se oferă ocazia, oamenii obișnuiți vorbesc despre sine cu o onestitate surprinzătoare. Ei spun, de exemplu „Sunt atât de cinstit și deschis, încât aproape că sunt luat de prost” sau „Sunt genul de om care se simte imediat rănit și nu mă împac bine cu lumea” sau „Pot citi foarte ușor în inima altora”. Și totuși, nu de puține ori am întâlnit persoane care spuneau că sunt „sensibile și ușor de rănit”, dar răneau cu nepăsare alte persoane, sau „oameni cinștiți și deschiși” ce se foloseau de diverse scuze — fără ca măcar să-și dea seama — pentru a profita în mod egoist de o situație sau alta. Am întâlnit și destui care „puteau citi inima altora”, dar se bucurau de complimentele și laudele nesincere. Oare cât de bine ne cunoaștem pe noi înșine în realitate?

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât am rezerve mai mari legate de povestitul despre mine. Aș vrea mai întâi să aflu mai multe despre realitatea obiectivă din afara propriei mele persoane. Cred că astfel, analizând importanța pe care o acord în mintea mea fenomenelor sau indivizilor din lumea exterioară, aș reuși să am o imagine mai obiectivă despre mine însumi.

Aceasta este perspectiva sau, altfel spus, viziunea despre lume pe care am adoptat-o încă din adolescență. Am construit-o punând idei cap la cap, bazându-mă mai mult pe experiență și mai puțin pe teorie, aidoma unui zidar care clădește cărămizile una peste cealaltă, ghidat de firul cu plumb. Tot din experiență — lovindu-mă de ziduri —, am învățat că nu e ușor să explici altcuiva modul tău propriu de gândire.

Astfel, pe la jumătatea adolescenței, am început să trasez o linie invizibilă între mine și ceilalți oameni. Oricine ar fi fost ei, mă țineam la o anumită distanță și-i observam cu grijă, fiind atent să nu se apropie prea tare. Am ajuns să nu mai cred orbește tot ce mi se spunea. Pasiunea fără rezerve față de lumea de afară se limita, în cazul meu, numai la cărți și muzică. Bineînțeles, din cauza asta am și dus o viață singuratică.

M-am născut și am crescut într-o familie obișnuită, atât de obișnuită încât nu știu cu ce ar fi mai bine să încep. Tatăl meu a absolvit o facultate tehnică din provincie și a lucrat într-un laborator de cercetări al unei mari companii de produse alimentare. Pasiunea lui era golful și mergea să joace în fiecare duminică. Mama iubea din tot sufletul poezia tradițională tanka⁷ și participa adesea la recitaluri.

Ori de câte ori își vedea numele pomenit în ziar, în pagina culturală, era fericită pentru o bună perioadă de vreme, îi plăcea să facă curățenie, dar nu putea suferi gătitul. Sora mea, care era cu cinci ani mai mare ca mine, detesta la fel de mult și curățenia, și gătitul. Să le facă oricine, dar nu eu, își spunea ea. De aceea, de cum am crescut suficient de mult pentru a mă putea descurca la bucătărie, mi-am pregătit singur mesele. Mi-am cumpărat o carte de bucate și, în scurtă vreme, am fost capabil să prepar aproape orice. Nu mai cunosc vreun alt copil care să fi făcut la fel.

De născut, m-am născut la Tokyo, în cartierul Sugunami, dar am crescut în orașul Tsudanuma, din prefectura Chiba, unde ne-am mutat când eu eram încă mic. Vecinii erau și ei funcționari și inși cu studii superioare, ca și tatăl meu. Sora mea avea cele mai bune rezultate din clasă. Nu suporta să i-o ia cineva înainte și nu-și pierdea niciodată vremea cu fleacuri. Nici măcar nu scotea câinele la plimbare. A absolvit Facultatea de Drept a Universității Todai și în anul următor a fost primită în barou. Soțul ei este un redevabil consultant de management. Locuiesc într-un bloc cu aspect elegant din apropierea parcului Yoyogi, într-un apartament proprietate personală cu patru camere, înăuntru însă e mizerie ca într-o cocină.

Spre deosebire de sora mea, pe mine nu m-a prea interesat nici învățătura, nici clasamentul rezultatelor. Mă duceam la ore mai mult din datorie, pentru că nu voiam să-i nemulțumesc pe părinți, și făceam un minimum de pregătire și de recapitulări, cât să nu am probleme. Pe urmă mergeam la antrenamentele de fotbal, veneam acasă, mă trânteam în pat și citeam romane. N-am luat niciodată meditații, însă nici n-am avut note foarte proaste. Dimpotrivă, chiar erau destul de bune. Eram convins că aș fi putut intra la o facultate onorabilă fără să trebuiască să tocesc pentru examene și chiar așa s-a și întâmplat.

Când am intrat la facultate, am închiriat o cămăruță și am început să trăiesc singur. Nici chiar pe vremea când locuiam în casa părinților mei din Tsudanuma nu-mi amintesc să fi purtat vreodată discuții deschise cu familia. Nu știam ce fel de oameni erau sau ce anume voiau de la viața cei care trăiau sub același acoperiș cu mine — părinții și sora mea mai mare — și cred că nici ei nu pricepeau ce fel de om eram eu și ce aspirații aveam. De fapt, eu însumi nu știam ce voiam de la viață, îmi plăcea enorm de mult să citesc romane, dar nu consideram că am destul talent pentru a deveni scriitor și nici n-aș fi putut deveni redactor sau critic literar, pentru că eram prea îndrăgostit de cărți. Pentru mine romanele erau destinate plăcerii personale și nu puteau deveni obiect de studiu sau de lucru. De aceea, la facultate am absolvit secția de istorie și nu cea de literatură. Istoria nu mă pasiona în mod special, dar am descoperit treptat că era un subiect interesant. N-am vrut totuși să-mi continuu studiile la masterat și să mă dedic istoriei (deși profesorul meu îmi recomandase lucrul acesta). Îmi plăcea să citesc și să gândesc, dar nu aveam calitățile unui om de știință. Cum a spus Pușkin în *Evgheni Oneghin*: „N-a vrut

⁷ Poezie tradițională japoneză cu formă fixă, alcătuită din cinci versuri și însumând 31 de silabe.

să sape în muntele de praf pentru a căuta marile realizări din istoria lumii".

Pe de altă parte, nici nu intenționam să-mi găsesc de lucru la vreo companie obișnuită, să intru în competiție și să urc încet-încet pe panta piramidei capitaliste.

Așadar, tot eliminând diverse opțiuni, m-am făcut profesor. Școala unde lucram se afla la câteva stații de tren de locuința mea. Un unchi de-al meu, care era membru în comisia de învățământ a orașului, m-a întrebat dacă nu voiam să devin profesor de școală primară. Pentru că în facultate nu urmasem suficiente cursuri de pedagogie, am fost angajat inițial pe post de suplinitor, apoi, după o perioadă de probă, am devenit profesor cu normă întreagă. Nu mă gândisem niciodată că aș putea fi profesor, dar, după ce am început să lucrez efectiv, am ajuns să simt un adânc respect și chiar afecțiune pentru meseria de dascăl. Mai exact spus, am ajuns să descopăr că sunt capabil de asemenea sentimente de respect și afecțiune.

De la catedră, îi învățam pe elevii mei lucruri de bază despre lume, viață și limbă și, prin ochii și mințile lor, mă învățam în același timp pe mine însumi aceleași lucruri. Dacă făceam totul cum trebuie, experiența în sine avea prospețime și profunzime. Reușeam să mențin relații foarte bune cu elevii mei, cu mamele lor și cu colegii mei.

Rămâneau totuși întrebările fundamentale: Cine eram eu? Ce voiam? Încotro mă îndreptam?

Reușeam să am o percepție clară despre mine numai când stăteam de vorbă cu Sumire. Vorbeam totuși destul de puțin; mai mult stăteam și-o ascultam cu atenție, îmi puneam multe întrebări și-mi cerea răspunsuri, își manifesta nemulțumirea când nu-i răspundeam și se enerva de-a dreptul când îi dădeam răspunsuri lipsite de sens. Din punctul acesta de vedere, Sumire se deosebea de majoritatea oamenilor. Ea îmi cerea o părere cinstită, iar eu îmi dădeam silința să-i răspund cât mai bine. Procedând așa, am ajuns să fiu mai deschis cu ea (și, în același timp, cu mine însumi).

Ori de câte ori ne întâlneam, petreceam ore în șir discutând și nu ne plictiseam niciodată de atâta vorbă. Discutam mai înfocat și mai intim decât un cuplu de îndrăgostiți — despre romane, despre lume, despre peisaje, despre cuvinte.

Întotdeauna m-am gândit că ar fi fost minunat dacă am fi fost și noi un cuplu, îmi doream să-i simt căldura pielii lipite de pielea mea și-mi imaginam cum am fi fost noi doi căsătoriți, petrecându-ne viața împreună. Pe de altă parte, eram sigur că Sumire nu era nici îndrăgostită, nici atrasă sexual de mine. Se întâmpla să vină la mine, să stăm de vorbă până târziu și apoi să rămână peste noapte, dar niciodată n-am avut vreun moment intim. Pe la două sau trei noaptea începea să caște, se ghemuia în pat, își îngropa fața în perna mea și adormea dusă. Eu puneam pe jos o saltea și mă întindeam pe ea, dar nu puteam adormi și în mintea mea își făceau loc fantasme, gânduri neclare sau dezgustul de sine. Uneori eram chinuit de un sentiment de vinovăție provocat de anumite reacții fizice inevitabile și dimineața mă prindea treaz.

Nu mi-a fost ușor să accept faptul că Sumire nu prea era — sau nu era deloc — interesată de mine ca bărbat. Câteodată, când eram împreună, simțeam o durere intensă, de parcă cineva îmi sfredelea măruntaiele cu un cuțit. Chiar și așa, timpul petrecut cu Sumire era pentru mine extrem de prețios. Mă făcea să uit de sentimentul de singurătate și lărga limitele lumii în care trăiam, ajutându-mă să respir liber. Numai Sumire era în stare de așa ceva.

Pentru a-mi ușura durerea și pentru a evita pericolul, am început să am

relații fizice cu alte femei, sperând că voi putea elimina astfel tensiunea sexuală pe care o simțeam între mine și Sumire. Nu pot să spun că aveam mare succes la femei, că aveam un anume farmec masculin sau vreun dar special. Totuși, dintr-un motiv sau altul (nu știu exact de ce), un anumit tip de femei erau atrase de mine. La un moment dat, am descoperit că nu era atât de greu să ai relații sexuale cu cineva câtă vreme nu lăsați să-ți scape ocazia, care se ivea de la sine. Nu era pasiune, dar cel puțin mă simțeam bine.

Nu-i ascundeam lui Sumire faptul că întrețineam relații sexuale cu alte femei. E drept că nu-i dădeam nici prea multe amănunte, dar în general o țineam la curent. Nu părea s-o deranjeze câtuși de puțin. O problemă ar fi putut-o constitui faptul că toate partenerele mele erau mai în vârstă ca mine și erau măritate sau logodite ori cel puțin aveau, la rândul lor, prieteni. Partenera mea cea mai recentă era mama unui elev. Ne întâlneam pe ascuns de două ori pe lună și făceam dragoste.

De-aici o să ți se tragă sfârșitul, m-a avertizat Sumire. O singură dată. Așa credeam și eu, dar n-aveam ce să fac.

Într-o sâmbătă, la începutul lunii iulie, am mers într-o excursie cu clasa mea. I-am dus pe cei treizeci și cinci de elevi pe muntele Okutama. Ca întotdeauna, excursia a început într-o atmosferă de freamăt și voie bună și s-a terminat într-un haos total. Când am ajuns în vârful muntelui, doi dintre elevi au descoperit că uitaseră să-și pună în rucsac pachetele cu mâncare. Cum prin apropiere nu era nici urmă de magazin, a trebuit să le ofer lor, împărțite pe din două, găluștele de orez învelite în alge care-mi fuseseră date de la școală, așa că mie nu mi-a mai rămas nimic. Cineva mi-a dat niște ciocolată și asta a fost tot ce-am pus în gură de dimineață până seara. Mai târziu, o fetiță a declarat că nu mai poate face nici un pas și a trebuit s-o car în spate pe tot drumul de întoarcere. Pe urmă, doi băieți s-au luat la trântă, mai în glumă, mai în serios, iar unul din ei a căzut și s-a lovit cu capul de o piatră. A făcut o ușoară comoție și a început să-i curgă sânge din nas. N-a fost nimic grav, dar hainele îi erau pline de sânge, ca după un măcel. După o asemenea zi, am ajuns acasă frânt de oboseală. Am făcut baie, am băut ceva rece, m-am așezat în pat aproape mecanic, am stins lumina și am adormit buștean. La un moment dat m-a sunat Sumire. M-am uitat la ceasul de la căpătâiul patului. Dor-misem numai o oră și ceva. Cu toate astea, nu m-am plâns; eram prea obosit pentru asta. Așa sunt unele zile.

— Spune-mi, putem să ne întâlnim mâine după-amiază? m-a întrebat ea.

La ora șase trebuia să vină la mine prietena mea din perioada respectivă. Avea să-și parcheze Toyota Celica ceva mai departe de casa mea, ca să nu bată la ochi.

— Sunt liber până la patru, î-am răspuns scurt.

Sumire purta o bluză albă, fără mâneci, o fustă mini bleumarin și-și pusese ochelari de soare. Singurul accesoriu era o agrafă de păr mică, din plastic. Se îmbrăcase foarte simplu și nu se machiase aproape deloc, arătându-se lumii așa cum era, naturală. Totuși, nu știu de ce la început n-am recunoscut-o. Nu trecuseră nici trei săptămâni de când ne întâlniserăm ultima oară, dar mi se părea că persoana care stătea în fața mea la masă venea din cu totul altă lume decât Sumire pe care o știam eu. Pe scurt, devenise foarte frumoasă, ca și cum înflorise din interior. Am comandat o bere mică la halbă, iar ea a cerut un suc de struguri.

— În ultima vreme aproape că nu te mai recunosc, i-am mărturisit.

— E perioada, a răspuns ea, sorbind sucul cu paiul, de parcă ar fi vorbit despre altcineva.

— Ce perioadă?

— Un fel de adolescență întârziată. Dimineața când mă trezesc și mă uit în oglindă, am senzația că mă uit la altcineva și mă tem că, dacă nu sunt atentă, o să rămân foarte mult în urmă.

— N-ai putea să te lași pur și simplu depășită?

— Și ce-am să mă fac după ce mă pierd pe mine însămi?

— Dacă e vorba doar de câteva zile, ai putea sta la mine. Ești întotdeauna bine venită, tu, cea care te-ai pierdut pe tine.

Sumire a râs.

— Lăsând gluma la o parte, mă întreb încotro mă îndrept.

— Nu știi, dar, în orice caz, te-ai lăsat de fumat, te îmbraci îngrijit, îți pui șosete de aceeași culoare și vorbești italiană. Ai învățat cum se alege vinul, știi să folosești calculatorul, te culci seara și te trezești dimineața. Cu siguranță că te îndrepti spre ceva, orice ar fi acel ceva.

— Cu toate astea, tot nu reușesc să scriu nici măcar un rând.

— Orice lucru are avantajele și dezavantajele lui.

Sumire și-a ținut buzele.

— Nu crezi că sunt o trădătoare?

— Trădătoare? Preț de o clipă, n-am înțeles ce voia să spună.

— Da, ca atunci când renunți la un crez sau îți încâlci principiile.

— Cu alte cuvinte, te simți trădătoare pentru că ai un serviciu, ești mai îngrijită și te-ai lăsat de scris?

— Da.

Am clătinat din cap.

— Până acum ai scris fiindcă ai vrut să scrii. Dacă nu mai vrei să scrii, nu mai e nevoie s-o faci. N-o să se întâmple nici o nenorocire. N-o să ardă un sat întreg, n-o să se scufunde nici un vapor, n-au să se dea peste cap fluxul și refluxul, n-o să izbucnească nici o revoluție. Nu cred că asta se poate numi trădare.

— Dar atunci cum s-ar putea numi?

Iarăși am clătinat din cap.

— „Trădare” e un cuvânt prea învechit. Nu mai e la modă. Nu-l mai folosește nimeni. Nu mai suntem pe vremea Comunelor. Nu sunt la curent cu toate amănuntele, dar sunt sigur de un lucru: dacă nu vrei să scrii, nu e nevoie să o faci.

— Comune? Cum ar fi cele făcute de Lenin?

— Lenin a făcut colhozuri și cred că din astea n-a mai rămas nici unul.

— De fapt, nu e vorba că nu mai vreau să scriu, a spus Sumire, apoi a stat puțin pe gânduri, îmi propun să scriu, dar nu-mi iese nimic. Chiar dacă mă așez la birou, cuvintele, ideile și imaginile nu mi se adună în minte. Nici măcar fragmente, înainte aveam capul plin până la refuz de lucruri despre care voiam să scriu. Oare ce s-o fi întâmplat?

— Pe mine mă întrebi? Sumire a încuviințat.

Am luat o înghițitură de bere rece și mi-am ordonat ideile.

— Cred că tu îți cauți acum locul într-un cadru ficțional cu totul nou. E ceea ce te preocupă în prezent și de asta n-ai nevoie să-ți exprimi sentimentele în scris. Sau n-ai timp.

— Tu faci așa ceva? încerci să te integrezi într-un cadru ficțional?

— Majoritatea oamenilor de pe lumea asta își caută locul în ficțiune. Așa fac și eu. Poți să faci o analogie cu sistemul de transmisie al unei mașini. E ca

și cum sistemul de transmisie ar sta între tine și realitatea crudă a vieții. Preiei puterea pe care o primești din afară și te folosești de roțile dințate pentru a o transforma astfel încât s-o poți asimila mai ușor. Așa reușești să-ti protejezi corpul fragil, înțelegi ce spun?

Sumire a dat ușor din cap, afirmativ.

— În mare, înțeleg, încă nu reușesc să mă integrez în noul tip de ficțiune. Asta vrei să spui?

— Problema cea mai importantă este că nu știi despre ce fel de ficțiune e vorba. Nu cunoști trama, iar stilul nu s-a decis încă. Tot ce știi e numele personajului principal. Cu toate acestea, noua ficțiune vrea să te reconstruiască efectiv. Peste puțin timp, această ficțiune va începe să acționeze ca să te protejeze și ai să fii în stare să vezi o lume cu totul nouă. Dar n-a venit încă timpul și, firește, asta te pune într-o situație periculoasă.

— Cu alte cuvinte, am scos vechiul sistem de transmisie și l-am înlocuit cu altul nou, dar n-am strâns încă șuruburile, în timp ce motorul continuă să meargă. Nu?

— Cam așa ceva.

Sumire a căzut pe gânduri și s-a încruntat ca de obicei, chinându-se să prindă cu paiul gheața din pahar. Apoi și-a ridicat fața și m-a privit.

— Îmi dau și eu seama că sunt într-o situație periculoasă. Cum să spun? Câteodată mă simt foarte neajutorată. Mi-am pierdut orice punct de sprijin și plutesc singură prin spațiul întunecat, lipsit de gravitație. Nici măcar nu știu încotro mă îndrept.

— Ca un sputnik rătăcit?

— Da, am putea spune și-așa.

— Dar o ai pe Miu.

— Pentru moment.

Un timp s-a lăsat tăcerea.

— Crezi că și Miu caută același lucru? am întrebat.

— Da, cred că și ea caută același lucru. Probabil că la fel de mult ca mine.

— Inclusiv partea fizică a problemei?

— E greu de zis. Nu reușesc încă să-mi dau seama. Despre ce simte ea, vreau să spun. Din cauza asta cred că și sunt atât de confuză și nu știu încotro mă îndrept.

— E o confuzie clasică.

Sumire nu mi-a răspuns, ci doar și-a țuguat iar buzele.

— Dar tu... tu ești pregătită.

Sumire a dat din cap o dată, cu fermitate. Era cât se poate de hotărâtă. M-am lăsat pe spătarul scaunului și mi-am pus mâinile după ceafă.

— Te rog mult să nu mă urăști după toate acestea, a spus Sumire.

Cuvintele ei mi s-au infiltrat în conștiință. Sunau ca o replică dintr-un vechi film alb-negru de Jean-Luc Godard.

— N-am să te urăsc, i-am răspuns.

M-am mai întâlnit cu Sumire peste două săptămâni, când am ajutat-o să se mute. Se hotărâse brusc să-și schimbe locuința și n-am ajutat-o decât eu, dar nu ne-a fost greu, pentru că, în afară de cărți, avea foarte puține lucruri. Are și sărăcia măcar o parte bună.

Am împrumutat de la o cunoștință o dubiță Toyota și i-am cărat bagajele până la noul apartament, în cartierul Yoyogi Uehara. Blocul în sine nu era nici prea nou, nici prea arătos, dar era un progres față de clădirea din Kichijoji,

veche de când lumea. Un agent imobiliar prieten cu Miu se ocupase de găsierea noii locuințe. Era situată într-o zonă destul de bună, chiria era ieftină și avea o vedere frumoasă, în plus, camera era de două ori mai spațioasă. Meritase într-adevăr să se mute. Era aproape de parcul Yoyogi și, dacă avea chef de plimbare, putea să meargă pe jos până la serviciu.

— De luna viitoare am să lucrez cinci zile pe săptămână, mi-a spus Sumire. Trei zile pe săptămână erau cumva fără cap și fără coadă și mi-e mult mai ușor să suport naveta când merg la serviciu în fiecare zi. Chiria e mai mare ca înainte, dar Miu e și ea de părere că dacă lucrez cu normă întreagă, ca un salariat obișnuit, o să fie mai bine, din diverse motive. Acum oricum nu pot să scriu, chiar dacă stau acasă.

— S-ar putea într-adevăr să fie mai bine așa, am spus eu.

— Dacă am să lucrez în fiecare zi, viața mea va deveni mai regulată, fie că-mi place, fie că nu, și probabil că n-am să-ți mai dau telefoane la trei și jumătate noaptea. Uite un avantaj.

— Un mare avantaj, am spus eu. Îmi pare rău însă că acum locuiești mai departe de mine.

— Vorbești serios?

— Bineînțeles. Vrei să-mi scot inima din piept și să ți-o arăt?

Stăteam pe jos, pe podeaua goală a noului apartament, cu spatele sprijinit de perete. Din cauza mobilierului sumar, camera părea goală, nelocuită. La ferestre nu erau perdele, iar cărțile care nu mai încăpuseră în bibliotecă zăceau în stive pe podea, ca niște exilați intelectuali. Oglinda mare și nou-nouță agățată pe perete, cadou de casă nouă de la Miu, era singurul obiect care ieșea în evidență. Vântul de seară aducea dinspre parc glasurile ciorilor. Sumire s-a așezat și ea lângă mine.

— Spune-mi..., a început ea.

— Da?

— Chiar dacă n-aș fi decât o lesbiană care nu-i bună de nimic, ai mai vrea să-mi fii prieten?

— Chiar dacă n-ai fi decât o lesbiană care nu-i bună de nimic, asta n-ar avea nici o legătură cu prietenia noastră. Viața mea fără tine ar fi ca albumul *Best of Bobby Darin* fără melodia *Mack the Knife*.

Sumire și-a îngustat ochii și m-a privit.

— Nu mi-e prea clară metafora. Vrei să spui că te-ai simți foarte singur?

— Cam așa ceva, i-am răspuns.

Sumire și-a pus capul pe umărul meu. Avea părul strâns în coadă și-i puteam zări urechile mici. Niște urechi minunate, moi și fragile, parcă de-abia trezite la viață. I-am simțit răsuflarea pe piele. Purta o pereche de pantaloni scurți roz și un tricou simplu, de un bleumarin șters, care lăsa să i se ghicească forma sânilor. Simțeam și un ușor miros de transpirație, sudoarea trupului ei amestecată subtil cu cea a trupului meu.

Voiam să o strâng în brațe; voiam să o culc acolo, pe podeaua goală, îmi dădeam seama însă că era imposibil. Un asemenea lucru n-ar fi dus nicăieri. Respiram cu greu, iar privirea mi se împăienjenise. Timpul se învârtea pe loc, nemaigăsind pe unde să se scurgă. Simțeam cum crește dorința în mine, copleșindu-mă. Eram confuz, pierdut. Am reușit cumva să-mi revin și mi-am umplut plămâniile cu aer proaspăt. Am închis ochii și, învăluit de întuneric, am început să număr încet. Impulsul pe care-l simțisem fusese atât de violent, încât îmi dăduseră lacrimile.

— Și tu mi-ești foarte drag, a spus Sumire. Mai drag ca oricine pe lume.

— După Miu, vrei să spui.

— Cu Miu e altceva.

— În ce sens?

— Pentru ea simt altceva decât ce simt pentru tine. Cu alte cuvinte... Cum să spun?

— Noi, heterosexuallii mediocri și buni de nimic, avem o expresie foarte potrivită. Numim asta „excitare”.

Sumire a râs.

— Nu mi-am dorit niciodată ceva atât de tare, în afară de obsesia de a deveni scriitoare. Până acum m-am mulțumit cu ce aveam și n-am simțit nevoia de mai mult. Dar acum, în momentul acesta, o doresc pe Miu. Foarte, foarte tare. Vreau să fie a mea. Vreau să-mi aparțină. Nu pot altfel. Nu văd nici o altă cale. Nu știu de ce a fost să fie așa. Înțelegi ce spun?

Am încuviințat. Penisul meu încă nu-și pierduse rigiditatea covârșitoare. M-am rugat ca Sumire să nu observe.

— Groucho Marx are o replică minunată într-unul dintre filmele lui, am spus eu. „Este atât de îndrăgostită, încât nu mai are ochi decât pentru mine. De asta s-a îndrăgostit de mine!”

Sumire a râs din nou.

— Ți doresc să-ți meargă totul bine, i-am spus, dar te rog să ai grijă de tine. Nu uita că ești vulnerabilă.

Sumire mi-a apucat mâna și mi-a strâns-o fără nici o vorbă. Mâna ei moale și delicată era ușor umedă de transpirație. Mi-am imaginat aceeași mână mângâindu-mi penisul dur. Am încercat să-mi alung gândul din minte, dar mi-a fost cu neputință. Nu puteam să nu mă gândesc. Cum spusese și Sumire, nu puteam altfel. Mi-am imaginat cum mâinile mele îi scot tricoul, apoi pantalonii scurți, apoi lenjeria. Simt cum sfârcurile i se strâng sub mângâierea limbii mele. Apoi îi desfac picioarele și o pătrund, încet până în străfundurile întunericului umed. Mă primește, mă învăluie, apoi mă împinge afară... N-aveam puterea necesară să pun capăt fantasmei. Am închis din nou ochii și am lăsat să treacă un calup de timp. Mi-am plecat capul, așteptând ca vijelia fierbinte să se îndepărteze.

Sumire m-a invitat să luăm cina împreună, dar eu mai aveam de făcut un drum până în Hino, ca să duc înapoi mașina împrumutată. În plus, muream de nerăbdare să rămân singur cu dorința mea violentă. Nu voiam s-o implic pe Sumire mai mult decât era deja implicată și nu știam cât mai puteam rezista cu ea lângă mine. Aveam senzația că de la un anumit moment încolo încetam să mai fiu eu însumi.

— Bine, atunci am să te invit la masă cu altă ocazie, cât de curând. O să mergem la un restaurant cu tot dichisul, cu fețe de masă și vin. Ce zici de săptămâna viitoare? Să-ți faci timp liber pentru mine sâmbătă sau duminică, mi-a spus ea la despărțire.

— Am să-mi fac, i-am răspuns.

În drum spre ușă, mi-am aruncat fără voie privirea în oglinda cea mare și mi-am zărit fața. Aveam o expresie ciudată. Era, fără îndoială, fața mea, dar expresia nu-mi aparținea. Nu mi-a venit însă să mă opresc și să mă cercetez mai îndeaproape.

Sumire m-a condus până în pragul noii ei locuințe, ba chiar — lucru rar — mi-a făcut și cu mâna.

Până la urmă, ca multe promisiuni frumoase din viața noastră, invitația de a lua din nou cina împreună nu s-a concretizat. La începutul lunii august am primit o scrisoare lungă de la Sumire.

Capitolul 6

Scrisoarea avea un timbru din Italia, mare și colorat. Ștampila poștei arăta că fusese expediată din Roma, dar data era ilizibilă.

În ziua aceea am mers în cartierul Shinjuku pentru prima oară după multă vreme. Mi-am cumpărat mai multe cărți nou-apărute de la librăria Kinokuniya, apoi m-am dus să văd un film de Luc Besson. După film am intrat într-o berărie, am mâncat pizza cu anșoa și am băut o halbă de bere neagră. Apoi, înainte de ora de vârf, m-am urcat într-un tren urban de pe linia Chūō și m-am întors acasă, în cartierul Kunitachi, răsfoind pe drum cărțile abia cumpărate, îmi propusesem să-mi pregătesc o cină simplă și să mă uit la un meci de fotbal. Un mod ideal de a-mi petrece vacanța de vară. Singur și liber în mijlocul zăpușelii, fără să deranjez pe nimeni și fără să fiu deranjat de nimeni.

Când am ajuns acasă, am găsit scrisoarea în cutia poștală. Numele expeditorului nu apărea pe plic, dar, după caligrafie, mi-am dat imediat seama că era Sumire. Avea un scris hieroglific, compact, dur, fără compromisuri, amintind de micii scarabei care ies uneori la lumină în piramidele din Egipt, părănd gata s-o ia la sănătoasa pentru a se refugia iar în întunericul istoriei.

Roma?

Mai întâi am pus în frigider alimentele pe care le cumpărasem de la un supermarket, pe drumul de întoarcere și mi-am turnat un pahar mare de ceai la gheață. M-am așezat pe scaunul din bucătărie, am deschis plicul cu un cuțit de fructe — primul pe care l-am nimerit — și am început să citesc. Erau cinci pagini scrise mărunț, cu cerneală albastră, și fiecare filă purta antetul hotelului Roma Excelsior. Probabil că-i luase ceva timp să scrie atât de mult. Pe ultima pagină, într-un colț, se zărea o pată mică — poate de cafea.

Ce mai faci?

Îmi imaginez cât de surprins ești să primești din senin o scrisoare de la mine, trimisă tocmai din Roma. Sau poate că o simplă scrisoare din Roma nu e suficientă pentru a te scoate din calmul tău. Roma e un loc turistic prea banal. Ar fi trebuit să fie mai degrabă Groenlanda sau Timbuktu sau Strâmtoarea Magellan, nu-i așa? Eu, cel puțin, sunt foarte surprinsă că am ajuns la Roma.

În orice caz, te rog să mă ierți că nu mi-am ținut promisiunea de a lua masa cu tine după ce m-ai ajutat cu mutatul. La scurtă vreme după aceea am aflat pe neașteptate că voi pleca în Europa. Au urmat goana după pașaport, cumpăraturile geamantanului, terminarea treburilor începute, și zilele au trecut una după alta. După cum știi foarte bine și tu, nu am o memorie bună, dar fac tot posibilul să-mi țin promisiunile — cele de care îmi amintesc. De aceea, te rog încă o dată să mă ierți.

Îmi place mult noul apartament. Mutatul în sine este o corvoadă (de care te-ai ocupat tu, de fapt, în cea mai mare parte și pentru asta îți mulțumesc), dar, o dată ce-ai terminat, te simți cu mult mai bine. Aici nu mai sunt cocoși în apropiere, cum erau în Kichijoji, în schimb e plin de ciori gălăgioase ca niște babe plângăcioase. Când răsare soarele, încep să se adune în stoluri în parcul Yoyogi și se agită îngrozitor, de parcă anunță sfârșitul lumii. De atâta scandal, mă trezesc imediat. Nici nu mai am nevoie de ceas deșteptător. Mulțumită lor, acum am ajuns și eu să duc o viață ca a ta, de țăran agricultor, care se culcă o dată cu găinile și se trezește în zori. Am început să înțeleg cum e să te trezească cineva cu un

telefon la trei și jumătate noaptea. Repet, „am început” să înțeleg.

Îți scriu de la o cafenea în aer liber, aflată undeva pe o străduță din Roma, în timp ce beau un espresso gros ca sudoarea de diavol, și am senzația ciudată că nu sunt eu însămi. Oare cum aș putea să-ți explic? E ca și cum, în timp ce dormeam, cineva m-ar fi dezmembrat piesă cu piesă, apoi m-ar fi construit în mare grabă la loc. Înțelegi ce vreau să spun?

Mă uit la mine și mi se pare că sunt cea dintotdeauna, dar ceva nu mai e totuși ca înainte. De fapt, nu-mi pot aminti cu precizie cum eram „înainte”. Din clipa în care am coborât din avion, n-am mai scăpat de această iluzie — cred că e o iluzie — reală și deconstructivă.

Când stau și mă gândesc de ce oare am ajuns tocmai la Roma și de ce tocmai acum, mi se pare că tot ceea ce mă înconjoară devine ireal. Sigur, dacă stau să analizez drumul pe care l-am parcurs, pot găsi o explicație logică a faptului că am ajuns aici, dar la nivel emoțional tot nu sunt satisfăcută. Oricât aș raționa, eu, cea de aici, și imaginea pe care o am despre mine nu se potrivesc. Altfel spus, nu era neapărat nevoie să fiu aici, dar uite că sunt. Știu că mă exprim foarte neclar. Oare reușești să mă înțelegi?

Pe de altă parte, de un lucru sunt sigură: îmi doresc să fi fost și tu aici. Mă simt foarte singură când sunt departe de tine, chiar dacă o am pe Miu alături. Cu cât sunt mai departe de tine, cu atât mai puternic îți simt lipsa. M-aș bucura să simți și tu la fel.

Așadar, sunt împreună cu Miu și călătorim prin Europa. Miu trebuia să se ocupe de unele afaceri de-ale ei și intenționa inițial să meargă singură două săptămâni în Italia și Franța, dar până la urmă am însoțit-o și eu, ca secretară. Într-o bună dimineață m-a anunțat că plecăm peste câteva zile, împreună, și asta m-a luat prin surprindere. E adevărat că-i eram „secretară”, dar nu credeam că i-as fi fost de mare ajutor. Miu a considerat însă că excursia va fi în realitate o bună experiență pentru mine. Mai mult decât atât, era și un cadou, pentru că mă lăsasem de fumat. În sfârșit primesc o răsplată pentru chinul prin care am trecut atâta vreme.

Am mers cu avionul la Milano, am făcut un tur al orașului, apoi am închiriat o Alfa Romeo albastră și ne-am îndreptat spre sud, pe autostradă. Am vizitat câteva vinării din Toscana, am pus la punct diverse detalii, ne-am oprit noaptea la un hotel micuț și fermecător, apoi am ajuns la Roma. Discuțiile de afaceri s-au purtat întotdeauna în engleză sau franceză și de aceea am stat deoparte, în schimb, îmi e de mare folos italiana atunci când trebuie să mă ocup de tot ce e legat de excursia în sine. Dacă am merge în Spania (ceea ce, din păcate, nu e posibil acum), aș putea-o ajuta și mai mult pe Miu.

Mașina pe care am închiriat-o are cutie de viteze manuală și eu nu știu s-o conduc, de aceea conduce numai Miu. Poate sta la volan ore în șir, fără să obosească. O urmăream cum conduce prin ținutul deluros al Toscanei, pe niște drumuri șerpuite, și cu câtă ușurință și ritmicitate schimbă vitezele și-mi simțeam inima tremurând (la propriu). Sunt cât se poate de fericită cât sunt departe de Japonia și o am pe Miu mereu lângă mine. Aș vrea ca lucrurile să rămână așa pentru totdeauna.

Dacă aș începe să-ți scriu despre cât de minunate sunt vinurile și mâncărurile italienești, ar ieși o scrisoare prea lungă; am să-ți povestesc despre ele data viitoare. La Milano am intrat în magazin după magazin și am făcut o mulțime de cumpărături: rochii, pantofi, lenjerie. Eu nu mi-am cumpărat decât o pijama, pentru că pe a mea o uitasem acasă. De fapt,

nici n-aveam prea mulți bani și nici nu știam ce să aleg dintre atâtea lucruri frumoase; în asemenea situații mintea mea se blochează, ca și cum mi s-ar arde o siguranță. Simplul fapt de a o însoți pe Miu la cumpărături mi-a fost suficient. Se pricepe extraordinar de bine, se oprește numai asupra lucrurilor de calitate și nu cumpără decât câteva dintre ele, cu adevărat superbe. E ca și cum n-ar alege decât înghițitura cea mai gustoasă dintr-un anumit fel de mâncare. Foarte inteligentă și fermecătoare. Când o văd alegând ciorapii sau lenjeria intimă elegantă, din mătase, simt că-mi pierd răsuflarea și fruntea mi se umple de broboane de sudoare. Mi se pare foarte ciudat, doar și eu sunt femeie. În fine, atât despre cumpărături. Dacă nu mă opresc, va deveni o scrisoare foarte lungă.

La hotel avem camere separate. Miu a insistat foarte mult asupra acestui lucru. O singură dată, la Florența, au fost niște încurcături legate de rezervarea noastră și am dormit amândouă într-o singură cameră mare. Paturile erau separate, dar, chiar și așa, ocazia de a dormi în aceeași cameră cu ea îmi făcea inima să tresalte. Am văzut-o ieșind din baie doar cu un prosop înfășurat în jurul trupului, apoi am văzut-o goală când se schimba. Mă prefăceam, bineînțeles, că de fapt citesc și că nu mă uit la ea, dar am reușit să arunc câteva priviri cu coada ochiului. Miu are un corp superb. Purta totuși un slip minuscul, deci nu era complet goală, dar trupul ei îmi tăia respirația. Subțire, cu fesele rotunde și cărnoase, arăta ca o sculptură. Aș fi vrut s-o poți vedea și tu — oricât de ciudat ar suna.

Mi-am imaginat că sunt ținută în brațe de acel trup subțire și neted. Stăteam în pat, în aceeași cameră cu ea, și-mi treceau prin minte tot feluri de gânduri obscene, încet-încet, am simțit cum sunt atrasă spre un loc străin. Cred că m-am lăsat puțin prea mult pe aripile imaginației, pentru că în noaptea aceea mi-a venit și ciclul, mai devreme decât mă așteptam. Hm, neplăcut. Știu că n-ar trebui să pun asemenea lucruri pe hârtie, dar vreau să-ți descriu lucrurile cât mai fidel.

Aseară am fost la Roma, la un concert. Nu mă așteptam la cine știe ce, stagiunea fiind închisă în perioada asta, dar am avut parte de un concert minunat. Martha Argerich a cântat Concertul nr. 1 pentru pian de Liszt. E o bucată muzicală pe care pur și simplu o iubesc. Dirijorul era Giuseppe Sinopoli. A fost un concert extraordinar. O muzică ce te ține în tensiune și curge și te învăluie. Poate chiar puțin prea rafinată pentru gustul meu. După părerea mea, piesei i s-ar fi potrivit mai bine o interpretare mai directă, ca muzica de la o serbare câmpenească. Eu, personal, prefer o muzică fără părți dificile, dar electrizantă. Aici și Miu a fost de acord cu mine. La Veneția e programat în curând un festival Vivaldi și ne gândim să mergem și acolo. Cu Miu pot discuta la nesfârșit despre muzică exact cum vorbim noi doi despre romane.

Ce scrisoare lungă! O dată ce am pus mâna pe creion, nu mă mai pot opri din scris. Așa mi se întâmplă întotdeauna. Se spune că fetele bine crescute fac vizite scurte, dar în ceea ce privește scrisul (și nu numai) buna mea creștere lasă de dorit. Până și chelnerul în vârstă, îmbrăcat în alb, se uită din când în când spre mine cu o figură deznădăjduită. A început să mă doară mâna, iar foile goale s-au terminat și ele, așa că e timpul să mă opresc.

Am ajuns să-ți scriu pentru că Miu s-a dus să-și viziteze o veche cunoștință din Roma, iar eu am pornit la plimbare pe străduțele din

apropierea hotelului și am ajuns aici, la cafenea. Mă simt ca și cum aș fi pe o insulă pustie și ți-aș trimite un mesaj într-o sticlă. Ce ciudat: când nu sunt lângă Miu, nu-mi vine să merg nicăieri. Chiar dacă e pentru prima oară când vin la Roma (și s-ar putea să nu mai am altă ocazie), n-am chef nici să vizitez nu știu ce ruine sau fântâni faimoase, nici să fac cumpărături. Mi-e de ajuns să stau la o măsuță, în fața cafenelei, și să adulmec ca un câine miresmele orașului, să ciulesc urechea la zgomote și voci și să mă uit la fetele trecătorilor.

Acum îmi dau seama că sentimentul despre care-ți scriam la început, cel de „dezmembrare”, s-a mai estompat și aproape că nu mă mai deranjează. E același sentiment pe care-l aveam în momentul când ieșeam din cabina telefonică după ce te sunam în miez de noapte. S-ar putea să fie efectul pe care-l ai tu asupra mea.

Ce părere ai? În orice caz, roagă-te pentru fericirea și norocul meu. Am mare nevoie de așa ceva.

Te las cu bine.

P.S. Cred că mă întorc în jurul datei de 15 august. Pe urmă am să te invit la cină, după cum ți-am promis, înainte să se sfârșească vara.

Cinci zile mai târziu, primeam o a doua scrisoare, dintr-un sat din Franța de care nu mai auzisem. Era cu mult mai scurtă decât cea anterioară. Sumire și Miu au renunțat la mașina închiriată, s-au urcat în tren și au mers la Veneția. Acolo au ascultat Vivaldi două zile la rând. Majoritatea concertelor au avut loc în biserica unde odinioară fusese preot chiar Vivaldi. „Am ascultat atât de mult Vivaldi, încât cel puțin șase luni de acum încolo nu cred c-am să-i duc lipsa”, scria Sumire. Mai scria și cât de delicios fusese peștele fript și învelit în hârtie pe care-l mâncaseră la Veneția, o descriere atât de vie încât îmi venea să plec de acasă și să merg să mănânc același lucru.

După Veneția, Sumire și Miu s-au întors la Milano, au luat avionul și au mers la Paris. Acolo s-au odihnit puțin (și iarăși au făcut cumpărături), apoi au plecat cu trenul spre Burgundia. Un prieten apropiat de-al lui Miu avea undeva în zonă un adevărat conac și cele două au stat la el. Ca și în Italia, Miu a vizitat mai multe vinarii mici și a pus la punct diverse afaceri. Dacă avea vreo după-amiază liberă, lua un coș cu provizii și plecau la plimbare în pădurea din apropiere. Bineînțeles, nu uitau să ia cu ele și niște vin. „Vinurile de aici sunt un vis”, scria Sumire.

Cât despre data de întoarcere, se pare că planurile noastre s-au schimbat puțin și n-o să mai venim pe 15 august. După ce ne terminăm treburile în Franța, s-ar putea să mergem în Grecia și să petrecem o scurtă vacanță pe o insulă. Un englez pe care l-am cunoscut aici — un adevărat gentleman — are o vilă undeva pe o insuliță și ne-a invitat să stăm acolo cât vrem. Excelent! Și lui Miu îi surâde ideea. Avem și noi nevoie de o vacanță, de puțin timp în care să nu facem absolut nimic, să stăm doar întinse pe o plajă sclipitoare de la malul Mării Egee, cu două perechi de sâni superbi îndreptate spre soare, bând vin cu aromă de rășină de brad și privind cum trec norii pe cer. Nu ți se pare minunat?

Bineînțeles că mi se părea minunat. În după-amiaza aceea am mers la piscină și am înotat puțin, iar la întoarcere m-am oprit la o cafenea cu aer condiționat și am citit vreo oră la răcoare. Ajuns acasă, mi-am călcat trei cămăși în timp ce ascultam un disc vechi, *Ten Years After*. Când am terminat

de călcat, am băut niște vin alb ieftin, îndoit cu apă minerală Perrier, și m-am uitat la un meci de fotbal pe care-l înregistrasem pe o casetă video. Oftam ori de câte ori vedeam vreo pasă pe care eu n-aș fi dat-o în ruptul capului. E ușor și reconfortant să judeci greșelile altora.

După ce meciul s-a terminat, am rămas tolănit în fotoliu și, cu privirile în tavan, mi-am imaginat-o pe Sumire într-un sat din Franța. De fapt, s-ar putea să fi ajuns deja pe o insulă grecească și să stea întinsă pe plajă, privind norii albi care străbat cerul, în orice caz, se afla foarte departe de mine. Roma sau Grecia, Tombuctu sau Aruanda, pentru mine era totuna: Sumire era foarte, foarte departe. Probabil că în viitor se va îndepărta încă și mai mult. Tot gândindu-mă așa, m-am simțit cuprins de tristețe, ca o insectă lipsită de importanță agățată de un zid înalt într-o seară cu vânt puternic, fără scopuri, fără planuri, fără credință. Sumire e departe de mine și spune că îi lipsesc, dar o are pe Miu lângă ea. Eu n-am pe nimeni lângă mine. Eu... nu mă am decât pe mine. Ca întotdeauna.

Sumire nu s-a întors pe 15 august. Robotul telefonului ei răspundea cu același mesaj sec: „Sunt plecată în excursie”. Își cumpărase telefonul cu robot imediat după ce se mutase. Acum, în nopțile ploioase nu mai era nevoită să meargă cu umbrela în mână până la prima cabină telefonică. Iată o idee cu adevărat sănătoasă. Nu i-am lăsat nici un mesaj.

Pe data de 18 am sunat încă o dată la ea acasă. Ca și înainte, robotul mi-a spus că e „plecată în excursie”. După piuitul anorganic mi-am spus numele și i-am lăsat un mesaj scurt, în care o rugam să-mi telefoneze când se întoarce, dar n-am primit nici un telefon. Probabil că ea și Miu se distrau prea bine pe insulița grecească și n-aveau chef să se întoarcă în Japonia.

Între cele două zile când am căutat-o, am asistat la un meci de antrenament al echipei de fotbal a școlii și am făcut o dată dragoste cu „prietena” mea. Tocmai se întorsese dintr-o excursie în insula Băii, unde fusese împreună cu soțul și cei doi copii ai lor, și era foarte frumos bronzată. De asta, cât am ținut-o în brațe, m-am gândit numai la Sumire pe insula ei din Grecia și, când am pătruns în ea, mi-am imaginat că e trupul lui Sumire.

Dacă n-aș fi cunoscut-o pe Sumire, m-as fi putut îndrăgosti ușor de această femeie cu șapte ani mai în vârstă decât mine (și al cărei copil îmi era elev) și m-aș fi lăsat absorbit de relația noastră. Era o femeie frumoasă, energetică și blândă. Se farda puțin cam puternic pentru gustul meu, dar se îmbrăca elegant. Avea mereu grijă să nu pună kilograme în plus, deși în realitate nu era grasă. Avea un corp matur, fără cusur. Știa exact ce îmi doream și ce nu, era întotdeauna atentă, știa până unde să meargă și când să se oprească, în pat sau în afara lui. Mă făcea să mă simt de parcă zburam la clasa întâi.

— Cu soțul meu n-am mai făcut dragoste de aproape un an, mi s-a confesat ea o dată, când o țineam în brațe. Doar cu tine.

Cu toate acestea, n-o puteam iubi. Intimitatea necondiționată pe care o simțeam față de Sumire nu-și făcea niciodată apariția când eram cu ea. Ne despărțea mereu ceva, ca un vâl subțire și transparent. Vizibil sau nu, crea o distanță între noi și din cauza asta, mai ales la despărțire, aveam momente în care nu știam ce să ne spunem. Așa ceva nu mi s-a întâmplat niciodată cu Sumire. Fiecare întâlnire cu „prietena” mea confirma o dată în plus un adevăr de neclintit: aveam mare nevoie de Sumire.

După ce a plecat, am ieșit la plimbare, inițial fără o țintă precisă, apoi am intrat într-un mic bar din apropierea gării și am comandat un Canadian Club

cu gheață. Ca întotdeauna în asemenea momente, mă simțeam cel mai nefericit om din lume. Am băut repede primul pahar și am cerut încă unul. Am închis ochii și m-am gândit la Sumire, cum stătea ea la soare pe o plajă strălucitoare de pe o insulă grecească, cu pieptul dezgolit. La masa de lângă mine erau patru studenți, băieți și fete, care beau bere și se distrau de minune. Din difuzoare se auzea o melodie veche cântată de Huey Lewis and the News. Mirosea a pizza.

Mi-au venit brusc în minte vremurile de odinioară. Unde mi-a zburat tinerețea? Am pierdut-o oare cu adevărat? Parcă ieri eram încă un copil. Pe atunci Huey Lewis and the News tocmai lansaseră niște șlagăre. Asta se întâmpla acum câțiva ani. Iar acum, acum sunt prins într-un cerc închis și mă învârt la nesfârșit. Știu că n-am să ajung nicăieri, dar nu mă pot opri. Trebuie să continuu. Nu pot trăi altfel.

În noaptea aceea, pe la ora două, am primit un telefon din Grecia. Dar nu de la Sumire, ci de la Miu.

Capitolul 7

La început am auzit o voce de bărbat spunându-mi numele și apoi strigând, într-o engleză stricată: „Nu e greșeală, nu?” Era ora două dimineața și eu dormeam dus. Mintea îmi era confuză, ca un câmp de orez bătut de ploaie. Așternutul mai păstra încă o amintire vagă a sexului din după-amiaza aceea și realitatea era defazată cu un pas, ca un pulover cu nasturii încheiați greșit. Bărbatul mi-a mai rostit o dată numele. „Nu e greșeală, nu?”

„Nu e greșeală”, i-am răspuns. Nu prea semăna cu numele meu, dar am presupus că de mine era vorba. Timp de câteva clipe, pe fir nu s-a auzit decât un zgomot, ca la contactul dintre două mase de aer diferite. Mi-am imaginat că-mi telefonează Sumire din Grecia, că e un apel internațional. Am îndepărtat puțin receptorul de ureche, așteptând să-i aud vocea, dar de la capătul celălalt al firului mi-a vorbit altcineva. Era Miu.

— Cred că știi cine sunt. De la Sumire, a început ea.

I-am răspuns că știam.

O auzeam destul de neclar, ca din depărtări, dar tot îi puteam simți tensiunea din voce. Rigiditatea s-a strecurat în cameră prin receptorul telefonului ca un abur înghețat și m-a făcut să mă trezesc de-a binelea. M-am ridicat în capul oaselor, mi-am îndreptat spatele și am apucat mai bine receptorul.

— Trebuie să fiu scurtă, a spus Miu repede. Te sun de pe o insulă din Grecia și de-abia am putut prinde legătura cu Tokyo. Ba nu mergea deloc, ba se întrerupea. Am încercat de nu știu câte ori și în sfârșit am reușit. De asta am să trec peste politețuri și am să intru direct în subiect, bine?

— Sigur, i-am răspuns.

— Ai putea să vii aici?

— Aici, adică în Grecia?

— Da. Și cât mai repede.

Am lăsat să-mi scape primul gând care mi-a trecut prin minte:

— A pățit ceva Sumire?

Miu a făcut o pauză, ca și cum ar fi respirat.

— Asta nu știu încă. Dar cred că ar vrea să vii aici. De fapt, sunt sigură.

— Credeți că ar vrea să vin?

— Nu pot să-ți explic la telefon. S-ar putea să se întrerupă dintr-un moment în altul și, în plus, e o problemă delicată, așa că aș prefera să discutăm

față în față. Am să-ți plătesc eu drumul, dar, te rog, urcă-te în avion și vino cât poți de repede. Ia-ți primul bilet pe care îl găsești, nu contează unde, fie și la clasa întâi.

În zece zile urma să înceapă noul trimestru. Dacă mă întorceam până atunci, nu vedeam de ce n-aș fi putut merge în Grecia. Ar fi trebuit să merg la școală de două ori în zilele următoare, ca să rezolv anumite probleme, dar m-as fi putut descurca eu cumva.

— Cred că pot să vin, am spus. Dar unde anume trebuie să ajung?

Miu mi-a spus numele insulei, iar eu l-am notat pe coperta interioară a cărții de la capul patului. Era un nume de care mi se părea că mai auzisem.

— Trebuie să mergi cu avionul de la Atena la Rhodos, apoi iei feribotul. Sunt numai două curse pe zi spre insula noastră, înainte de prânz și seara. Am să te aștept în port. Vii?

— Da, cred că pot aranja lucrurile în așa fel încât să vin. Dar...

Legătura s-a întrerupt brusc, violent, ca și cum cineva ar fi tăiat o funie cu sabia. S-a auzit apoi același zgomot ca la început. Sperând că poate legătura se restabilește, am așteptat aproape un minut cu receptorul la ureche. Nu s-a mai auzit nimic, în afară de zgomotul de pe fir. Am pus receptorul în furcă și m-am dat jos din pat. Am băut niște ceai de orz rece și, sprijinit de ușa frigiderului, am încercat să-mi pun ordine în gânduri.

Oare chiar aveam de gând să mă urc într-un avion și să zbor către o insulă din Grecia?

Răspunsul era „Da”. Nu aveam de ales.

Am luat un atlas mare din bibliotecă și am căutat insula pe care mi-o indicase Miu. Chiar dacă știam deja că e în apropierea insulei Rhodos, nu mi-a fost deloc ușor s-o găsesc printre zeci de alte insule și insulițe răspândite în Marea Egee. Am reușit în sfârșit să-i reperez numele, scris cu litere mărunte, undeva lângă granița cu Turcia. Era foarte mică și de-abia îi puteam distinge forma.

Mi-am scos pașaportul dintr-un sertar și m-am uitat dacă nu cumva expirase, apoi am adunat toți banii pe care-i aveam în casă și i-am pus în portofel. Nu erau prea mulți, dar mai puteam scoate de la bancă dimineața. Pe lângă economiile pe care le aveam, mai promisem și o primă de vacanță de care abia mă atinsesem. Cât aveam acolo, plus cartea de credit, ar fi trebuit să-mi ajungă pentru un bilet de avion dus-întors. Mi-am pus câteva haine și trusa de toaletă într-o geantă de sport. Am luat și două romane de Joseph Conrad pe care voiam să le recitesc. Nu mă puteam hotărî dacă să pun în bagaj și costumul de baie, dar până la urmă l-am luat. Era foarte posibil ca, o dată ajuns pe insulă, toate problemele să se rezolve și toți să fim veseli și sănătoși. Aș fi putut să profit de soare și de mare înainte de a mă întoarce acasă. La urma urmei, un asemenea final era cel mai de dorit.

Am terminat cu pregătirile și m-am dus din nou la culcare. Am stins lumina și mi-am îngropat fața în pernă. Abia trecuse de ora trei, așa că mai puteam prinde câteva ore de somn. N-am reușit însă să adorm. Amintirea zgomotelor de pe fir îmi rămăsese în sânge, iar în urechi îmi răsuna vocea unui bărbat ce mă striga pe nume. Am aprins iarăși lumina, m-am dat jos din pat, m-am dus la bucătărie, am făcut niște ceai rece și l-am băut. Apoi am reluat mental, cuvânt cu cuvânt, conversația pe care o avusesem cu Miu. Fiecare frază de-a ei mi s-a părut ambiguă, abstractă, interpretabilă, îmi spusese însă două lucruri de care nu mă puteam îndoii. Am deschis un carnețel și le-am notat pe amândouă:

- (1) Lui Sumire i s-a întâmplat ceva, dar nici Miu nu știe despre ce e vorba.
- (2) Trebuie să ajung acolo cât mai repede. (Miu crede că) așa vrea și Sumire.

M-am uitat îndelung la foaia de hârtie, apoi am subliniat „nu știe” și „crede”:

- (1) Lui Sumire i s-a întâmplat ceva, dar nici Miu nu știe despre ce e vorba.
- (2) Trebuie să ajung acolo cât mai repede. (Miu crede că) așa vrea și Sumire.

Nu-mi puteam imagina ce i se întâmplase lui Sumire pe mica insulă grecească. Cu siguranță că era ceva grav. Cât de grav? Aici era problema, în orice caz, până dimineața nu puteam face nimic. Am așteptat să se lumineze, stând pe scaun și citind, cu picioarele ridicate pe masă. Noaptea părea să nu se mai sfârșească.

Dimineața am luat un tren de pe linia Chūō și am mers până la stația Shinjuku, unde am schimbat cu un expres de Narita și am ajuns la aeroport. La ora nouă m-am dus să mă interesez la ghișeele mai multor companii aeriene, dar nici una nu avea zbor direct până la Atena. După câteva încercări nereușite, mi-am luat un bilet de clasa întâi pentru Amsterdam cu compania KLM. Acolo schimbam avionul și, odată ajuns la Atena, urma să iau alt avion până la Rhodos, cel al companiei interne Olympic Airways. Cei de la KLM s-au ocupat de toate formalitățile. Dacă nu intervenea nimic neprevăzut, n-ar fi trebuit să am probleme cu schimbatul avioanelor. Era cea mai rapidă modalitate de a ajunge în Grecia. Biletul de întoarcere era fără dată fixă și era valabil trei luni de la data plecării. Am plătit cu cartea de credit. Bagaje? Nu aveam.

Mai era destul timp până la decolarea avionului, așa că am intrat într-un restaurant din aeroport și am luat micul dejun. Am scos apoi bani de la un bancomat și i-am schimbat în cecuri de călătorie americane în dolari. De la o librărie mi-am luat un ghid turistic al Greciei. Era destul de mic și n-am putut găsi insula de care-mi spusese Miu, dar, oricum, eu aveam nevoie de informații de bază: despre sistemul monetar, situația politică actuală, climă și altele. În afară de istoria antică și câteva piese clasice, nu știam mai nimic despre Grecia. Cam tot atât cât știam despre geografia planetei Jupiter sau despre sistemul de răcire al motorului unui Ferrari. Nici măcar nu-mi trecuse vreodată prin minte că aș putea ajunge în Grecia; în orice caz, nu până la ora două noaptea a zilei respective.

Cu puțin înainte de prânz, i-am telefonat unei colege și i-am spus că o rudă de-a mea avusese un accident și de aceea eram nevoit să lipsesc din Tokyo cam o săptămână, timp în care o rugam pe ea să se ocupe în locul meu de problemele de la școală. A acceptat imediat, pentru că obișnuiam să ne ținem locul unul altuia.

— Și unde pleci? m-a întrebat ea.

— În Shikoku, i-am răspuns.

În nici un caz nu i-aș fi putut pomeni de Grecia.

— Îmi pare rău că trebuie să bați atâta drum. În orice caz, ai grijă să fii înapoi până începe școala. Și să-mi aduci un cadou când te întorci!

— E de la sine înțeles, i-am răspuns.

O să mă gândesc eu mai târziu la un cadou potrivit. M-am dus în sala de așteptare pentru clasa întâi, m-am trântit pe o canapea și m-am culcat. Am

avut un somn agitat. Lumea își pierduse miezul de realitate, culorile erau nenaturale, detaliile erau ciudate. Fundalul era din hârtie creponată, iar stelele din staniol. Se puteau zări urmele de clei și capetele cuielor care țineau totul la un loc. Din când în când auzeam anunțuri: „Pasagerii pentru zborul 275 al companiei Air France, cu destinația Paris...” În somnul meu incoerent — sau poate în starea de trezie incertă —, mă gândeam la Sumire. Îmi veneau în minte momentele petrecute împreună și locurile pe care le cunoșteam, ca niște fragmente dintr-un vechi film documentar, în furnicarul din aeroport, cu pasageri venind și plecând, lumea pe care o împărțeam cu Sumire îmi părea ștearsă, lipsită de vlagă și de concretețe. Nici unul din noi nu era cu adevărat înțelept și nici nu aveam abilitatea de a suplini această lipsă. Nu aveam nici un punct de sprijin. Nu valoram aproape nimic. Eram niște existențe nesemnificative, târâte dintr-un neant către alt neant.

M-am trezit scaldat în sudoare, cu cămașa lipită de piept, îmi simțeam corpul greoi și picioarele umflate, de parcă înghițisem pe de-a-ntregul un cer înnorat. Probabil că eram și palid, pentru că o tânără din personalul aeroportului a venit la mine și m-a întrebat dacă mă simțeam rău. I-am răspuns că nu am nimic, numai că mă doborâse căldura. Nu voiam ceva rece de băut? M-am gândit puțin și am cerut o bere. Tânăra mi-a adus un șervet rece, o bere Heineken și un pachetel cu alune. Mi-am șters transpirația de pe față, am băut jumătate din bere și am început să arăt ceva mai normal. Pe urmă am reușit să mai ațipesc un pic.

Avionul a plecat de la Narita aproape la timp, a zburat peste Polul Nord și a ajuns la Amsterdam. Am băut două pahare de whisky și m-am culcat, apoi, când m-am trezit, am luat masa de seară, fără să mănânc însă prea mult. Nu-mi era foame și am renunțat de tot la micul dejun. Pentru că nu voiam să mă gândesc la lucruri inutile, cât timp am fost treaz m-am concentrat pe romanele lui Conrad.

La Amsterdam am schimbat avionul, am ajuns la aeroportul din Atena, am mers la alt terminal și, aproape fără să trebuiască să aștept, m-am urcat în avionul pentru insula Rhodos, zborul 727. Avionul era plin cu turiști din toate colțurile lumii, tineri și viori, toți foarte bronzăți și purtând tricouri sau maiouri și blugi tăiați. Mulți băieți aveau barbă (sau poate că uitaseră să se radă) și păr lung, prins în coadă. Așa cum eram eu îmbrăcat, cu pantaloni bej subțiri, cămașă albă cu mânecă scurtă și jachetă bleumarin, păream venit din altă lume. Uitasem până și să-mi iau ochelarii de soare. Dar ce vină aveam? Cu doar câteva ore în urmă stăteam în apartamentul meu din Kunitachi, bătându-mi capul cum să scap de gunoiul din bucătărie.

La biroul de informații al aeroportului m-am interesat de unde trebuia să iau feribotul. Portul nu era foarte departe și, dacă mă grăbeam, puteam prinde cursa de seară. Se putea întâmpla să fie toate locurile ocupate? am întrebat eu, ca să fiu sigur. Întotdeauna se mai poate găsi loc pentru o persoană, m-a expedit scurt femeia de la ghișeu, cu nas coroiat și vârstă îndoielnică. Doar e ditamai vaporul, nu un lift prăpădit.

Am luat un taxi și m-am îndreptat spre port. Îi spuseseșoferului că mă grăbesc, dar nu dădea nici un semn că m-ar fi înțeles. Mașina nu avea aer condiționat și prin fereastra deschisă intrau nori de praf purtați de vântul fierbinte. Pe toată durata drumului, șoferul a perorat într-o engleză stâlcită și violentă despre unificarea monedei europene. Îi răspundeam când și când din politețe, monosilabic, dar în realitate nu-l ascultam. Cu ochii mijiiți, priveam pe

fereastră cum trece pe lângă noi peisajul orbitor al insulei Rhodos. Cerul era fără urmă de nori și nu prevestea nici un strop de ploaie. Soarele ardea zidurile de piatră ale caselor. Copacii veștejiți erau plini de praf, iar oamenii stăteau la adăpostul copacilor sau sub umbrare și priveau lumea din jurul lor, abia schimbând câteva vorbe. La vederea unei asemenea scene, începeam să mă îndoiesc că ajunseseam cu adevărat în locul care trebuia. Totuși, reclamele pentru ouzo și țigări care împânzeau drumul dinspre aeroport, imense și scrise cu caractere grecești, erau o dovadă că ajunseseam în Grecia.

Feribotul de seară nu plecase încă. Era mai mare decât îmi imaginasem și avea la pupă un spațiu amenajat pentru transportul de vehicule. Două camioane încărcate cu alimente și un Peugeot vechi erau deja acolo, așteptând plecarea vaporului. Mi-am cumpărat bilet, am urcat pe vapor și mi-am găsit un loc pe punte. Aproape imediat parâmele au fost dezlegate și motoarele au început să duduie. Am oftat și mi-am ridicat privirile spre înaltul cerului. Nu-mi mai rămânea decât să aștept ca vaporul să acosteze pe insula unde trebuia să ajung.

Mi-am scos jacheta de bumbac, îmbăcsită de sudoare și de praf, am împăturit-o și am băgat-o în geantă. Era ora cinci după-amiaza, iar soarele era încă sus pe cer, strălucind orbitor. Dinspre prora însă, pe sub acoperișul din pânză, bătea un vânt răcoros și, încet-încet, am început să mă simt mai bine. Sentimentul sumbru care mă cuprinsese în sala de așteptare a aeroportului Narita dispăruse și tot ce mai rămăsese era doar un ușor gust amar.

Insula spre care mă îndreptam nu părea să fie un loc foarte popular. Pe punte erau puțini turiști, cei mai mulți dintre pasageri fiind localnici plecați la Rhodos cu diverse treburi. Majoritatea lor erau oameni în vârstă, își țineau cumpărăturile jos, la picioare, ca pe niște animale fragile. Aveau figurile brăzdate de riduri și imobile, de parcă soarele arzător și truda zilnică le ucisese expresivitatea.

Erau și câțiva soldați tineri, aproape copii, cu uniformele kaki înnegrite în spate de sudoare. Doi turiști cu aer hippie stăteau pe jos, ținând în brațe niște rucsacuri care păreau foarte grele. Amândoi erau slabi, cu picioare lungi și priviri dure.

Mai încolo era o grecoaică foarte tânără, îmbrăcată cu o fustă lungă. Avea niște ochi adânci și negri, de o frumusețe aparte. Cu părul fluturând în vânt, discuta aprins cu prietena ei. Pe buze avea mereu un zâmbet cald, ca și cum era pe cale să i se întâmple ceva minunat. Cerceii ei mari de aur prindeau din când în când câte o rază de soare și străluceau. Soldații tineri stăteau sprijiniți de balustradă, fumau cu un aer voit nepăsător și îi aruncau pe furiș priviri scurte.

Eu stăteam și sorbeam din limonada pe care mi-o cumpărasem de la barul vaporului, privind insulițele cufundate în albastrul intens al mării. Cele mai multe dintre ele erau mai degrabă o adunătură de stânci lipsite de apă și vegetație și erau nelocuite. Doar păsările se odihneau pe vârfurile lor, pândind peștii din apă, nepăsătoare la trecerea noastră. Valurile se izbeau de poalele stâncilor, înconjurându-le ca o dantelă albă. Din când în când treceam și pe lângă insule locuite. Pe pante se vedeau, ca niște puncte, câțiva copaci care se încăpățâneau să supraviețuiască și case cu pereți albi. În portul mic erau ancorate bărci vii colorate, cu catargele dansând pe cerul albastru.

Bătrânul ridat care stătea lângă mine mi-a oferit o țigară. I-am zâmbit și i-am explicat prin gesturi că-i mulțumesc, dar nu fumez. Mi-a dat atunci o

gumă de mestecat mentolată. Am acceptat-o recunoscător și, mestecând, mi-am lăsat iarăși privirile furate de valuri.

Trecuse de ora șapte când am ajuns pe insulă. Soarele nu mai sclipea atât de puternic, dar cerul era în continuare limpede, iar lumina de vară îi sporea strălucirea. Numele insulei era scris cu litere negre, uriașe, pe peretele alb al unei construcții din port. Feribotul a acostat, iar pasagerii, încărcăți de bagaje, au început să coboare unul câte unul pe pasarelă. Lângă port era o cafenea în aer liber și acolo așteptau cei veniți în întâmpinarea pasagerilor.

Am căutat-o cu privirea pe Miu, dar n-am zărit-o. Au apărut în schimb mai mulți localnici care voiau să-mi ofere cazare. I-am refuzat rând pe rând, dar n-au părut intimidăți și mi-au întins fiecare câte o carte de vizită.

Cei coborâți de pe vas s-au dus care încotro, localnicii veniți de la cumpărături pornind spre casele lor, iar turiștii, spre vreo pensiune sau alta. Cei veniți în întâmpinare s-au întâlnit cu cei pe care-i așteptau, s-au îmbrățișat sau și-au strâns mâinile și apoi au dispărut cu toții. Peugeotul și cele două camionete, coborâte la rândul lor de pe vas, au plecat și ele în zgomot de motoare. Până și câinii și pisicile care se strânseseră curioși pe chei au dispărut destul de repede. Pe chei mai rămăseseră doar câțiva bătrâni arși de soare ce-și omorau timpul acolo și un tânăr cu o geantă de plastic în mână, venit ca din altă lume. Adică eu.

M-am așezat la o măsuță din fața cafenelei și am comandat un ceai cu gheață. Am încercat să mă gândesc cum ar fi fost mai bine să procedez, dar nu prea era nimic de făcut. Se lăsa seara, iar eu nu cunoșteam deloc insula. Nu puteam face nimic. Aveam să mai aștept puțin. Dacă nu venea nimeni, cel mai bine era să-mi găsesc un loc de cazare și să revin în port a doua zi dimineța, la ora la care urma să sosească primul feribot, cu speranța că o voi întâlni pe Miu. Nu credeam că uitase de mine. Din câte știam de la Sumire, Miu era o persoană foarte atentă și metodică. Probabil că n-a putut veni în întâmpinarea mea dintr-un motiv serios sau poate că nu se aștepta să sosesc atât de repede.

Mi se făcuse foame, atât de foame încât aveam senzația că devenisem străveziu. La contactul cu aerul proaspăt al mării, corpul meu și-a amintit că nu mâncase nimic toată ziua. Nu voiam însă să ratez întâlnirea cu Miu, așa că m-am decis să mai rabd puțin și să aștept în continuare la cafenea. Din când în când, treceau pe lângă mine localnici care mă priveau cu un aer mirat.

De la un chioșc aflat lângă cafenea am cumpărat o broșură în engleză cu informații despre istoria și geografia insulei și m-am apucat să o citesc, tot sorbind din ceaiul fără gust. Insula avea între trei și șase mii de locuitori, în funcție de anotimp. Populația creștea vara grație turiștilor și scădea iarna, când localnicii își căutau de lucru prin alte părți. Nu avea o industrie în adevăratul sens al cuvântului, iar producția agricolă se limita la măslina și câteva feluri de fructe. Alte ocupații erau pescuitul și culesul de bureți. De aceea, de la începutul secolului, mulți localnici au emigrat în America și o mare parte din ei s-au stabilit în Florida, unde puteau avea aceleași ocupații: pescuitul și culesul de bureți. Se pare că în Florida exista chiar un orașel care purta numele acestei insule.

În vârful insulei se afla un radar al armatei; în apropierea portului public mai exista un mic port militar, care adăpostea vasele de patrulare. Granița cu Turcia era aproape și trebuia menținut controlul asupra imigrărilor ilegale și a contrabandei. De aceea, pe insulă erau și destul de mulți militari. În cazul vreunei dispute cu Turcia (în realitate, mici incidente aveau loc destul de frecvent), în micul port începea un du-te-vino de vase.

Acum mai bine de două mii de ani, când civilizația greacă era la apogeu,

insula cunoscuse o perioadă prosperă, fiind situată pe drumul comercial ce lega Grecia de Asia. Pe vremurile acelea pantele munților încă mai erau acoperite de păduri dese, iar lemnul era folosit la construcția de vase. Mai târziu însă, când civilizația greacă a intrat în declin, copacii au fost doborâți până la ultimul (o abundență de vegetație care n-avea să mai reînvie) și astfel insula și-a pierdut rapid strălucirea economică. A căzut apoi sub asuprirea turcilor. Dacă ceva nu era pe placul turcilor — cel puțin așa spunea broșura —, retezau cât ai clipi urechi sau nasuri, de parcă ar fi plivit buruienile din grădină. Aproape de sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, după multe lupte sângeroase, insula și-a recăpătat în sfârșit independența, iar steagul albastru și alb al Greciei a fluturat din nou deasupra portului. A venit apoi Hitler. Nemții au instalat o stație radar și meteorologică pe vârful muntelui, având ca scop supravegherea mării. La un moment dat, niște bombardiere britanice au venit dinspre Malta și au încercat să distrugă stația, dar, o dată cu stația, bombele lor au scufundat și câteva vase din port, ucigând mai mulți pescari nevinovați. În urma acelui bombardament au murit mai mulți localnici decât soldați nemți, iar unii săteni n-au reușit să treacă nici astăzi peste acel incident.

Ca în aproape tot arhipelagul grecesc, insula avea foarte puțin teren plat pe lângă munții cu pante abrupte. Singura așezare era situată în apropierea portului, pe coasta de sud. Mai departe erau câteva plaje frumoase și liniștite, dar la ele nu se putea ajunge decât trecând peste munte. Plajele din locurile mai accesibile nu erau atât de atrăgătoare și acest lucru constituia unul dintre motivele pentru care aici turismul nu se dezvoltă. Pe munte erau câteva mănăstiri ortodoxe, dar călugării trăiau după reguli stricte și nu permiteau accesul vizitatorilor.

Din câte reieșea din broșură, era o insulă tipică pentru arhipelagul grecesc. Totuși, dintr-un motiv sau altul, englezii au simțit aici un farmec aparte (pentru că și ei sunt o nație aparte) și și-au construit în apropierea portului o colonie de vacanță. În special în a doua jumătate a anilor '60, aici obișnuiau să vină scriitori și să lucreze la romanele lor, inspirați de albastrul cerului și de albul norilor. Multe dintre lucrările lor au fost foarte apreciate și de aceea, în ochii lor, insula a căpătat o imagine romantică. Localnicii greci nu s-au lăsat însă impresionați de reputația literară a insulei.

Am citit toate astea ca să uit de foame. Am închis apoi broșura și am mai privit o dată în jur. Bătrânii de la celelalte mese scrutau invariabil marea, de parcă ar fi participat cu toții la un concurs de acuitate vizuală. Se făcuse aproape ora opt și stomacul începuse să mă doară de-a binelea. Vântul aducea de undeva arome minunate, de fripturi și pește prăjit. Mi se părea deja o tortură. N-am mai putut rezista și m-am ridicat de la masă. Când mi-am pus bagajul pe umăr, hotărât să plec în căutarea unui restaurant, o siluetă feminină și-a făcut apariția pe tăcute în dreptul meu.

Femeia cobora pe treptele de piatră, scăldată în lumina soarelui care apunea, cu o rochie albă, până la genunchi, fluturându-i ușor. Era încălțată cu teniși și avea picioare foarte tinerești. Purta o bluză verde deschis, fără mâneci, și o pălărie cu boruri mici. Pe umăr avea o geantă mică din pânză. Inițial am crezut că era o localnică, pentru că mersul îi era foarte natural și părea că face parte din peisaj. O clipă mai târziu, când s-a apropiat de mine, i-am putut distinge trăsăturile asiatice. M-am așezat pe scaun aproape automat, apoi m-am ridicat iar. Femeia și-a scos ochelarii de soare și mi-a rostit numele.

— Te rog să mă ierți că am întârziat, a început ea. A trebuit să merg la poliție și formalitățile au durat mai mult decât credeam. De fapt, nici nu mă așteptam să ajungi chiar astăzi, îmi închipuiam că ai să sosești mâine la prânz,

în cel mai bun caz.

— Am avut legături bune între zboruri, i-am răspuns. Fusese la poliție?

Miu m-a privit drept în ochi și a zâmbit.

— Dacă n-ai nimic împotriva, putem să mergem undeva și să stăm de vorbă în timp ce luăm masa. Eu n-am mâncat nimic toată ziua. Ție nu ți-e foame?

— Ba mi-e foarte foame, i-am răspuns.

Miu m-a dus la o tavernă din spatele portului. Lângă intrare era un grătar mare cu cărbuni, pe care se prăjeau mai multe feluri de pești. Miu m-a întrebat dacă-mi plăcea peștele și i-am răspuns că da. S-a adresat apoi chelnerului într-o greacă poticnită. La masă ni s-au adus o carafă cu vin alb, pâine și măslină. Fără vreun toast sau alte formalități, ne-am turnat vin în pahare și am băut. Ca să-mi liniștesc puțin stomacul, am gustat din pâine și din măslină.

Miu era o femeie frumoasă. Era un adevăr clar și simplu, pe care-l înțelesesem din clipa în care o văzusem. Sau poate că nu era atât de clar și de simplu. Poate că făcusem o greșală imensă și fusesem absorbit, fără voia mea și fără cale de întoarcere, în visul altcuiva. Acum, stând și privind în urmă, îmi dau seama că nu era imposibil. Pot spune cu siguranță un singur lucru: în momentul acela mi s-a părut foarte frumoasă.

Miu purta pe degetele subțiri câteva inele. Unul dintre ele era o verighetă simplă, din aur. În timp ce eu încercam să-mi pun în ordine primele impresii despre ea, Miu mă privea liniștită, ducând din când în când la buze paharul cu vin.

— N-am senzația că de-abia acum ne întâlnim pentru prima oară, a spus ea. Probabil pentru că Sumire mi-a povestit multe despre tine.

— Și mie mi-a povestit multe despre dumneavoastră, i-am răspuns.

Miu a râs. Atunci când surâdea, la colțul ochilor i se formau niște cute fine și fermecătoare.

— Înseamnă că nu mai e nevoie să facem prezentările.

Am încuviințat.

Ce-mi plăcea cel mai mult la Miu era faptul că nu încerca să-și ascundă vârsta reală. Din câte îmi spusese Sumire, Miu trebuie să fi avut cam treizeci și opt sau treizeci și nouă de ani, și chiar atâția îi și dădeam. Cu trupul ei subțire și viguros și cu un machiaj adecvat, ar fi putut arăta cu zece ani mai tânără, dar nu făcea efortul respectiv. Accepta trecerea anilor ca pe un lucru firesc și se adapta.

A băgat o măslină în gură, apoi a scos sâmburele cu degetele și l-a pus în scrumieră cu un gest grațios, ca un poet care corectează punctuația pe un manuscris.

— Iartă-mă că ți-am telefonat în miez de noapte, a spus ea. Aș fi vrut să-ți pot povesti mai pe larg, dar încă nu reușisem să-mi clarific sentimentele și nu știam cum ar fi mai bine să-ți explic. Nici acum nu m-am liniștit, dar simt mai puțină confuzie.

— Ce s-a întâmplat de fapt?

Miu și-a pus mâinile pe masă, și le-a împletit, le-a despărțit, apoi și le-a prins iar una de alta.

— Sumire a dispărut.

— A dispărut?

— Ca fumul în aer, a spus Miu, apoi a sorbit din vin și a continuat: E o poveste lungă, dar cel mai bine e să o iau cu începutul. Dacă nu fac așa, pierd anumite nuanțe mai speciale, întreaga poveste este, de fapt, specială. Dar hai să terminăm mai întâi cu masa. În momentul de față nu mai contează fiecare

clipă ce trece și e mai greu să gândești clar pe stomacul gol. În plus, aici e prea multă gălăgie pentru conversație.

Restaurantul era înțesat cu greci care gesticulau și vorbeau zgomotos. Ca să nu trebuiască să țipăm, stăteam aplecați peste masă, cu capetele cât mai apropiate. Ne-a fost adusă mâncarea — un castron imens cu salată grecească și un pește mare, prăjit. Miu a presărat sare peste porția ei, a stors puțină lămâie și a turnat ulei de măsline. Am făcut și eu la fel. O vreme ne-am concentrat amândoi asupra farfuriilor. Miu avea dreptate: era mai bine să ne umplem întâi stomacurile.

Miu m-a întrebat cât puteam să stau în Grecia. I-am răspuns că peste o săptămână urma să încep școala și că până atunci trebuia să ajung înapoi. Dacă întârziam, aș fi avut probleme. Miu a dat din cap ca un om de afaceri, apoi și-a țuguat buzele și a căzut pe gânduri. N-a comentat nimic de genul „E în ordine, ai să te poți întoarce la timp” sau „Mă întreb dacă se rezolvă până atunci...” A analizat faptele, a ajuns în sinea ei la o concluzie și asta i-a fost de-ajuns. A continuat să mănânce în liniște.

După masă, când ne beam cafeaua, Miu a adus în discuție prețul biletului meu de avion și m-a întrebat dacă acceptam contravaloarea în dolari, sub formă de cecuri de călătorie, sau dacă preferam să-mi restituie suma în yeni, pe care mi i-ar fi putut transfera în contul din bancă după ce se întorcea la Tokyo. I-am răspuns că momentan n-aveam probleme cu banii și că-mi puteam permite cheltuiala respectivă. Miu a insistat să-mi plătească biletul, argumentând că ea mă rugase să fac această călătorie.

Am clătinat din cap.

— N-o fac din politețe. Sunt convins că dac-ar mai fi trecut puțin timp, aș fi venit aici din proprie inițiativă. Asta vreau să spun.

Miu a stat o clipă pe gânduri și a dat din cap aprobator.

— Îți sunt foarte recunoscătoare că ai venit. Aproape că n-o pot exprima în cuvinte.

Când am ieșit din restaurant, cerul de seară era pictat în culori aprinse. Mi se părea că dacă inspir adânc, plămânii mei se vor colora în același albastru strălucitor. Începuseră să sclipească și câteva stele mici. Localnicii își terminaseră cina și ieșiseră la plimbare în apropierea portului, parcă nerăbdători să asiste la sfârșitul zilei lungi de vară. Erau familii, cupluri sau grupuri de prieteni. Mireasma ușoară a brizei de seară învăluisse străzile: Ne-am îndreptat pe jos spre ieșirea din oraș. Pe partea dreaptă a drumului se înșirau magazine, mici pensiuni și restaurante cu mesele așezate pe trotuar. La ferestrele cu obloane din lemn sclipeau luminițe gălbui și din interior se strecurau afară crâmpie de muzică grecească de la radio. Pe partea stângă a drumului se întindea marea și se auzeau valurile lovind ritmic țărmul în întunericul serii.

— Avem de urcat, a spus Miu. Sunt două variante: niște trepte care urcă pieptiș sau un drum mai lin. Pe trepte avem mai puțin de mers. Te deranjează dacă o luăm pe acolo?

I-am răspuns că n-aveam nimic împotriva. Am început să urcăm pe treptele înguste de piatră. Erau într-adevăr abrupte, dar picioarele lui Miu, încălțate cu pantofi de sport, nu dădeau semne de oboseală și nici nu-și întrerupeau ritmul. Îi vedeam poala rochiei fluturând prietenos la un pas în fața mea. Pulpele bronzate îi sclipeau sub razele lunii aproape pline. Am obosit înaintea ei și, din când în când, a trebuit să mă opresc și să respir adânc. Pe măsură ce urcam, luminile din port se vedeau din ce în ce mai mici. Toate activitățile oamenilor pe lângă care trecuserăm păreau absorbite de șirul anonim de luminițe. Era o priveliște impresionantă, pe care mi-aș fi dorit s-o

pot decupa cu foarfecă și s-o agăț pentru totdeauna pe peretele memoriei mele.

Locul unde stăteau Sumire și Miu era o vilă mică, cu o verandă care dădea spre mare. Avea pereții albi, un acoperiș de țiglă roșie și o ușa vopsită într-un verde închis. Pe zidul scund de piatră care împrejmuia casa creșteau plante agățătoare viu colorate. Miu a deschis ușa, care nu era încuiată, și m-a poftit în casă.

Înăuntru domnea o răcoare plăcută. Casa avea o cameră de zi, o sufragerie nu foarte mare și o bucătărie. Pereții erau acoperiți cu stuc și, din loc în loc, erau decorați cu picturi abstracte, în camera de zi erau un set de canapele, un corp de bibliotecă și o combină muzicală. Casa mai avea două dormitoare și o baie mică cu pardoseala din gresie, cu aspect îngrijit. Nici una dintre mobile nu-ți atrăgea atenția în mod special, dar împreună creau o atmosferă naturală și intimă.

Miu și-a scos pălăria și și-a pus geanta pe masa din bucătărie. M-a întrebat dacă voiam să beau ceva sau dacă preferam să fac mai întâi un duș. I-am răspuns că voiam să fac duș. M-am spălat pe cap și m-am bărbierit. Mi-am uscat părul cu foenul și mi-am pus un tricou curat și o pereche de pantaloni scurți. Am început să mă simt ceva mai bine. Sub oglinda din baie erau două periute de dinți, una albastră și una roșie. Oare care din ele o fi fost a lui Sumire?

Când m-am întors în camera de zi, am găsit-o pe Miu stând într-un fotoliu, cu un pahar de coniac în mână. Mi-a oferit și mie, dar eu voiam o bere rece. M-am dus la bucătărie, mi-am luat singur din frigider o sticlă de Amstel și mi-am turnat-o într-un pahar înalt. Înfundată în fotoliu, Miu a rămas tăcută multă vreme. Nu părea că nu-și găsește cuvintele, ci mai degrabă că se adâncise într-o amintire personală fără început și fără sfârșit.

— De când sunteți aici? am rupt eu tăcerea.

— Cred că de opt zile, mi-a răspuns după ce s-a gândit puțin.

— De aici a dispărut Sumire?

— Da. Cum ți-am spus, ca fumul în aer.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum patru zile, seara.

Miu și-a rotit privirile prin cameră, părând a fi în căutarea unui indiciu, apoi a continuat:

— Mă întreb cu ce ar fi mai bine să încep.

— Sumire mi-a scris despre călătoria de la Milano la Paris. Mi-a povestit până la sosirea în Burgundia, când ați stat la conacul unui prieten de-al dumneavoastră.

— Bine, atunci de acolo am să încep, a spus Miu.

Capitolul 8

— Îi cunosc de multă vreme pe producătorii de vinuri din Burgundia și le știu vinurile ca pe propria mea casă. Știu ce fel de vin va ieși din via de pe o anumită pantă a unui anumit deal și cum va fi afectat gustul vinului de temperatura din anul respectiv. Știu cine muncește din greu și cine își ajută părinții, cine are datorii și cine și-a cumpărat ultimul tip de Citroen. Genul ăsta de lucruri. Comerțul cu vinuri seamănă cu creșterea animalelor de rasă: trebuie să știi descendența și să fii la curent cu ultimele noutăți. Afacerile nu-ți reușesc dacă te iei numai după gustul vinului.

Miu s-a oprit o clipă și a tras aer în piept, de parcă nu știa cum să conti-

nue, apoi a reluat:

— În Europa am mai multe surse de la care cumpăr vin, dar acest sat din Burgundia este furnizorul meu principal. De aceea încerc să merg acolo măcar o dată pe an și să stau cât mai mult posibil, ca să-mi refac vechile legături și să mă pun la curent cu noutățile. De obicei merg singură, dar acum trebuia să ajung mai întâi în Italia și, în afară de faptul că mi-ar fi fost mai greu de una singură într-o călătorie atât de lungă, m-am gândit că ar fi o experiență bună pentru Sumire, așa că am luat-o și pe ea, mai ales c-o și pusesem să învețe italiana. Mai târziu mi-am dat seama că preferam să fiu singură și aveam de gând să inventez un motiv ca s-o trimit înapoi mai devreme, înainte să ajungem în Franța. M-am obișnuit încă din tinerețe să călătoresc singură și, oricât de apropiat ți-ar fi cineva, tot ți-e greu să-l vezi în fiecare zi, de dimineața până seara.

Sumire a fost mai eficientă decât mă așteptam și s-a ocupat de o mulțime de lucruri. A cumpărat biletele, a făcut rezervările la hotel, a negociat prețurile, a ținut socotelile, a căutat restaurantele bune din locurile unde ne opream. Se descurca foarte bine în italiană, era energică și plină de curiozitate și asta mi-a dat prilejul să fac multe lucruri pe care sunt sigură că nu le-aș fi făcut dacă aș fi mers singură. Am fost surprinsă să văd cât de plăcută poate fi compania cuiva. Cred că între mine și Sumire există o legătură nevăzută.

Îmi aduc foarte bine aminte de prima noastră discuție, despre Sputnik. Ea-mi vorbea despre scriitorii beatnik, iar eu am auzit cuvântul greșit, „Sputnik”. Am râs amândouă și așa s-a topit tensiunea primei întâlniri. Că veni vorba, tu știi ce înseamnă „sputnik” în rusește? În engleză se traduce prin traveling companion, tovarăș de drum. L-am găsit de curând într-un dicționar. Dacă stai să te gândești, ce coincidență! De ce oare or fi pus rușii un asemenea nume unui satelit artificial? Nu e decât o biată bucată de metal, care se învârte de una singură în jurul Pământului.

Miu a rămas pe gânduri o clipă.

— De asta am luat-o până la urmă pe Sumire cu mine, în Burgundia. Cât timp am fost ocupată cu reluarea vechilor relații și cu diverse afaceri, Sumire, neștiind franceza, a împrumutat o mașină și s-a plimbat prin regiune. Apoi, într-un orașel, a cunoscut din întâmplare o spanioloaică bogată și în vârstă și, tot vorbind de una, de alta, s-au împrietenit. Bătrâna spanioloaică i-a făcut apoi cunoștință cu un englez care stătea la același hotel, un fel de scriitor, bărbat trecut de cincizeci de ani, dar arătos și elegant. Cred că era homosexual, pentru că era însoțit de un secretar care aducea mai degrabă a iubit.

Ne-au invitat să luăm masa împreună. Erau niște oameni plăcuți și, în plus, în cursul discuțiilor am constatat că avem mai multe cunoștințe comune, așa că i-am simțit și mai apropiați.

La un moment dat, englezul ne-a spus că are o casă de vară pe o insuliță grecească, pe care, dacă vrem, ne-o poate pune la dispoziție. În fiecare vară petrecea acolo câte o lună, dar anul acesta era prea ocupat și nu putea merge până în Grecia. Nu e bine pentru o casă să stea nelocuită, iar administratorul se lenevește și el. De aceea, dacă nu ne deranja prea tare, ar fi vrut să acceptăm oferta și să mergem acolo. Aici, adică.

Miu și-a rotit privirea prin cameră.

— Eu mai vizitasem o dată Grecia. Am venit într-o excursie, pe vremea studenției. Am avut un program foarte încărcat, am tot mers din insulă în insulă cu un vas de croazieră, dar m-am îndrăgostit pur și simplu de țară. Acum, ideea de a petrece vacanța într-o vilă, pe o insulă, mi s-a părut foarte atrăgătoare. Bineînțeles că și Sumire a fost foarte entuziasmată. I-am propus

englezului să-i plătesc chiria care se cuvenea pentru perioada în care aveam să locuim noi acolo, dar m-a refuzat, spunându-mi că intenția lui nu era să-și închirieze vila. După ceva negocieri, a acceptat totuși să-i trimit o ladă de vin roșu la adresa lui din Londra.

Viața pe insulă a fost ca un vis. Am reușit în sfârșit să am o vacanță adevărată, simplă, fără vreun program prestabilit. Sistemul de telecomunicații e foarte slab aici și n-am avut acces la telefon, fax sau internet. Cred că le-am creat neplăceri prietenilor mei din Tokyo prin faptul că nu m-am întors din excursie la data fixată, dar nu-mi mai pasă. N-am avut încotro.

Ne trezeam dimineața, puneam în bagaj prosoape, apă și creme de plajă, apoi mergeam până la o plajă aflată de partea cealaltă a muntelui. Acolo țărmul e atât de frumos, încât îți taie respirația. Nisipul e alb, fără pată, iar marea e foarte liniștită. Pentru că se află într-un loc greu accesibil, lumea preferă alte zone și plaja e aproape pustie, în special dimineața. Bărbați sau femei, toți fac nudism. Am făcut și noi. E un sentiment minunat să înoți gol, cum te-a făcut natura, în marea de un albastru intens. E ca și cum ai pătrunde în altă lume.

Când oboseam de atâta înotat, Sumire și cu mine ne așezam la plajă. La început ne-am simțit puțin stânjenite să ne arătăm una alteia trupurile goale, dar, o dată ce ne-am obișnuit, nu ni s-a mai părut mare lucru. Cred că ni se transmisese și nouă energia locului. Ne ungeam reciproc cu cremă pe spate, ne întindeam la soare, citeam, dormeam sau stăteam la povești. Mi-am dat seama câtă liniște îți poate aduce libertatea.

Pe urmă urcam din nou muntele și ne întorceam acasă, făceam un duș și mâncăm ceva ușor, apoi coboram pe treptele din piatră și ne îndreptam spre oraș. Mergeam la cafeneaua din port, beam ceai și citeam ziarul în engleză. Mai târziu făceam cumpărături, ne întorceam acasă și, până se însera, fie citeam pe verandă, fie ascultam muzică în camera de zi. Câteodată Sumire se ducea în dormitorul ei și încerca să scrie. O auzeam deschizând laptopul și mitraliind la tastatură. Seara obișnuiam să mergem în port și să așteptăm sosirea feribotului. Beam ceva rece și priveam siluetele oamenilor care coborau de pe vas.

Aveam senzația că stăm tăcute într-un ungher al lumii și că nimeni nu ne vede. Eram numai noi două. Mi-aș fi dorit să nu mai plec din acest loc, unde eram lipsită de griji. Nu voiam să merg nicăieri; voiam să rămân așa pe vecie. Știam, bineînțeles, că nu era posibil. Viața de aici era doar o iluzie trecătoare și realitatea avea să ne înghită din nou. La un moment dat trebuia să ne întoarcem în lumea din care veniserăm. Până atunci însă voiam să nu mă gândesc la lucruri inutile și să-mi petrec zilele în liniște. Chiar așa am și făcut — m-am bucurat pur și simplu de viața de aici. Asta până acum patru zile.

În a patra zi au plecat la plajă de dimineață, ca de obicei, au înotat și au făcut nudism, apoi s-au întors acasă și, mai târziu, au mers în port. Chelnerul le ținea minte (Sumire îi lăsa întotdeauna un bacșiș gras) și le-a întâmpinat călduros, făcându-le complimente pentru cât de bine arătau. Sumire a cumpărat de la un chioșc un ziar în engleză, publicat la Atena. Era singurul mijloc de a afla știri din lumea de afară. Cititul ziarului era responsabilitatea lui Sumire. Urmărea cursul valutar și dacă era vreun articol interesant, îl citea și îl traducea pentru Miu.

Articolul pe care-l alesese în ziua aceea relata cum o bătrână de șaptezeci de ani fusese mâncată de pisicile pe care le creștea. Incidentul se întâmplase într-un mic cartier de la periferia Atenei. Bătrâna rămăsese singură cu unsprezece ani în urmă, la moartea soțului ei, un om de afaceri. De atunci trăia liniștită într-un apartament cu două camere, împreună cu cele patru pisici ale

ei. Într-o zi a făcut un atac de cord și a murit întinsă pe canapea. Nu se știe cât timp s-a scurs între atacul de cord și decesul în sine. În orice caz, sufletul ei se despărțise de trupul obosit în care sălășluise vreme de șaptezeci de ani. Pentru că nu avea prieteni și nu primea vizite, a trecut o săptămână până să fie descoperită. Ușa era încuiată, iar ferestrele aveau zăbrele, așa că pisicile, rămase fără stăpân, n-au avut cum să iasă din casă. N-au găsit nici ce mânca. Probabil că în frigider mai era câte ceva, dar, din păcate, pisicile nu știu cum să deschidă un frigider. Flămânde, au sfârșit prin a-și devora stăpâna.

Sumire a tradus articolul paragraf cu paragraf, sorbind din când în când din ceașca de cafea. Câteva albine s-au așezat pe masă și au început să mănânce zorite niște urme de gem de căpșune lăsate de clienții dinainte. Miu privea marea prin ochelarii de soare și o asculta pe Sumire traducându-i articolul.

— Și pe urmă? a întrebat Miu.

— Atâta scie, a răspuns Sumire, împăturind ziarul și punându-l pe masă.

— Mă întreb ce s-a ales de pisici...

— Știi și eu? a spus Sumire și a căzut puțin pe gânduri, cu buzele strânse. Toate ziarele sunt la fel. Nici unul nu-ți dă informația care te interesează cel mai mult.

Albinele și-au luat zborul la unison, de parcă simțiseră ceva, și s-au îndepărtat cu un bâzâit ceremonios, dar peste puțină vreme s-au întors la masă și s-au aruncat iarăși asupra gemului, cu aceeași înflăcărare.

— Ce soartă au și pisicile! a comentat Sumire, atingându-și cu mâna gulerul tricoului puțin prea larg și netezindu-i cutele.

Era îmbrăcată cu un tricou și pantaloni scurți, dar — din întâmplare Miu știa asta — nu purta nimic pe dedesubt. Sumire a continuat:

— Poate că le-au omorât, dat fiind că pisicile care gustă din carnea umană se pot transforma în mâncătoare de oameni. Sau poate că polițiștilor li s-a făcut milă și le-au eliberat, zicând: „Gata, duceți-vă. Ați suferit destul”.

— Tu ce-ai fi făcut dacă erai primarul sau șeful poliției din orașul respectiv?

Sumire a stat puțin să se gândească.

— Le-aș fi trimis la o instituție de reabilitare unde, de exemplu, le-aș fi făcut să devină vegetariene...

— Nu-i o idee rea, a răs Miu, apoi și-a scos ochelarii de soare și s-a uitat înspre Sumire. Asta îmi amintește de prima predică la care am asistat când eram la școală. Oare ți-am povestit că am mers șase ani la un gimnaziu catolic de fete, unul foarte sever? Clasele primare le-am făcut la o școală normală, dar apoi am intrat la cea catolică. Acolo, după ceremonia de deschidere, o maică în vârstă și rigidă ne-a adunat pe toate fetele nou-venite într-un amfiteatru și ne-a ținut o prelegere despre principiile etice catolice. Maica era franțuzoaică, dar vorbea japoneza cu ușurință. Cred că ne-a vorbit despre multe lucruri, dar ceea ce-mi mai amintesc și acum este povestea despre pisicile de pe o insulă părăsită.

— Sună interesant, a spus Sumire.

— Vaporul în care te afli naufragiază lângă o insulă pustie. Numai tu și o pisică ați reușit să vă urcați în barca de salvare. Ajungeți cumva la mal, în derivă, dar insula nu e decât o adunătură de stânci și nu găsești nici un fel de hrană. Nu e nici apă de băut. Nu ai decât rațiile de apă și pesmeți din barca de salvare, care ți-ar ajunge, numai ție, pentru vreo zece zile. Cam așa începe povestea.

Când a ajuns aici, maica a dat roată cu privirea în amfiteatru și ne-a spus

cu o voce puternică: „Închideți ochii și încercați să vă imaginați. Ați ajuns împreună cu o pisică pe o insulă pustie, uitată de lume în imensitatea oceanului, unde șansele de a fi salvate în interval de zece zile sunt minime. Când se termină proviziile, nu vă rămâne decât să muriți de foame. Ce faceți? Pentru că pisica e și ea un suflet și suferă la fel de mult, împărțiți cu ea puținul pe care îl aveți?” Maica a făcut o pauză și ne-a mai privit o dată pe toate, apoi a continuat: „Ei bine, nu! Ar fi o greșeală. Ați înțeles? Nu împărțiți hrana cu pisica. Pentru că voi sunteți niște creaturi nobile, alesele lui Dumnezeu, iar pisica, nu. De aceea, e datoria voastră să mâncați toate proviziile singure”. Maica ne vorbea cât se poate de serios.

La început am crezut că era o glumă și am așteptat să urmeze poanta. Dar n-a urmat nici o poantă. Maica ne-a vorbit apoi despre demnitatea și valorile umane, iar eu am rămas într-o stare de confuzie. Oare de ce trebuia să auzim o asemenea poveste în prima zi de școală? Nici până acum n-am reușit să înțeleg.

Sumire a stat să se gândească, concentrată.

— Cu alte cuvinte, nu ți-e clar dacă în final poți să mănânci pisica sau nu?

— Știu și eu? Maica n-a mers atât de departe cu povestea.

— Tu ești catolică?

Miu a clătinat din cap.

— Nu, nu sunt. Am fost trimisă la școala asta numai pentru că era aproape de casă. În plus, uniformele erau foarte frumoase. Eram singurul copil străin din școală.

— Ai vreo amintire neplăcută legată de asta?

— Pentru că eram coreeancă?

— Da.

Miu a clătinat iar din cap.

— Era o școală foarte liberală. E adevărat că regulile erau stricte, iar unele dintre maici erau destul de ciudate, dar atmosfera generală era una progresistă. N-am fost discriminată aproape niciodată. Aveam mulți prieteni și mă duceam la școală cu plăcere. Am, într-adevăr, și unele amintiri neplăcute, dar astea s-au petrecut după ce am intrat în societate. De fapt, nu cred că există vreun om care nu se poate plânde de așa ceva.

— Am auzit că în Coreea se mănâncă pisici. E adevărat?

— Am auzit și eu același lucru, dar nu cunosc pe nimeni care să fi mâncat.

Piața era aproape pustie în acel început de după-amiază. Era ora cea mai fierbinte din zi. Toată lumea se retrăsese în răcoarea caselor și mulți își făceau siesta. Singurii care circulau pe afară erau turiștii străini.

În centrul pieței era construită statuia unui erou. Declanșase o revoluție în Grecia continentală și luptase pentru eliberarea insulei de sub dominația turcă, dar fusese prins și tras în țepă. Turcii au ridicat un par ascuțit în mijlocul pieței, au smuls hainele de pe bietul erou și l-au pus în vârful parului. Pentru că trupul era tras în jos de propria-i greutate, parul ascuțit i-a pătruns mai întâi în anus și apoi l-a străpuns în întregime, ieșindu-i prin gură. A fost o moarte lentă și dureroasă. Se pare că statuia a fost construită pe locul în care fusese ridicat parul. Inițial, statuia de bronz fusese probabil un obiect frumos, dar acum, după ce stătuse multă vreme în bătaia vântului, ajunsese plină de praf și de găinaț de pescăruși și-și pierduse toată strălucirea, iar trăsăturile personajului de-abia se mai distingeau. Localnicii treceau pe lângă statuie, ignorând-o. Statuiei, la rândul ei, puțin îi păsa de ce se petrecea în lume.

— Am o amintire ciudată legată de pisici, a spus brusc Sumire. Când eram în clasa a doua, am avut o pisicuță de șase luni, cu blana în trei culori, într-o seară, pe când stăteam și citeam pe verandă, pisica a început să alerge în jurul

unui pin pe care-l aveam în grădină. E ceva frecvent la pisici: dintr-o dată le vezi că scuipe, își arcuiesc spinarea și sar un pas înapoi, cu blana zbârlită și coada ridicată în sus, amenințătoare.

Pisica mea era foarte nervoasă și nici nu și-a dat seama că mă uitam la ea. Avea un comportament atât de ieșit din comun, încât am lăsat cartea jos și am stat s-o privesc. Se învârtea fără încetare, tot mai ațâțată. Părea posedată.

Sumire a băut apa din pahar și și-a scărpinat urechea.

— Tot privind-o, mi s-a făcut frică. Vedea ceva ce eu nu puteam vedea și acel ceva o adusesse în starea asta de furie, într-un final, a început să alerge de-a binelea în jurul trunchiului, cu înverșunare, ca tigrul din poveste, care, de atâta alergat, se topește și devine unt. După un timp, a țâșnit în sus și s-a cățărat pe trunchiul pinului, îi puteam vedea capul ieșind printre ramuri, mic, undeva sus de tot. Am strigat-o de pe verandă, dar nu părea să mă audă.

S-a lăsat apoi seara și a început să sufle un vânt rece, de sfârșit de toamnă. Eu rămăsesem pe verandă, așteptând pisica să coboare din copac. Era o pisică foarte prietenoasă și credeam c-o să mă asculte și-o să vină jos, dar n-a coborât. Nici măcar nu mieuna. Afară era tot mai întuneric, iar mie mi s-a făcut frică și m-am dus în casă ca să le spun celor mari ce se întâmplase. Toți mi-au zis să mă liniștesc, pentru că, la un moment dat, pisica are să coboare. Nu s-a mai întors însă niciodată.

— Nu s-a mai întors? a întrebat Miu.

— Nu. A dispărut, pur și simplu. Ca fumul în aer. Toată lumea îmi spunea că pesemne se dăduse jos din copac în timpul nopții și apoi plecase undeva. De multe ori le stârnește ceva, devin agitate, se cațără în copaci și, odată ajunse sus, li se face frică să mai coboare. Dacă pisica mai e și acum în copac, ar trebui să miaune ca din gură de șarpe, ca s-o găsim și s-o dăm jos, îmi explicau mie cei mari, dar nu reușeau să mă convingă. Eu credeam că pisica încă mai e în copac, agățată cu disperare de o creangă, incapabilă să miaune. A doua zi, când m-am întors de la școală, m-am așezat pe verandă, cu ochii țintă la pin, și-am tot strigat-o, dar n-am primit nici un răspuns. După vreo săptămână, am renunțat. Eram foarte tristă, pentru că ținusem mult la ea. Ori de câte ori priveam pinul, îmi imaginam o biată pisicuță agățată de o creangă din vârf, deja moartă și rigidă. O pisică moartă de foame, pentru că nu putuse coborî de acolo.

Sumire și-a înălțat capul și a privit-o pe Miu.

— De atunci n-am mai avut nici o pisică, deși îmi plac în continuare. În momentul acela am decis că biata pisicuță care s-a urcat în copac și n-a mai venit înapoi va fi prima și ultima pe care am s-o cresc. N-aș putea s-o uit și să încep să iubesc alta.

— Asta a fost conversația noastră de la cafeneaua din port în acea după-amiază, a spus Miu. Atunci am crezut că nu sunt decât niște amintiri inofensive, dar mai târziu am realizat că fiecare lucru discutat atunci avea o semnificație aparte. Deși s-ar putea să fie de vină și imaginația mea.

Spunând acestea, Miu și-a întors capul și a privit pe fereastră. Briza care sufla dinspre mare făcea să tremure faldurile perdelelor. Cu Miu țintuind cu privirile întunericul de afară, camera părea cufundată și mai adânc în tăcere.

— Pot să vă pun o întrebare? Știi că nu are legătură cu subiectul, dar mă frământă de câtva timp. Mi-ați spus că Sumire a dispărut de pe insulă acum patru zile, ca fumul în aer. Apoi ați mers la poliție. Nu greșesc, nu?

Miu a încuviințat.

— Cu toate acestea, în loc să-i anunțați familia, m-ați chemat pe mine aici.

De ce?

— Nu am nici un indiciu și nu știu ce i s-a întâmplat. N-am știut dacă e bine să-i contactez pe părinții ei înainte de a afla ceva concret. N-aș fi făcut altceva decât să-i pun pe jar. Am ezitat mult, dar am hotărât să mai aștept puțin și să văd cum stau lucrurile.

Mi l-am imaginat pe tatăl cel chipeș luând feribotul și venind pe insulă. Oare l-ar însoți și mama vitregă, cu inima frântă? Dacă ar fi așa, situația ar deveni foarte delicată. De fapt, situația devenise deja foarte delicată. Pe o insulă atât de mică nu se întâmplă în fiecare zi să dispară așa, dintr-o dată, câte un străin.

— Și totuși de ce m-ați chemat pe mine?

Miu s-a așezat picior peste picior, apucându-și cu degetele poala rochiei și netezind-o.

— Pentru că nu mă puteam baza pe nimeni altcineva.

— Chiar dacă nici nu mă cunoșteți?

— Sumire avea încredere în tine mai mult ca în oricine altcineva. Mi-a spus că întotdeauna gândești profund, indiferent de problema în discuție.

— Mă tem că asta este o părere minoritară.

Miu și-a îngustat ochii și a surâs, făcând mici riduri în jurul ochilor.

M-am ridicat, m-am dus în fața ei și i-am luat din mână paharul gol. Am mers în bucătărie, am turnat în pahar niște Courvoisier, apoi m-am întors în cameră și i l-am întins. Miu mi-a mulțumit și a băut din coniac. Timpul se scurgea, iar perdelele tremurau tăcut. Briza aducea miros de pământ străin.

— Spune-mi, vrei cu adevărat să afli ce s-a întâmplat? m-a întrebat Miu.

În voce i se strecurase o rezonanță uscată, ca și cum ar fi ajuns să ia o hotărâre dificilă.

Mi-am ridicat capul și am privit-o în ochi, apoi i-am răspuns:

— Sunt sigur de un singur lucru: dacă n-aș vrea cu adevărat să aflu ce s-a petrecut, n-aș fi acum aici.

Miu a rămas câteva clipe cu privirile pierdute înspre perdele, apoi, cu o voce liniștită, a început să povestească.

— S-a întâmplat în seara aceea, după discuția noastră despre pisici, la cafenea.

Capitolul 9

După discuția despre pisici de la cafeneaua din port, Miu și Sumire au făcut cumpărături, apoi s-au întors la vilă. Ca de obicei, până la cină și-a petrecut fiecare timpul cum a vrut. Sumire s-a dus în camera ei, a deschis laptopul și a început să scrie. Miu a stat pe canapeaua din salon, cu mâinile după ceafă și ochii închiși, ascultând Baladele lui Brahms interpretate de Julius Katchen. Discul în sine era vechi, dar interpretarea era liniștită, plină de sentiment și impresionantă. Nu exagerat de studiată, însă expresivă.

— Nu te deranjează muzica? a întrebat-o Miu la un moment dat pe Sumire, uitându-se spre camera ei.

Ușa era larg deschisă.

— Brahms nu mă poate deranja, i-a răspuns Sumire, întorcându-și capul spre ea.

Era pentru prima oară când Miu o vedea pe Sumire la lucru, scriind plină de concentrare. Nu-i mai văzuse o asemenea îndârjire pe chip. Își ținea buzele strânse, ca un animal urmărindu-și prada, iar pupilele i se adânciseră.

— Ce scrii? a întrebat-o Miu. Un nou roman „sputnik”? Expresia de pe fața lui Sumire s-a mai atenuat.

— Nimic important. Nu fac decât să-mi pun pe hârtie gândurile, în speranța că-mi vor folosi vreodată.

Miu s-a întors la canapea, în mica ei lume muzicală mângâiată de razele soarelui de după-amiază. Ce minunat ar fi, și-a spus ea, dacă aș putea cânta și eu Brahms atât de frumos! Pe vremuri piesele scurte ale lui Brahms mi se păreau cele mai dificile, în special baladele. Nu reușeam să mă transpun în acea lume de umbre schimbătoare și oftaturi.

Acum aș putea să cânt Brahms mai bine ca înainte. Dar Miu știa foarte bine: nu mai putea cânta.

La ora șase s-au dus amândouă în bucătărie și au pregătit cina, apoi au mâncat la masa de pe verandă. Supă de plătică cu mirodenii, salată și pâine. Au deschis și o sticlă de vin alb, iar după masă au băut cafea fierbinte. În depărtare se vedeau vase pescărești apropiindu-se de insulă și intrând în port, lăsând în urma lor o dâră albă, fină. Cu siguranță că pe toți pescarii îi aștepta acasă masa pusă.

— Apropo, noi cât mai stăm aici? a întrebat-o Sumire pe Miu în timp ce spăla vasele.

— Mi-ar plăcea să ne mai odihnim încă o săptămână, i-a răspuns Miu, uitându-se la calendarul de pe perete, dar mai mult nu se poate. Dacă ar fi după mine, aș vrea să rămân aici pentru totdeauna.

— Și dacă ar fi după mine, a răs Sumire. Dar n-avem ce face. Orice lucru bun are un sfârșit.

Miu și Sumire s-au retras fiecare în camera ei înainte de ora zece, ca de obicei. Miu și-a pus o pijama albă de bumbac cu mâneci lungi și a adormit de cum a pus capul pe pernă. Curând însă a deschis ochii, trezită de bătăile proprii inimi. S-a uitat la ceasul de voiaj de la capul patului și a văzut că tocmai trecuse de ora douăsprezece și jumătate. Camera era învăluită în beznă și era cufundată într-o tăcere adâncă. Cu toate astea, avea impresia că în cameră mai e cineva și se ascunde, își ține respirația. Și-a tras pătura până la gât și a ciulit urechile. Inima îi bătea puternic în piept, acoperind orice alt zgomot. Și totuși, nu încăpea nici o îndoială: mai era cineva acolo. Nu erau niște rămășițe ale unui coșmar. Și-a întins mâna, având grijă să nu facă zgomot, și a tras perdeaua câțiva centimetri. Luna palidă a pătruns în cameră. Nemișcată, Miu s-a uitat în jur.

Când ochii i s-au obișnuit cu întunericul, a zărit ceva, un contur, într-un colț al camerei, în umbra dulapului de lângă ușă, acolo unde întunericul era mai profund. Acel ceva era scund, cu forme rotunjite, aducând cu un sac de poștă uitat undeva. Sau poate că era vreun animal. Un câine mare? Dar ușa de la intrare fusese încuiată, iar cea de la cameră — închisă. Un câine n-ar fi avut cum să intre.

Respirând cât mai ușor, Miu a continuat să fixeze cu privirea lucrul acela. Gura i se uscaseră și simțea izul coniacului pe care-l băuseră în seara aceea. A întins mâna și a mai îndepărtat puțin perdeaua, lăsând lumina lunii să intre. Apoi, ca și cum ar fi descurcat niște fire, a descompus mental forma aceea, trăsătură cu trăsătură. Semăna cu un corp omenesc cu părul căzut peste față și două picioare subțiri, îndoite. Cineva se așezase pe jos și se ghemuise cu capul între genunchi, de parc-ar fi încercat să se apere de ceva căzut din cer.

Era Sumire. Era îmbrăcată cu pijamaua ei albastră și stătea ghemuită ca o insectă între ușă și dulap. Nu făcea absolut nici o mișcare și aproape că nu respira.

Recunoscând-o, Miu a răsuflat ușurată. Dar ce căuta oare Sumire acolo? Miu s-a înălțat încet și a aprins veioza de la capul patului. Lumina gălbuie a invadat camera până în cele mai îndepărtate colțuri. Sumire n-a schițat nici un gest, de parcă n-ar fi sesizat lumina.

— Ce-ai pățit? a întrebat Miu, întâi încet, apoi mai tare.

Nici o reacție. Sumire părea că n-o auzise. Miu a coborât din pat și s-a apropiat de ea. A simțit covorul sub tălpile goale, mai aspru ca de obicei.

— Ți-e rău? a întrebat Miu, așezându-se lângă Sumire.

Din nou nici o reacție.

Miu a remarcat că Sumire ținea ceva în gură. Era prosopul mic și roz care stătea de obicei în baie. Miu a încercat să i-l scoată din gură, dar n-a putut, pentru că Sumire îl ținea cu dinții încleștați. Avea ochii larg deschiși și privea în gol. Miu a lăsat prosopul și i-a pus mâna pe spate. Pijama era udă learcă.

— Ar fi bine să-ți dai jos pijama, i-a spus Miu. Ai transpirat foarte tare și o să răcești.

Sumire era însă pierdută. Nu auzea și nu vedea nimic. Miu s-a hotărât să o dezbrace, altfel ar fi înghețat. Erau în luna august, dar serile pe insulă erau foarte răcoroase. Cele două moțaseră dezbrăcate în fiecare zi și nu se mai rușinau una de alta. Dată fiind situația, Sumire n-avea de ce să se simtă stânjenită.

Sprijinind-o, Miu i-a desfăcut nasturii de la bluza de pijama și a dezbrăcat-o încet. I-a scos apoi și pantalonii. Trupul lui Sumire fusese la început foarte tensionat, dar începuse să-și piardă din rigiditate. Miu a reușit să-i scoată prosopul din gură. Era îmbibat cu salivă și păstra urmele dinților ei.

Sumire nu avea nimic pe sub pijama. Miu a luat un prosop care-i era la îndemână și a șters-o pe Sumire de transpirație, mai întâi pe spate, apoi la subsuori și pe piept. I-a șters apoi burta și, foarte repede, partea dintre talie și coapse. Sumire a stat cuminte. Era în continuare lipsită de reacție, dar în priviri începuse să-i revină luciditatea.

Era prima oară când Miu îi atingea trupul gol. Pielea lui Sumire era elastică și catifelată, ca a unui copil, încercând să o sprijine, Miu a constatat că Sumire era mai grea decât își imaginase și trupul îi mirosea a transpirație, în timp ce o ștergea, Miu și-a simțit iar inima bătându-i mai tare. Saliva i s-a adunat în gură și a trebuit să înghită de mai multe ori.

Scăldat în lumina lunii, trupul lui Sumire strălucea elegant, ca o amforă antică. Avea sâni mici, dar frumoși, cu sfârcuri bine formate. Părul pubian, negru, era ud de transpirație și sclipea ca iarba dimineții, plină de rouă. Trupul lui Sumire cel de acum, fără vlagă, luminat de razele lunii, era complet diferit de cel pe care-l văzuse Miu pe plajă, sub soarele orbitor. Era un amestec de părți copilărești, încă stângace, și de o anumită maturitate, scoasă la lumină de trecerea oarbă și dureroasă a timpului.

Miu avea senzația că descoperă fără voie secretele altcuiva. Și-a îndreptat privirea în altă parte și a continuat s-o șteargă pe Sumire, fredonând în minte o piesă de Bach pe care o învățase în copilărie. I-a aranjat părul ud, lipit de frunte. Sumire avea picături de sudoare până și în urechi.

Miu a simțit brațul lui Sumire strângându-i mijlocul. Răsuflarea ei îi atingea ceafa.

— Te simți bine? a întrebat-o Miu.

Sumire n-a răspuns, dar a strâns-o ceva mai puternic. Sprijinind-o, Miu a dus-o până la pat, a întins-o și a învelit-o. Sumire a închis ochii și a rămas nemișcată.

Miu a stat un timp să o observe, dar Sumire n-a făcut nici cea mai mică

mișcare. Părea că se cufundase într-un somn greu. Miu s-a dus la bucătărie și a băut câteva pahare cu apă minerală, apoi s-a așezat pe canapeaua din camera de zi și a respirat încet și adânc, încercând să se calmeze. Palpitațiile îi trecuseră, dar, din cauza tensiunii prelungite, simțea o durere în coaste. Tăcerea din jur era aproape sufocantă. Nu se auzeau nici un fel de voci, nici măcar un lătrat de câine. Nici un val, nici o pală de vânt. De ce oare totul e atât de lipsit de viață? s-a întrebat ea.

S-a dus apoi în baie și a pus în coșul cu rufe de spălat pijamaua îmbibată de sudoare a lui Sumire, prosopul cu care o ștersese și cel pe care Sumire îl ținuse între dinți. S-a spălat pe față cu săpun, apoi și-a cercetat chipul în oglindă. De când venise pe insulă, nu se mai vopsise și părul ei arăta ca nins.

Când s-a întors în cameră, a văzut că Sumire deschisese ochii, în privirea ei încă se mai deslușea un văl translucid, dar era conștientă. Se ridicase pe pernă, cu pătura trasă până la umeri.

— Te rog să mă ierți. Mi se mai întâmplă câteodată așa ceva.

Miu s-a așezat pe marginea patului, i-a zâmbit, a întins mâna și i-a mângâiat părul. Era încă ud de transpirație.

— Ți-ar face bine un duș. Ai transpirat foarte mult.

— Mulțumesc, dar acum nu vreau decât să stau aici, întinsă.

Miu a dat din cap, i-a întins un prosop curat, a scos o pijama de-a ei din dulap și a pus-o lângă pernă.

— Poți să te îmbraci cu asta. Îmi imaginez că nu ți-ai adus o pijama de schimb.

— Pot să dorm aici în noaptea asta?

— Sigur. Rămâi aici și culcă-te, iar eu am să dorm în patul tău.

— Cred că patul meu e ud de transpirație. Așternuturile, perna, totul. Și nu vreau să fiu singură. Te rog, nu mă lăsa aici singură. N-ai putea să dormi lângă mine? Numai pentru o noapte? S-ar putea să am din nou coșmaruri.

Miu s-a gândit puțin și a acceptat.

— Bine, dar te rog să-ți pui pijamaua înainte. Mi-ar fi greu să stau lângă cineva dezbrăcat, mai ales într-un pat atât de îngust.

Sumire s-a ridicat încet și s-a dat jos din pat. Stând în picioare, și-a pus pijamaua lui Miu. Întâi s-a aplecat puțin în față și și-a pus pantalonii, apoi partea de sus. I-a luat ceva timp să încheie toți nasturii. Degetele îi erau lipsite de vlagă. Miu o privea, fără să o ajute. Silueta lui Sumire închizând nasturii îi amintea de un ritual religios, în lumina lunii, sânii ei păreau ciudat de tari.

Probabil că e fecioară, i-a trecut prin minte lui Miu.

După ce și-a pus pijamaua de mătase, Sumire s-a întors în pat și s-a culcat pe locul de la perete. Miu s-a culcat și ea. Patul încă mai păstra mirosul de transpirație.

— Pot să te țin puțin în brațe? a întrebat Sumire.

— Să mă ții în brațe?

— Da.

Miu încă se gândea ce să-i răspundă, când Sumire a întins mâna și a strâns-o pe a ei. Palma îi era încă umedă.

Era caldă și moale. Apoi Sumire a îmbrățișat-o cu ambele mâini. Miu i-a simțit sânii împungând-o ușor deasupra stomacului. Sumire și-a îngropat obrazii între sânii lui Miu și cele două au rămas multă vreme nemișcate. La un moment dat, trupul lui Sumire a început să tremure aproape imperceptibil. Probabil că încearcă să plângă, dar nu poate, și-a spus Miu. Și-a petrecut brațele pe după umerii lui Sumire și a tras-o mai aproape. E încă un copil, s-a gândit Miu. Se simte singură și e speriată, are nevoie de căldura altcuiva. E ca

o pisicuță agățată de o creangă, în vârful unui pin.

Sumire s-a mișcat, mutându-și corpul puțin mai sus. Miu îi simțea nasul atingând-o pe gât. Și-a înghițit saliva adunată în gură. Măinile lui Sumire îi explorau spatele.

— Te plac, i-a spus Sumire încet.

— Și eu te plac, i-a răspuns Miu.

Nu știa ce altceva ar fi putut spune. Și era adevărat.

Degetele lui Sumire au început să-i deschidă nasturii de la pijama. Miu a încercat s-o oprească, dar Sumire a insistat. „Puțin”, a spus ea. „Te rog, puțin de tot.”

Miu nu s-a putut împotrivi. Degetele lui Sumire i-au atins sânii, urmărindu-le încet conturul. Nasul ei îi mângâia gâtul, mișcându-se ușor în stânga și în dreapta. Sumire i-a atins sfârcurile și le-a strâns între degete, întâi ușor, apoi mai puternic.

Miu s-a oprit din povestit. Și-a ridicat fruntea și s-a uitat la mine, căutând răspunsuri în ochii mei. Avea obrajii îmbujorați.

— Trebuie să-ți explic ceva: acum mulți ani am avut o experiență ciudată și am albit. Brusc, peste noapte. Nu mi-a mai rămas nici un fir de păr negru. De atunci îmi vopsesc mereu părul. Pentru că Sumire știa oricum, de când am venit pe insulă n-am vrut să mă mai complic și nu m-am mai vopsit. Aici nu mă cunoaște nimeni și n-are nici o importanță. Cu toate astea, când am știut că ai să vii, m-am vopsit din nou. N-am vrut să-ți creez o primă impresie ciudată.

Timpul se scurgea, croindu-și drumul prin tăcere.

— N-am avut niciodată o experiență homosexuală și nici n-am simțit că am asemenea tendințe. Dar m-am gândit că dacă Sumire avea într-adevăr nevoie de așa ceva, aș fi putut s-o fac pentru ea. În orice caz, nu mi s-a părut ceva dezgustător. Câtă vreme era vorba de Sumire, vreau să spun. De aceea nu m-am împotrivit mâinilor ei pe trupul meu și nici limbii ei căutându-mi limba. M-am simțit într-adevăr ciudat, dar am încercat să mă obișnuiesc. Am lăsat-o să facă ce voia. Țineam mult la ea și, dacă asta o făcea fericită, eram dispusă s-o ajut.

Cu toate astea, corpul și mintea sunt două lucruri diferite, înțelegi ce vreau să spun? Eram într-un fel bucuroasă că mă strângea în brațe ca pe un obiect prețios, dar, oricât de plăcut s-ar fi simțit inima, trupul meu o respingea pe Sumire. Trupul meu n-o voia. Inima și mintea îmi erau stărnite, dar restul rămăsese rece și tare ca piatra, îmi părea rău, dar nu aveam ce face. Sumire și-a dat și ea seama. Corpul ei era fierbinte, moale și umed. Dar eu n-am putut să-i răspund în același fel.

I-am explicat ce simțeam. „Nu te resping, dar îmi e cu neputință să fac așa ceva. De când mi s-a întâmplat acel lucru, acum paisprezece ani, nu mai pot să mă ofer nimănui pe lumea asta. E ceva ce a fost hotărât în altă parte și nu pot face nimic.” I-am mai spus că dacă o pot ajuta în alt fel, am s-o fac fără ezitare. Știi, cu degetele sau cu gura. Dar nu asta voia și o știam și eu.

M-a sărutat pe frunte și și-a cerut iertare, „le plac foarte mult”, mi-a spus, „și am ezitat îndelung, dar n-am putut să nu încerc”. „Și eu te plac”, i-am răspuns. „Să nu-ți faci probleme. Te vreau în continuare lângă mine.”

Sumire a rămas multă vreme cu obrajii îngropați în pernă și a plâns în hohote, de parcă i s-ar fi rupt zăgazul lacrimilor. În tot acest timp am mângâiat-o pe spatele gol, de la umeri la șolduri, simțindu-i sub degete toate oasele. Am vrut și eu să plâng cu Sumire, dar n-am putut.

Atunci am înțeles: noi două eram niște minunați tovarăși de călătorie, dar, în ultimă instanță, nu eram decât două bucăți de metal mergând fiecare, în

singurătate, pe orbita ei. De departe, eram frumoase ca niște stele căzătoare; în realitate însă, eram fiecare ferecate în propriile noastre închisori. Când s-a întâmplat ca cei doi sateliți să-și intersecteze orbitele, ne-am întâlnit și poate chiar ne-am deschis inimile una alteia, dar asta n-a durat decât o clipă, în clipa următoare ne-am trezit iar într-o singurătate totală și așa vom rămâne până ne vom stinge cu desăvârșire.

— După ce a plâns cât i-a trebuit, Sumire s-a sculat, a ridicat pijamaua căzută pe jos și s-a îmbrăcat, a continuat Miu povestea. Mi-a spus că vrea să fie singură și că se întoarce în camera ei. I-am spus să nu se gândească prea mult la ce se întâmplase. Măine e o altă zi și totul o să fie iarăși bine. „Ai dreptate”, mi-a răspuns Sumire, apoi s-a aplecat și și-a lipit obrazul de al meu. Avea fața caldă și umedă. Mi s-a părut că-mi șoptește ceva la ureche, dar atât de încet, încât n-am reușit să disting cuvintele. Am vrut s-o rog să repete, dar deja îmi întorsese spatele.

Și-a șters lacrimile cu prosopul și a ieșit din cameră. Cum s-a închis ușa, m-am înfășurat în pătură și am închis ochii. Am crezut că n-am să pot adormi după toate câte se întâmplaseră, dar, în mod ciudat, am adormit aproape imediat.

Când m-am trezit, la ora șapte, Sumire nu era nicăieri. Mi-am imaginat că s-a trezit devreme (sau că n-a putut dormi deloc) și că s-a dus să se plimbe singură pe plajă. Chiar ea spusese că voia să fie singură. M-am mirat că nu-mi lăsase nici un bilet, dar am presupus că e confuză după noaptea dinainte.

Am spălat rufe, i-am pus salteaua la uscat și m-am dus pe verandă să citesc, în așteptarea ei. Sumire nu s-a întors nici la prânz. Pentru că eram îngrijorată, m-am uitat prin camera ei, cu toate că știam că n-ar fi trebuit să fac așa ceva. Mă temeam să nu fi plecat de pe insulă. Bagajele erau însă toate acolo; la fel și portofelul și pașaportul. Într-un colț al camerei erau puse la uscat costumul de baie și o pereche de șosete. Pe birou zăceau împrăștiate monede, un carnețel și o legătură de chei, iar printre chei era și cea de la vila noastră.

Ceva mi se părea ciudat: când plecam la plajă, ne încălțam întotdeauna cu pantofi de sport buni, ne puneam tricouri peste costumele de baie și urcam pe munte. Luam cu noi, într-o geantă de pânză, apă minerală și prosoape. Dar Sumire lăsase în cameră totul: și geanta, și pantofii, și costumul de baie. Nu lipseau decât o pereche de sandale ieftine și pijamaua subțire de mătase pe care i-o împrumutasem eu cu o noapte înainte. Chiar dacă ar fi vrut numai să se plimbe prin apropiere, asta nu era o ținută de ieșit din casă.

După-amiază am plecat în căutarea ei. M-am învărtit întâi în jurul casei, apoi am mers până la plajă și înapoi și, în cele din urmă, am coborât în oraș. Sumire nu era nicăieri, între timp, soarele apusese și se făcuse seară. Se stărnise și vântul. Zgomotul valurilor s-a auzit toată noaptea, în noaptea aceea m-am tot trezit la cel mai mic sunet. Lăsasem ușa de la intrare descuiată. Se luminase de ziuă, dar Sumire tot nu apăruse. Patul ei rămăsese neatins, așa cum îl aranjasem eu. Atunci m-am dus la secția de poliție de lângă port.

Unul dintre polițiști vorbea fluent engleza și lui i-am explicat ce se întâmplase. I-am spus că prietena cu care călătoream dispăruse cu două nopți înainte, dar nu m-a luat în serios. „O să se întoarcă”, mi-a răspuns. „Asemenea lucruri se întâmplă frecvent. Aici toată lumea face mici nebunii. E vară și toți sunt tineri.”

În ziua următoare m-am dus iarăși la poliție și de data asta m-a ascultat mai atent, dar tot n-a luat nici o măsură. De aceea am dat telefon la Ambasada Japoniei din Atena și le-am explicat situația. Din fericire, cel de la telefon a fost

dispus să mă ajute. A vorbit categoric cu șeful poliției, în greacă, și acesta a decis în sfârșit să deschidă o anchetă.

N-au găsit însă nici un indiciu. Au întrebat diverse persoane, în port și în apropierea vilei noastre, dar nimeni n-o văzuse pe Sumire în ultimele zile. Nici căpitanul feribotului și nici vânzătoarea de bilete nu-și aminteau să fi văzut vreo tânără japoneză urcându-se pe vas. Asta însemna că Sumire încă mai era pe insulă. Oricum n-ar fi avut bani de bilet. Pe de altă parte, pe o insulă așa mică, o tânără japoneză hoinărind îmbrăcată în pijama nu putea trece ușor neobservată. Poate că intrase în mare să înoate și se înecase. Poliția a interogat un cuplu de germani care în acea zi stătuseră multă vreme pe plaja din spatele muntelui, însă aceștia nu se întâlniseră cu Sumire nici pe plajă, nici pe drumul care ducea acolo. Polițiștii mi-au promis că vor continua ancheta și chiar s-au străduit destul, dar timpul a trecut fără să aducă vreun indiciu nou.

Miu a răsuflat din greu și și-a dus palmele la obraji.

— Nu-mi mai rămânea altceva de făcut decât să-ți dau telefon la Tokyo și să te chem aici. Am epuizat toate celelalte resurse.

Mi-am imaginat-o pe Sumire rătăcind de una singură pe muntele stâncos, în pijama și cu sandale de plajă.

— Ce culoare avea pijamaua?

— Ce culoare avea pijamaua? a repetat Miu, cu o privire perplexă.

— Pijamaua cu care era îmbrăcată Sumire când a dispărut.

— Nu-mi amintesc. Am cumpărat-o abia la Milano și n-am apucat s-o îmbrac niciodată. O culoare deschisă, în orice caz. Cred că verde pal. Foarte ușoară și fără buzunare.

— Vă rog să mai telefonați o dată la ambasadă și să-i rugați să trimită pe cineva aici, indiferent cum. Mai rugați-i și să-i contacteze pe părinții lui Sumire. Îmi dau seama cât de greu vă este, dar nu mai puteți păstra tăcerea.

Miu a dat ușor din cap.

— Cred că știți deja că Sumire face din când în când lucruri exagerate, aproape lipsite de sens, dar n-ar lipsi în nici un caz patru zile fără să vă anunțe. Nu e iresponsabilă, cel puțin în privința asta. Dacă nu s-a întors după patru zile, înseamnă că n-a putut să se întoarcă. Nu știu din ce motiv, dar cred că este ceva serios. Poate că a căzut în vreun puț și așteaptă ajutor. Sau poate că a fost răpită. Poate că a fost ucisă și îngropată undeva. Unei fete care pleacă pe munte în toiul nopții, îmbrăcată în pijama, i se poate întâmpla orice. În orice caz, trebuie să ne gândim de urgență la ce măsuri se pot lua. Până mâine însă oricum nu putem face nimic, așa că mai bine am merge la culcare. Ne așteaptă o zi lungă.

— Crezi că Sumire... s-a sinucis? a întrebat Miu.

— Bineînțeles că nu exclud complet posibilitatea, dar dacă ar fi avut de gând să se sinucidă, sunt sigur că ar fi lăsat un mesaj. În nici un caz n-ar fi vrut să vă creeze probleme, lăsând lucrurile așa cum erau. Ținea mult la dumneavoastră și, înainte de orice, ar fi luat în considerație sentimentele și poziția dumneavoastră.

Miu m-a privit câteva clipe, cu brațele încrucișate.

— Crezi asta cu adevărat?

— Fără nici un dubiu. Așa e Sumire.

— Îți mulțumesc. Asta țineam cel mai mult să aud.

Miu m-a condus în dormitorul lui Sumire. Era o cameră pătrată, fără ornamente, ca un zar imens. Era mobilată cu un pat mic din lemn, un birou și un dulăpior și o măsuță de toaletă cu sertare. La picioarele biroului zăcea un geamantan roșu, nu foarte mare. Fereastra era deschisă și dădea spre munte.

Pe birou era un laptop Macintosh nou.

— I-am strâns lucrurile ca să-ți fac loc.

În clipa în care am rămas singur, mi s-a făcut un somn teribil. Era aproape miezul nopții. M-am dezbrăcat și m-am urcat în pat, dar n-am putut adormi. Mă gândeam că Sumire dormise în același pat înaintea mea. În plus, agitația întregii călătorii îmi vibra încă în trup. Mi se părea că mă deplasez în continuare, așa, întins pe patul tare.

Am reluat mental întreaga conversație cu Miu, încercând să marchez pasajele importante, dar nu reușeam să mă concentrez și să sistematizez lucrurile. Asta e, am s-o las pe mâine, mi-am spus. Brusc, mi-a venit în minte imaginea lui Sumire strecurându-și limba printre buzele lui Miu. Am s-o las și pe asta pe mâine. Din păcate, nu reușeam să mă conving că ziua de mâine va fi mai normală decât cea de astăzi. În orice caz, nu-mi servește la nimic să-mi fac acum gânduri negre. Am închis ochii și m-am cufundat într-un somn adânc.

Capitolul 10

Când m-am trezit, Miu aranja pe verandă masa pentru micul dejun. Era ora opt și jumătate, iar soarele proaspăt scâldea lumea cu razele lui. Am luat masa împreună, privind marea strălucitoare. Am mâncat pâine prăjită și ouă și am băut cafea. Două păsări coborau spre țarm, părând că alunecă pe panta muntelui. De undeva se auzea un aparat de radio. Un prezentator grec citea știrile într-un ritm foarte rapid.

Eram ușor buimac din cauza diferenței de fus orar și mi-era greu să delimitez realitatea de ceea ce părea realitate. Sunt în Grecia, pe o insulă mică, și iau micul dejun împreună cu o femeie frumoasă și mai în vârstă ca mine, pe care am cunoscut-o abia ieri. Această femeie o iubește pe Sumire, dar nu simte dorință sexuală pentru ea. Sumire o iubește la rândul ei, dar în același timp o și dorește. Eu o iubesc și o doresc pe Sumire. Sumire mă place, dar nu mă iubește și nu e atrasă sexual de mine. Eu sunt atras sexual de o femeie pe care n-am s-o numesc, dar n-o iubesc. Totul e foarte încâlcit, ca o piesă de teatru existențialistă. Drumurile se înfundă și nimeni nu se mai poate îndrepta nicăieri. Nu mai există opțiuni. Iar Sumire a ieșit din scenă.

Miu mi-a mai turnat o ceașcă de cafea, iar eu i-am mulțumit.

— Ți place de Sumire, nu-i așa? De Sumire ca femeie, vreau să spun.

Am dat scurt din cap, punând unt pe pâine. Untul era rece și tare și l-am întins cu greu. Am ridicat capul și am adăugat:

— Așa a fost să fie. S-a întâmplat. Pur și simplu.

Ne-am continuat masa în tăcere. Știrile de la radio s-au terminat și a început să cânte muzica. Adierea vântului făcea plantele agățătoare să fremete ușor. În largul mării se distingeau crestele valurilor, mici și albe.

— M-am gândit mult și am decis să plec în dimineața asta la Atena, a spus Miu, curățând niște fructe. Nu cred că aș putea obține prea multe într-o discuție prin telefon. Cred că e mai bine să merg la ambasadă și să vorbesc direct cu ei. Poate că am să reușesc să aduc aici pe cineva de la ambasadă sau poate că am să-i aștept pe părinții lui Sumire și o să venim înapoi împreună, în orice caz, aș prefera să stai aici cât de mult poți. S-ar putea să te contacteze poliția sau chiar, cine știe, să se întoarcă Sumire. Ai putea să faci asta pentru mine?

— Sigur că da, i-am răspuns.

— Am să trec întâi pe la poliție ca să văd dacă au înaintat cu ancheta, apoi

am să iau o cursă rapidă până la Rhodos. Un drum dus-întors până la Atena durează destul de mult, așa că o să stau o noapte la hotel, în Atena. Cred că am să lipsesc două sau trei zile.

Am dat din cap în semn că o urmăream. Miu a terminat de cojit o portocală și a șters lama cuțitului cu șervetul.

— Spune-mi, tu i-ai cunoscut pe părinții lui Sumire?

I-am răspuns că nu-i întâlnisem niciodată.

Miu a răsuflat adânc, ca vânturile de la capătul lumii.

— Oare cum aș putea să le explic?

Îi înțelegeam ezitarea. Cum să explici inexplicabilul?

Am condus-o până în port. Își luase cu ea un mic sac de voiaj cu lucruri de schimb, își pusese pantofi din piele, cu toc, și avea pe umăr o geantă Mila Schb'n. Am mers împreună la poliție. Le-am spus că eram o rudă de-a lui Sumire care, întâmplător, se afla în zonă. Polițiștii nu aflaseră nimic nou, dar unul dintre ei ne-a spus pe un ton optimist: „Totul e în ordine. Nu trebuie să vă îngrijorați. Gândiți-vă și dumneavoastră: suntem pe o insulă cât se poate de liniștită. Se mai întâmplă unele lucruri, certuri între îndrăgostiți sau la beție. Sau legate de politică. Avem de-a face cu oameni și asemenea lucruri se întâmplă peste tot în lume, dar nu sunt decât probleme domestice. Pe insula aceasta, nici un străin nu a fost victima vreunei infracțiuni prea grave nici măcar o dată în ultimii cincisprezece ani”.

Probabil că polițistul avea dreptate, dar tot nu reușea să explice ce se întâmplase cu Sumire.

— În nordul insulei se află o peșteră mare de calcar. Poate că s-a aventurat acolo și n-a mai reușit să iasă, a spus polițistul. Peștera e un adevărat labirint. Dar e foarte departe și nu cred că domnișoara avea cum să ajungă acolo.

L-am întrebat dacă excludea posibilitatea înecului în mare.

Polițistul a clătinat din cap. Curenții nu sunt puternici în zonă și, în plus, vremea fusese foarte bună în cursul săptămânii, iar marea fusese liniștită, în fiecare zi, mulți pescari ies în larg, la muncă, și dacă Sumire s-ar fi înecat, cineva tot i-ar fi descoperit trupul neînsuflețit.

— Ce ne puteți spune despre fântâni? am întrebat eu. N-ar fi putut să cadă pe undeva într-o fântână adâncă?

Polițistul a clătinat iarăși din cap.

— Nimeni nu sapă fântâni aici, pe insulă. Nu e nevoie. Sunt multe izvoare care nu seacă niciodată, în plus, roca e foarte dură și săpatul cere mult efort.

Când am plecat de la poliție, i-am spus lui Miu că aș fi vrut să văd și eu — pe cât posibil, în dimineața aceea — drumul pe care ea și cu Sumire obișnuiau să meargă la plajă. Miu a cumpărat de la un chioșc o hartă a insulei și a însemnat drumul pe ea. M-a sfătuit să mă încălț cu pantofi solizi, pentru că aveam de mers mai bine de trei sferturi de oră până la plajă. Apoi s-a dus în port și, într-un amestec de franceză și engleză, a negociat scurt cu proprietarul unei șalupe pentru a o duce până la Rhodos.

— Ar fi minunat să se termine totul cu bine, mi-a spus Miu la plecare.

Dar ochii ei spuneau altceva, înțelegeam amândoi foarte bine că șansele erau mici.

Motorul șalupei a pornit, iar Miu și-a fluturat mâna dreaptă către mine, în timp ce-și ținea pălăria cu stânga. Când am văzut șalupa-taxi ieșind din port, am avut senzația că mi-au fost deșurubate câteva mici piese componente. M-am plimbat puțin, fără țintă, în jurul portului și mi-am cumpărat o pereche de ochelari de soare de la un magazin cu suveniruri. Apoi am început să urc scările abrupte, îndreptându-mă spre vilă.

Soarele ajunsese în înaltul cerului și-și întetise dogoarea. Mi-am pus o cămașă din bumbac cu mâneci scurte peste costumul de baie, mi-am luat ochelarii de soare, m-am încălțat cu pantofi de sport și am pornit-o pe cărarea abruptă spre plaja de dincolo de munte. Am regretat că nu-mi luasem și o pălărie, dar era prea târziu. De cum am început să urc panta, mi s-a făcut foarte sete. M-am oprit, am băut o gură de apă și m-am uns pe față și pe mâini cu crema de plajă pe care mi-o împrumutase Miu. Drumul era acoperit cu un praf alb, răscolit din când în când de câte o pală de vânt. Am întâlnit câțiva săteni cu măgari. Kalimera, m-au salutată ei cu voci puternice. Le-am răspuns în același fel, sperând că e corect.

Copacii care creșteau pe munte erau scunzi și strâmbi. Cu figuri nemulțumite, caprele și oile își croiau drum printre stâncile de pe panta abruptă. Tălângile pe care le aveau la gât scoteau sunete seci. Turmele erau mâinate de câțiva copii și bătrâni. Când am apărut, m-au privit întâi pe furis, apoi și-au ridicat puțin mâinile într-un gest neclar. Le-am răspuns la salut, fluturând la rândul meu din mână. Nu cred că Sumire ar fi venit aici singură. Nu avea unde să se ascundă și cu siguranță că cineva ar fi văzut-o.

Plaja era pustie. Mi-am scos cămașa și costumul de baie și am intrat gol în mare. Apa era foarte plăcută și limpede. Pietrele de pe fund se distingeau clar chiar și la distanță de mal. La intrarea în golf era ancorat un iaht cu velele strânse, care își clătina catargul înalt ca pe un uriaș metronom. Pe punte nu era nimeni. Valurile atingeau malul și, când se retrăgeau, rostogoleau în mișcarea lor milioane de pietricele.

Am înotat puțin, m-am întors pe plajă și m-am întins gol pe prosop, privind cerul albastru. Pescărușii zburau în cercuri largi deasupra intrării în golf, căutând în apă siluetele peștilor. Pe cer nu era nici o urmă de nor. Am stat la soare vreo jumătate de oră, moțâind, dar în acest timp n-a mai apărut nimeni pe plajă. Apoi m-a cuprins un sentiment ciudat. Plaja era prea liniștită și prea frumoasă pentru un vizitator singuratic; te ducea cu gândul la un anumit fel de moarte. M-am îmbrăcat și m-am întors la vilă pe același drum. Căldura se întetise, îmi mișcăm picioarele mai mult mecanic și încercam să-mi imaginez la ce se gândea Sumire când străbătea același drum împreună cu Miu.

Probabil că simțea dorința sexuală, așa cum mi se întâmpla uneori și mie când eram lângă ea. Îmi dădeam seama ce se petrecea cu ea în acele momente. Sumire își imagina trupul gol al lui Miu și-și dorea să îl strângă în brațe; în sufletul ei își făcea loc speranța, amestecată cu agitație, resemnare, ezitare, confuzie și teamă, iar inima îi creștea, apoi i se strângea în piept. O clipă era increzătoare și spera că lucrurile vor merge bine, apoi, în clipa următoare, o cuprindea disperarea și se temea că totul se va prăbuși, într-un final, așa s-a și întâmplat.

Am urcat până în vârful muntelui, m-am oprit puțin să răsuflex și să beau o înghițitură de apă, apoi am luat-o la vale. În clipa în care am zărit acoperișul vilei, mi-am amintit brusc că, după spusele lui Miu, aici, pe insulă, Sumire obișnuia să se retragă la ea în cameră și să scrie cu înfrigurare. Oare ce scria? Miu n-a pomenit nimic și nici eu n-am întrebat-o, dar era posibil ca paginile acelea să ascundă indicii legate de dispariția ei. Of, de ce nu m-am gândit mai devreme?

Am ajuns la vilă, am intrat în camera lui Sumire, am deschis calculatorul și m-am uitat prin fișierele de pe hard disk, dar n-am descoperit mare lucru. Am găsit detalii despre călătoria lor în Europa, liste de cheltuieli, adrese, programul diverselor zile. Toate erau legate de afacerile lui Miu, dar n-am găsit nici un document personal de-al lui Sumire. Am încercat să deschid din meniu

lista cu fișierele recent folosite, dar nici acolo nu era nimic. Probabil că le ștersese intenționat de acolo, ca să nu poată fi citite de altcineva. În acest caz, era posibil să le fi păstrat pe o dischetă, pe care nu-mi imaginam că o va fi luat cu ea când a plecat. Oricum, n-avea buzunare la pijama.

Am căutat în sertarele biroului. Erau acolo câteva dischete, dar toate conțineau copii ale fișierelor de pe hard disk sau alte documente legate de afacerile lui Miu. N-am găsit nimic semnificativ. M-am așezat la birou și am încercat să-mi imaginez unde aș fi ascuns eu discheta dacă aș fi fost Sumire. Camera era mică și nu avea nici un colțișor bun de ascunzătoare. Pe de altă parte, Sumire era cât se poate de strictă în privința textelor pe care le scria și nu le-ar fi lăsat la vedere.

Geamantanul roșu! Sigur că da — era singurul obiect din cameră care putea fi încuiat. Geamantanul nou-nouț era foarte ușor, de parcă era gol, iar când l-am clătinat, n-a scos nici un sunet. Avea un cifru cu patru numere. Am încercat câteva combinații pe care mi-am imaginat că le-ar fi putut alege Sumire: data ei de naștere, adresa, numărul de telefon, codul poștal... Nici una dintre combinații nu s-a potrivit. Normal. Nimeni nu și-ar alege ca cifru niște numere ușor de ghicit. Trebuia să fi fost o combinație pe care s-o țină minte ușor și totuși să nu fie ceva personal. Mi-am bătut capul destul de mult, apoi m-am luminat într-o clipă și am încercat 0425, codul poștal pentru Kunitachi — adresa mea.

Încuietarea s-a desfăcut cu un clic.

În buzunarul interior al geamantanului era îndesat un săculeț negru, de pânză. I-am desfăcut fermoarul și am găsit înăuntru un carnet cu coperte verzi și o dischetă. Am deschis mai întâi carnetul. Era într-adevăr scrisul lui Sumire, dar nu conținea nimic semnificativ, ci doar scurte note despre locurile în care merseseră, persoanele pe care le întâlniseră, numele hotelurilor, prețul benzinei, meniuri din restaurante, nume de vinuri și gustul fiecăruia. Erau, practic, niște simple liste și multe pagini rămăseseră neatinse. Ținerea unui jurnal nu părea să fie punctul forte al lui Sumire.

Discheta nu avea nici un titlu. Pe etichetă era trecută doar data, scrisă de mâna ei. August 19... Am introdus discheta în calculator și am deschis-o. Conținea două fișiere-document, amândouă fără titlu, purtând doar numerele 1 și 2.

Înainte să le deschid, mi-am aruncat privirea prin cameră, în dulap erau atârinate hainele lui Sumire. Mai încolo erau ochelarii ei de înot, dicționarul de italiană, pașaportul, în sertar erau un pix și un creion mecanic. De pe geamul din dreptul biroului se vedea panta lină și stâncoasă a muntelui. Pe gardul vecinilor se plimba o pisică neagră. Camera pătrată, fără ornamente, era învăluită în tăcerea după-amiezii. Am închis ochii și am auzit rezonându-mi în urechi zgomotul valurilor de pe plaja pustie din dimineața aceea. Am deschis ochii și am ascultat atent realitatea înconjurătoare. Nu se auzea nici un sunet.

Am apăsat de două ori, scurt, pe iconul primului document și l-am deschis.

Capitolul 11

Documentul 1

„CÂND OAMENII SUNT ÎMPUȘCAȚI, SÂNGEREAZĂ.”

În acest moment, ca o consecință temporară a destinului meu (există și

altfel de consecințe ale destinului decât temporare? Iată o chestiune interesantă, dar n-am s-o dezbat aici), mă aflu pe această insulă grecească. O insuliță căreia până de curând nu-i știam nici măcar numele. Este ora... patru și câteva minute dimineața. Bineînțeles, încă nu s-a luminat de ziuă. Caprele inocente sunt cufundate în somnul lor colectiv și liniștit. Șirurile de măslini ce înconjoară câmpurile se hrănesc cu întunericul de afară. Se vede și luna. Stă împietrită deasupra acoperișurilor, ca un preot sobru, întinzându-și brațele către marea stearpă.

Oriunde m-aș afla, îmi este foarte drag acest ceas al dimineții, îmi aparține numai și numai mie. Iar eu stau așezată la birou și scriu. Nu mai e mult și se ivesc zorile. Ca Buddha cel născut din coasta mamei sale (cea dreaptă sau cea stângă, nu-mi mai amintesc), noul soare își va arăta fața pe deasupra munților, iar Miu cea grijulie va deschide încet ochii. După ora șase vom pregăti micul dejun, apoi vom pleca spre plaja cea frumoasă, de partea cealaltă a muntelui, înainte să înceapă această zi ca toate zilele (am să-mi suflec mânecile și) am să termin treaba începută.

În afară de câteva scrisori lungi, a trecut multă vreme de când n-am mai scris ceva numai și numai pentru mine și nu sunt foarte sigură că voi reuși să găsesc expresiile potrivite. Deși, dacă stau să mă gândesc bine, niciodată n-am fost sigură că am găsit „expresia potrivită”. Am scris întotdeauna pentru că nu pot trăi fără scris.

De ce nu pot trăi fără scris? Motivul este foarte simplu: ca să mă pot gândi la ceva, trebuie mai întâi să aștern pe hârtie acel ceva.

Așa am fost dintotdeauna. Chiar și în copilărie, când nu înțelegeam ceva, adunam unul câte unul cuvintele împrăștiate la picioarele mele și le aranjam în propoziții. Dacă asta nu mă ajuta, le împrăștiam iar și le aranjam altfel. Dacă repetam acest lucru de câteva ori, reușeam să gândesc ca toată lumea, întotdeauna mi-a fost ușor să scriu. Așa cum alți copii adunau pietricele frumoase sau ghinde, eu scriam, pătrunsă. Mă foloseam de creion și hârtie în mod firesc, așa cum respiri. Scriam paragraf după paragraf și gândeam.

S-ar putea să vi se pară că astfel, punând pe hârtie fiecare idee, se pierde mult timp înainte de a ajunge la o concluzie. Sau poate că nu vi se pare așa. În orice caz, în realitate este un proces care cere timp. Atât de mult încât în școala primară nu reușeam să țin pasul cu colegii mei de clasă și cei din jurul meu începuseră să se întrebe dacă nu cumva eram întârziată mintal.

Sentimentul de incompatibilitate creat de acest decalaj s-a estompat considerabil când am terminat școala primară, pentru că învățasem într-o anumită măsură cum să-mi potrivesc pasul cu lumea înconjurătoare. Cu toate acestea, decalajul a continuat să existe în mine, ca un șarpe tăcut ascuns în tufișuri, până când am renunțat la facultate și n-a mai trebuit să am relații oficiale cu oamenii.

Iată ipoteza mea provizorie: Prin scrisul de zi cu zi, mă descopăr pe mine însămi.

Nu-i așa? Sigur că da!

Din acest motiv, până acum am scris foarte mult. Aproape că n-a fost zi în care să nu scriu. Ca și cum aș fi fost singură pe o pășune întinsă, cosind fără o clipă de răgaz iarba care nu încetează să crească, cu o viteză uluitoare. Astăzi cosesc aici, mâine dincolo... Când cred că am terminat, mă întorc și văd că iarba a crescut la loc.

Totuși, de când am întâlnit-o pe Miu, n-am mai scris aproape deloc. De ce oare? Teoria lui K despre cadrul ficțional ca sistem de transmisie pare să aibă sens și cred că e adevărată, măcar în anumite privințe. Dar asta nu explică

totul. Ah, trebuie să gândesc mai simplu! Simplifică, simplifică!

Cred că ceea ce s-a întâmplat cu mine a fost faptul că am încetat să gândesc (bineînțeles, în accepțiunea mea foarte personală a conceptului). Sunt mereu lipită de Miu, ca două linguri puse una lângă alta, sunt atrasă în aceeași vârtoare (încotro ne îndreptăm, n-aș ști să spun) și pur și simplu mă las dusă de curent.

Ca să pot merge în aceeași direcție cu Miu, trebuie să fiu mai ușoară. Chiar și actul fundamental al gândirii este acum o povară pentru mine. Cred că așa se explică lucrurile.

Habar n-am cât de mare a crescut iarba între timp. Stau trântită pe pajiște și privesc în sus, la norii care alunecă pe cer. Îmi încredințez soarta norilor albi. Mă las învăluită de mireasma ierbii și de mângâierea vântului. Acum nu-mi mai pasă nici de ceea ce știu, nici de ceea ce nu știu.

Nu, nu-i așa. Adevărul este că nu mi-a păsat niciodată. Trebuie să mă exprim mai precis. Precizie, precizie.

Dacă stau și mă gândesc, transpun în scris ca fiind necunoscute chiar și lucrurile pe care (cred că) le știu. Asta este regula mea numărul unu. Dacă aș începe să-mi spun de la bun început „Lucrul ăsta mi-e cunoscut, deci la ce bun să-mi pierd timpul prețios scriind despre el?”, atunci totul s-ar sfârși și n-aș mai ajunge nicăieri. Dacă, de exemplu, m-aș gândi că înțeleg suficient de bine o anumită persoană din anturajul meu și că n-am nevoie să mă gândesc mai mult la ea, atunci s-ar putea să fiu trădată (și nu numai eu), în dosul lucrurilor despre care suntem absolut convinși că le cunoaștem se ascund tot atâtea lucruri necunoscute.

Cunoașterea nu este decât o sumă de necunoscute.

Asta este, pe scurt, metoda mea de a cunoaște lumea.

În lumea în care trăim, ceea ce știm și ceea ce nu știm reprezintă două părți inseparabile, ca frații siamezi, și există într-o stare de confuzie. Confuzie, confuzie.

Cine poate oare să distingă marea de ceea ce se reflectă în ea sau singurătatea de ploaia care cade?

Am renunțat fără regrete la încercarea de a separa cunoscutul de necunoscut. Acesta este punctul meu de plecare. S-ar putea să vi se pară un punct de plecare îngrozitor, dar toți trebuie să pornim de undeva. N-am dreptate? De aceea, am ajuns să percep ca indivizibile anumite perechi, cum ar fi tema și stilul, subiectul și obiectul, cauza și efectul, eu și articulațiile mâinilor mele. Toate ingredientele s-au vărsat și s-au amestecat pe podeaua bucătăriei: sarea, piperul, făina, amidonul.

Eu și încheieturile mâinilor mele... Remarc acum, stând în fața calculatorului, că iarăși am început să-mi trosnesc degetele. Un obicei urât, care mi-a revenit de când m-am lăsat de fumat... Îmi trosnesc întâi degetele de la mâna dreaptă, toate cinci, apoi pe cele de la stânga. Nu vreau să mă laud, dar pot s-o fac cu mult zgomot. Se aude ca un gât sucit cu mâinile goale, în școala primară nu reușeau să mă întrecă nici măcar băieții.

În facultate, K m-a luat deoparte și mi-a explicat că trosnitul degetelor nu era o artă general apreciată. De la o anumită vârstă în sus, o fată ar face mai bine să se abțină de la așa ceva, cel puțin atunci când mai sunt și alte persoane de față. Altfel ajungi ca Lotte Lenya din filmul *Din Rusia, cu dragoste*. Aha, mi-am spus și mi-am dat silința să mă dezvăț. De ce oare nu-mi mai atrăsese nimeni atenția înainte? Îmi place mult Lotte Lenya, dar n-aș vrea să semăn cu ea. Cu toate astea, după ce m-am lăsat de fumat, am observat că-mi trosnesc degetele inconștient când mă așez la birou și vreau să scriu. Trosc, trosc. Mă

numesc Bond. James Bond.

Să revenim la subiect. Timpul meu e limitat și nu-mi pot permite alte digresiuni. Lotte Lenya nu mai are nici o importanță. Metaforele nu-și mai au nici ele locul. Cum scriam și mai devreme, în noi coexistă lucrurile pe care (credem că) le știm și cele pe care nu le știm. Din motive practice, majoritatea oamenilor clădesc un zid între ele. Așa le este mai ușor să trăiască. Eu însă am dărâmat zidul. N-am avut încotro. Ce să fac? Așa sunt eu, urâsc zidurile.

Aș vrea să mai folosesc o dată analogia cu frații siamezi. Ei nu se împacă întotdeauna bine și nu încearcă neapărat să se înțeleagă reciproc. De fapt, de multe ori se întâmplă tocmai pe dos. Mâna dreaptă nu știe ce vrea să facă mâna stângă și nici mâna stângă nu știe ce vrea să facă mâna dreaptă. De aceea suntem confuzi, nu mai vedem clar... și brusc ne izbim de câte ceva. Bang!

Ceea ce vreau să spun este că oamenii trebuie să aleagă o strategie potrivită atunci când încearcă să împace lucrurile pe care (cred că) le știu cu cele pe care nu le știu. Această strategie este — da, ați ghicit — gânditul. Altfel spus, trebuie să ne ancorăm într-un loc stabil. Dacă nu reușim, suntem atrași, fără nici cea mai mică îndoială, către lucrul de care, într-un final, ne vom izbi.

Întrebare: ce-ar trebui să facă oamenii ca să evite coliziunea (bang!), dar fără să fie nevoiți să gândească (ci stând pur și simplu trântiți pe o pajiște, privind norii albi de pe cer și ascultând cum crește iarba)? Vi se pare o întrebare grea? Nicidecum, răspunsul logic este evident. C'est simple: oamenii trebuie să viseze. Trebuie să nu se oprească din visare, să pătrundă în lumea viselor și să rămână acolo pe veci.

În lumea viselor nu e nevoie să facem distincții între lucruri. Niciodată. Acolo nu există granițe. De aceea, aproape că nu există nici coliziuni. Iar dacă totuși se întâmplă, nu sunt dureroase. Realitatea e însă complet diferită. Realitatea mușcă.

Realitate, realitate.

Demult, la conferința de presă de la premiera filmului *Hoarda sălbatică*, regizat de Sam Peckinpah, o jurnalistă a ridicat mâna și a întrebat pe un ton dur: „De ce-a trebuit să arătați atât de mult sânge în film?” Se pare că asta o durea pe ea cel mai tare. Ernest Borgnine, unul dintre actorii din distribuție, i-a răspuns cu un aer încurcat: „Știți, doamnă, când oamenii sunt împușcați, sângerează”. Filmul fusese făcut când războiul din Vietnam era în toi.

Mi-a plăcut foarte mult răspunsul actorului. Conține unul dintre principiile care stau la baza realității. Lucrurile greu de înțeles trebuie acceptate ca fiind lucruri greu de înțeles, apoi trebuie lăsate să sângereze. Gloanțe și sânge.

Când oamenii sunt împușcați, sângerează.

Exact din acest motiv scriu eu. Gândesc ca toată lumea și, într-un loc fără nume de la marginea gândurilor, dau naștere unui vis, un embrion orb numit înțelegere care plutește în universalul și covârșitorul lichid amniotic al necunoașterii. Cred că din cauza asta romanele mele sunt absurd de lungi și (cel puțin deocamdată) n-au un sfârșit adecvat, încă nu pot să alimentez cum trebuie o creație de asemenea proporții — nici la nivel tehnic, nici la nivel moral.

Acum însă nu scriu un roman. Scriu un simplu text — nu știu cum altfel să-l numesc. Nu e nevoie să-i dau un sfârșit anume. Pur și simplu gândesc cu voce tare. N-am nici o obligație morală. Eu... da, gândesc și-atât. N-am mai gândit de multă vreme și nici nu cred c-am s-o mai fac în curând. În orice caz, acum gândesc. Până se luminează, stau și gândesc.

Orice aș spune, nu reușesc să mă dezbar de veșnicele mele îndoieli. Oare nu-mi risipesc timpul și energia într-o căutare inutilă? Nu vin să arunc o gă-

leată plină cu apă într-un loc care, de atâtea, ploi, e deja la un pas de inundație? Oare n-ar trebui să renunț la orice efort și să mă las purtată de curent?

Coliziune? Ce înseamnă coliziunea?

Să reformulez.

Ăă, ce anume voiam să reformulez? A, mi-am amintit.

Dacă tot nu fac altceva decât să bat câmpii, n-ar fi oare mai bine să mă bag din nou în patul meu călduț și să mă masturbez, gândindu-mă la Miu? Asta voiam să spun.

Îmi place mult linia feselor lui Miu, îmi place și părul ei alb ca neaua, iar contrastul cu părul ei pubian, negru ca smoala, mi se pare nemaipomenit. Miu arată foarte senzual cu slipul ei negru și nu pot să nu mă gândesc la părul pubian pe care-l ascunde, la fel de negru și în formă de T. Nu trebuie să mă mai gândesc la asta. Trebuie să rezist cu hotărâre și să întrerup circuitul fanteziilor erotice fără adresă (clic pe buton), concentrându-mă asupra scrisului. Vreau să petrec cu folos clipele care au mai rămas până la răsărit. Am să las pe altcineva, de altundeva, să hotărască ce are efect și ce nu, dar în momentul acesta nu dau doi bani pe acest „altcineva”.

Nu-i așa?

Sigur că da!

Dacă-i așa, atunci să mergem mai departe.

Se spune că a introduce într-un roman vise (fie ele reale sau născocite) este o încercare periculoasă și că puțini sunt acei romancieri de geniu care reușesc să reconstruiască iraționalitatea viselor prin raționalitatea cuvintelor. Sunt de acord cu această părere, dar, chiar și așa, vreau să povestesc un vis pe care tocmai l-am avut. Am să-l aștern pe hârtie ca pe un simplu fapt legat de persoana mea. Literar sau nu, mi-e totuna. Eu nu sunt decât paznicul depozitului.

Adevărul este că mi s-a mai întâmplat să visez ceva asemănător. Detaliile sunt diferite, locurile sunt diferite, dar tiparul este identic. Chiar și durerea pe care o simt când mă trezesc este întotdeauna la fel de intensă și la fel de lungă. Se repetă mereu aceeași temă, așa cum toate trenurile fluieră în apropierea unei curbe periculoase.

VISUL LUI SUMIRE

(Am să mă folosesc de persoana a treia, pentru că așa mi se pare mai obiectiv.)

Sumire urcă pe o scară în spirală cu multe trepte pentru a se întâlni cu mama ei, moartă de mult. Aceasta o așteaptă în capul scării, pentru că are să-i spună ceva, un lucru esențial care-i va folosi în viață. Sumire e speriată: n-a mai întâlnit niciodată un mort și nici nu știe ce fel de om era mama sa. Poate că, din motive pe care nu le cunoaște, mama ei o urăște și vrea să-i facă rău. Dar nu poate da înapoi. Dacă vrea s-o vadă, trebuie s-o facă — acum ori niciodată.

Treptele nu se mai sfârșesc. Urca, urca și tot nu le vedea capătul. Sumire continuă să înainteze, cu pași repezi și răsuflarea tăiată. Mai are foarte puțin timp la dispoziție. Mama ei n-o să stea o veșnicie în această clădire. Pe frunte îi apar broboane de sudoare. Ajunge în sfârșit sus.

În capul scărilor se întinde un palier larg, în capătul căruia se înalță un zid. Un zid solid, din piatră, cu o deschizătură rotundă, ca de ventilator, exact la înălțimea ochilor. Deschizătura pare îngustă de cel mult o jumătate de metru, iar înăuntrul ei se zărește mama lui Sumire. Parcă fusese îndesată acolo

dinadins, cu picioarele înainte. Sumire își dă seama că timpul e pe sfârșite.

Mama își întoarce capul către Sumire și o privește drept în față, ca și cum i-ar cere ceva. Sumire simte din prima clipă că femeia aceea e mama ei. Ea e persoana care mi-a dat viață și trup, se gândește ea. Și totuși e complet schimbată față de imaginile din albumul de familie. Mama mea adevărată e frumoasă și tânără, înseamnă că femeia din fotografii nu era mama mea adevărată. Tatăl meu m-a mințit.

„Mamă!" strigă Sumire din răspuțeri, simțind cum barierele lăuntrice se risipesc. Exact în aceeași clipă, mama ei dispare în tunelul adânc, suptă de un vid imens. Mama deschide gura și strigă ceva, dar șuierul vântului din tunel îi înghite cuvintele și Sumire nu le poate înțelege, în clipa următoare mama dispare cu desăvârșire în bezna tunelului.

Sumire se uită peste umăr și vede că scara a dispărut. Acum de jur-împrejur sunt ziduri de piatră, iar în locul scării este o ușă de lemn. Apasă pe clanță și deschide ușa. De partea cealaltă nu se vede decât cerul. Sumire e în vârful unui turn înalt. Se uită în jos și o apucă amețeala. Pe cer se văd multe obiecte minuscule, ca niște avioane. Avioane cu un singur loc, făcute din bambus și lemn ușor, pe care le-ar putea construi oricine, în partea din spate au niște motoare și elice mici cât pumnul. Sumire strigă către pilotul cel mai apropiat, rugându-l s-o salveze de acolo, dar pilotul privește în altă parte.

Din cauza hainelor pe care le port nu mă poate vedea nimeni, își zice ea. E îmbrăcată cu un halat de spital lung și alb. Se dezbracă și rămâne goală. Aruncă halatul în abisul de dincolo de ușă. Acesta plutește în vânt ca un suflet ce s-a desprins de trup și se pierde în depărtări. Același vânt o învăluie pe Sumire și-i mângâie părul pubian. Brusc, Sumire observă că toate avioanele mici care alunecau pe cer se transformaseră în libelule. Acum cerul e plin de libelule de toate culorile. Ochii lor sferici se învârt în toate părțile, sclipind, iar foșnetul aripilor crește neîncetat, ca sonorul unui aparat de radio dat tot mai tare, devenind la un moment dat asurzitor. Sumire se așază pe vine, cu ochii închiși, și-și astupă urechile.

Și atunci se trezește.

Sumire își amintește visul acesta în cele mai mici detalii. Ar putea să-l și picteze. Cu toate acestea, nu-și poate aminti figura mamei sale, înghițită de tunelul întunecat. Iar cuvintele pe care a încercat să i le spună mama s-au pierdut și ele în eter. În pat, Sumire mușcă violent perna și izbucnește în plâns.

BĂRBIERUL NU MAI SAPĂ GROPI

După ce am avut acest vis, am luat o hotărâre importantă. Vârful târnăcopului meu, atât de muncit, va începe în sfârșit să muște din stânca dură. Bang! Am de gând să-i spun deschis lui Miu ce vreau. Nu mai pot rămâne așa, suspendată în gol. Nu mai pot trăi ca bărbierul fricos care sapă gropi în curtea din dos, șoptind în secret că o iubesc pe Miu. Dacă am să continuu așa, am să dispar cu desăvârșire. Toate apusurile și toate răsăriturile au să mă fure, bucățică cu bucățică. Nu după mult timp, viața mea va fi luată cu totul de curent și am să devin neant.

Lucrurile sunt limpezi precum cristalul. Cristal, cristal.

Vreau s-o strâng în brațe pe Miu și vreau să primesc îmbrățișările ei. Am renunțat deja la prea multe lucruri importante. Nu mai am nimic de dat. Încă nu e prea târziu. Trebuie să fiu cu Miu. Trebuie s-o pătrund până în străfunduri și vreau să mă las pătrunsă de ea. Ca doi șerpi flămânzi și lucitori.

Ce mă fac dacă Miu nu mă vrea?

Nu-mi rămâne decât să înghit realitatea.

„Când oamenii sunt împuşcați, sângerează.”

Trebuie să curgă sânge. Trebuie să ascut cuțitul și să-l înfig undeva în beregata câinelui. Nu-i așa? Sigur că da!

Textul acesta este un mesaj pentru mine însămi, îl arunc asemenea unui bumerang și el sfâșie depărtările întunecate, luând în zborul său viața unui cangur nevinovat, apoi se întoarce în mâna mea. Bumerangul care s-a întors nu mai e același cu cel care a plecat. Iar eu știu asta.

Bumerang, bumerang.

Capitolul 12

Documentul 2

E ora două și jumătate după-amiaza. Afară totul e fierbinte și orbitor ca în iad. Stâncile, cerul și marea strălucesc la fel de alb. Dacă-mi opresc mai multă vreme privirea asupra lor, văd cum își înghit reciproc contururile și cum încep să se topească și să se amestece haotic. Toate viețuitoarele fug de razele arzătoare și se refugiază în umbra somnoroasă. Până și păsările s-au oprit din zbor. În casă este însă o răcoare plăcută. Miu stă în camera de zi și ascultă Brahms. Poartă o rochie de vară albastră, cu bretele subțiri, și are părul alb prins la spate. Iar eu stau la birou, în camera mea, și scriu acest text.

— Nu te deranjează muzica? mă întreabă Miu.

— Brahms nu mă poate deranja, îi răspund eu.

Încerc să-mi amintesc și să reproduc povestea pe care mi-a spus-o Miu acum câteva zile în Burgundia. Nu mi-e ușor s-o fac. Mi-a povestit cu multe întreruperi, amestecând evenimentele și neținând cont de cronologia lor. Mi-e greu să înțeleg ce s-a petrecut înainte și ce s-a petrecut după, care a fost cauza și care efectul. Bineînțeles, ei nu-i găsesc nici o vină. Tăișul crud al conspirației îngropate în străfundurile memoriei îi crestează carnea și sângele îi pierd din obraji pe măsură ce stelele dispar de pe cer, alungate de zorii ce apar deasupra viei.

A durat mult până am convins-o să-mi povestească. Am încurajat-o, am amenințat-o, am mângâiat-o, am lăudat-o, am ispitit-o. Am băut vin roșu și am stat de vorbă până dimineața. Ținându-ne de mână, am mers pe urmele amintirilor, analizându-le și reconstruindu-le. Cu toate acestea, au rămas și unele lucruri pe care Miu nu și le-a mai putut aminti. Ori de câte ori încerca să le pătrundă, o cuprindea confuzia și avea nevoie de mai mult vin. În memoria ei erau terenuri alunecoase și n-am vrut să mergem mai departe. Am plecat de acolo în vârful picioarelor și ne-am retras spre locuri mai sigure.

Am insistat să-mi spună povestea când am observat că-și vopsea părul în negru. Miu e foarte atentă și doar puține persoane din anturajul ei știu că-și vopsește părul, dar eu am remarcat. Călătorind atât de mult alături și fiind zi de zi împreună, nu mi-a fost greu. Sau poate că Miu n-a mai încercat să se ascundă. Dacă ar fi vrut, ar fi putut fi mai atentă. Poate că și-a dat seama că, la un moment dat, tot aveam să aflăm, sau poate că a vrut să știu. (Hm, asta nu e decât o presupunere.)

Am întrebat-o fără ocolișuri. Așa sunt eu, nu pot să nu fiu directă. Ai mult păr alb? De când ți-l vopsești? De paisprezece ani, mi-a spus ea. Acum paisprezece ani am albit de tot. Ai avut vreo boală? Nu, mi-a răspuns Miu. Mi

s-a întâmplat ceva, de aceea am albit. Complet, într-o singură noapte.

Voiam să știu ce i s-a întâmplat și am implorat-o să-mi povestească. Vreau să știu totul despre tine, așa cum și eu îți vorbesc despre mine fără ascunzișuri, i-am spus. Dar Miu a clătinat din cap tăcută. Nu mai povestise nimănui despre acel incident, nici măcar soțului ei. Era un secret pe care-l purtase cu sine timp de paisprezece ani.

Până la urmă am stat de vorbă toată noaptea. Am încercat s-o conving că, la un moment dat, fiecare lucru trebuie povestit. Dacă nu faci așa, rămâi veșnic prizoniera secretului pe care-l porți în suflet.

Miu m-a privit ca pe un peisaj îndepărtat, în ochii ei ceva s-a ridicat la suprafață, apoi, încet, s-a scufundat iar.

— Sunt perfect împăcată cu mine însămi și nu mă tulbură nimic din interior, a spus Miu. Ei sunt cei care trebuie să-și regleze conturile, nu eu.

Nu reușeam să pricep adevăratul sens al cuvintelor lui Miu și i-am spus-o deschis.

— Dacă îți dezvălui și ție întâmplarea, o vom împărtăși pe veci, nu-i așa? Și nu știu dacă e bine. Dacă dezleg acum gura sacului, s-ar putea să devii și tu implicată în evenimente. Asta vrei? Vrei să afli niște lucruri, când eu am sacrificat atât de multe tocmai ca să le uit?

Vreau, i-am răspuns. Vreau să împărtășesc totul cu tine și nu vreau să-mi ascunzi nimic.

Miu a luat o înghițitură de vin și a închis ochii. Ezita. S-a lăsat tăcerea, iar timpul a părut că-și pierde forma.

Într-un târziu, s-a decis să-mi povestească. Puțin câte puțin, câte un fragment. Unele lucruri au prins viață de la sine, altele au rămas inerte până la sfârșit, între ele erau multe feluri de goluri și omisiuni, dintre care unele erau pline de sens. Acum, ca narator, misiunea mea este să le adun atentă într-un tot.

POVESTEA DESPRE MIU ȘI ROATA CEA MARE

Într-o vară, Miu a locuit o perioadă în Elveția, într-un orășel de lângă granița cu Franța. Avea douăzeci și cinci de ani și studia pianul la Paris. Venise în acest orășel la rugămintea tatălui ei, pentru a pune la punct o anumită afacere. Afacerea în sine era simplă și n-a trebuit decât să ia masa într-o seară cu reprezentantul celeilalte firme și să semneze contractul. I-a plăcut însă mult orașul, care era foarte frumos, cu un lac și un castel medieval pe malul lui. S-a gândit să petreacă aici mai mult timp și, întâmplător, într-un sat vecin tocmai avea loc un festival muzical. Dacă închiria o mașină, putea merge la concerte în fiecare zi.

A avut norocul să găsească un apartament gata mobilat și disponibil pentru închiriere pe termen scurt, într-o clădire mică și drăguță aflată pe un deal de la marginea orașului. Avea o vedere superbă și în apropiere exista un loc unde putea să exerseze la pian. Chiria nu era mică, dar îl putea ruga pe tatăl său s-o ajute.

Miu și-a început vacanța liniștită. Mergea la festivalul muzical, se plimba prin împrejurimi și, în scurtă vreme, a cunoscut multă lume. A descoperit un mic restaurant și o cafenea care i-au plăcut. De la fereastra apartamentului ei se vedea un parc de distracții cu o roată mare în centrul său. Cabinele cu uși viu colorate păreau legate pe vecie de roata imensă și se învârteau încet, urcând până la cer, apoi coborând din nou spre pământ. Normal. Roata cea mare nu merge nicăieri, doar urcă și coboară. Cu toate acestea, din cine știe ce

motiv, le creează oamenilor o plăcere magică.

Când se lăsa seara, roata era acoperită de sute de luminițe. Chiar și după ce se termina programul și era oprită, continua să strălucească până în zori, de parcă se lua la întrecere cu stelele de pe cer. Miu își punea scaunul lângă fereastră, asculta muzică la radio și nu se mai sătura privind-o cum urcă și coboară sau cum tronează încremenită deasupra lumii, ca un monument.

În acel oraș, Miu a făcut cunoștință cu un bărbat atrăgător de aproximativ cincizeci de ani și de neam latin. Era înalt și avea un nas frumos, iar părul îi era drept și negru. Într-o zi, la cafenea, bărbatul s-a apropiat de ea și a întrebat-o de unde venea. Din Japonia, i-a răspuns Miu și au început să discute. Bărbatul se numea Ferdinando, era originar din Barcelona, se stabilise în acel orașel cu cinci ani în urmă și se ocupa cu designul de mobilier.

Avea un mod foarte plăcut de a vorbi și glumea tot timpul. Au stat de vorbă câțva timp, apoi s-au despărțit. S-au întâlnit din nou la cafenea două zile mai târziu. Miu a aflat că divorțase și acum trăia singur. Bărbatul i-a povestit că plecase din Spania pentru a începe o viață nouă. Cu toate acestea, lui Miu îi displăcea ceva din comportamentul lui. Avea impresia că bărbatul îi voia trupul. I-a simțit dorința sexuală și i s-a făcut frică. A decis să evite acea cafenea.

Chiar și așa, i se întâmpla des să-l întâlnească pe Ferdinando în oraș și asta o făcea să se întrebe dacă nu cumva o urmărea. Poate că totuși nu era decât o simplă iluzie; într-un orașel atât de mic, nu e deloc nefiresc să dai la tot pasul peste cunoscuți. De fiecare dată, Ferdinando îi zâmbea și o saluta cu căldură, iar Miu îi răspundea la salut. Încet-încet, teama i s-a strecurat în suflet. Liniștea de care se bucurase până acum începuse să-i fie spulberată de acest Ferdinando. Un presentiment îi umbrea vacanța liniștită, ca o notă falsă la începutul unei piese muzicale.

Acesta nu era decât începutul. După zece zile petrecute acolo, Miu a fost cuprinsă de un sentiment de clausturare. Orașul cel frumos și curat până în ultimul colțișor i se părea acum îngust la minte și ipocrit. Oamenii erau amabili și prietenoși, dar Miu începuse să simtă o discriminare invizibilă având-o ca obiect pe ea, o asiatică. Vinul care i se servea la restaurant îi lăsa un gust neplăcut. A găsit viermi în legumele pe care le-a cumpărat. Concertele de la festivalul muzical erau lipsite de vlagă. Nu reușea să se concentreze asupra muzicii. Chiar și apartamentul care-i plăcuse atât de mult la început, acum devenise o cămăruță lipsită de gust dintr-o casă de la țară. Foarte multe lucruri își pierduseră strălucirea inițială. Umbra rău-prevestitoare se tot întindea și Miu ajunsese să nu-și mai poată lua gândul de la ea.

Serile tot suna telefonul. Miu ridica receptorul și răspundea, dar celălalt închidea brusc. S-a întâmplat așa de mai multe ori. Bănuia că e Ferdinando, dar ce dovadă avea? Și cum de-i aflase numărul? Telefonul era un model vechi și nu putea fi deconectat. Miu a început să ia pastile, pentru că nu mai reușea să adoarmă, îi pierise și pofta de mâncare.

Voia să plece de acolo, dar, fără să înțeleagă de ce, simțea că nu se poate rupe de oraș. Și-a găsit tot felul de justificări: plătitese chiria în avans pe o lună, își cumpărase abonament pentru întreaga durată a festivalului, subînchiriase apartamentul ei de la Paris pe toată perioada verii. Încerca să se convingă că nu putea părăsi încă orașul. Mai mult, în realitate nici nu i se întâmplase nimic rău. Nimeni nu se purtase urât cu ea. Nimeni n-o rănisese în vreun fel. Era doar mai sensibilă și mai ușor iritabilă.

Într-o seară, cam la două săptămâni după ce sosise în oraș, a luat cina într-un restaurant din apropiere, la care mergea des. Când a terminat masa, a

simțit nevoia să ia aer și s-a hotărât să facă o plimbare mai lungă. Mergea cufundată în gânduri, bătând stradă după stradă. Pașii au purtat-o spre parcul de distracții în care era roata cea mare. Se auzea o muzică antrenantă, amestecată cu strigătele de invitație ale comedianților și cu voci de copii. Cei mai mulți dintre vizitatori erau localnici, familii sau cupluri de îndrăgostiți. Miu și-a amintit că tatăl ei o dusesse o dată, în copilărie, într-un parc de distracții. Nu uitase nici până azi parfumul jachetei de tweed a tatălui ei când se dădușeră în ceștile rotitoare și ea se ținuse strâns de mâneca tatălui său pe tot timpul cursei. Pentru Miu cea mică, parfumul acela era un semn aducător de liniște, venit din lumea îndepărtată a adulților. Brusc, i s-a făcut dor de tatăl ei.

Așa, de amuzament, și-a cumpărat un bilet și a intrat în parcul de distracții. Parcul era plin de tarabe și barăci, într-una dintre ele se trăgea la țintă, în alta erau arătați șerpi nemaivăzuți, în alta se ghicea în stele. O femeie așezată în fața unui glob de cristal i-a făcut semn cu mâna, invitând-o să intre. „Poftește, domnișoară, am ceva foarte important să-ți spun. Soarta e pe cale să ți se schimbe.” Miu a surâs și și-a continuat drumul.

Și-a cumpărat o înghețată și s-a așezat pe o bancă s-o mănânce, privind trecătorii, își simțea sufletul la mii de kilometri distanță de forfota bălciului. Un bărbat s-a apropiat de ea și a început să-i vorbească în germană. Avea în jur de treizeci de ani, era mic de statură, blond și cu mustață, genul de bărbat căruia îi stătea bine în uniformă. Miu a clătinat din cap și, zâmbindu-i, i-a arătat ceasul. „Aștept pe cineva”, i-a explicat în franceză. Vocea îi suna subțire și îndepărtată. Bărbatul n-a replicat nimic, i-a zâmbit, a salutat-o fluturând ușor din mână și s-a îndepărtat.

Miu s-a ridicat de pe bancă și și-a continuat plimbarea, fără un țel anume. Aproape de ea, cineva a tras la țintă și a nimerit unul dintre baloane. Mai încolo, un urs dansa în două picioare. Se auzea și o orgă cântând Dunărea albastră. Miu și-a ridicat privirile și a văzut roata cea mare învârtindu-se spre cer. Ce-ar fi să mă urc și eu? Și să-mi privesc apartamentul din roată, invers decât de obicei, se gândi Miu. Din întâmplare, în geantă îi rămăsese un binoclu de teatru pe care-l folosea la festival când avea locul departe de scenă. Era un binoclu mic, dar suficient de puternic ca să răzbată până în interiorul apartamentului.

Miu și-a cumpărat un bilet pentru roată, „închidem în scurtă vreme, domnișoară”, i-a spus bătrânul de la ghișeu, privind în jos, de parcă vorbea singur. Omul a clătinat din cap. „Asta e ultima tură. Aveți timp să vă dați o dată și atât.” Avea barba complet albă și mustața îngălbenită de tutun. A tușit și obrazii i s-au înroșit ca arși de crivăț.

— O dată mi-e de-ajuns, i-a răspuns Miu.

A luat biletul și s-a urcat pe platformă.

Acolo nu mai era nimeni. S-a uitat în jur și a remarcat că nici în cabine nu era nimeni. Se învârteau pe cer din inerție, goale, de parcă lumea însăși se apropia de sfârșit.

De cum s-a urcat în cabina roșie și s-a așezat pe bancă, bătrânul de la ghișeu de bilete a venit și i-a închis ușa, încuind-o pe dinafară. O măsură de siguranță, probabil. Roata a început să tremure din încheieturi, ca un animal bătrân abia trezit și s-a pus în mișcare. Pe măsură ce cabina se înălța, barăcile înghesuite din parc se vedeau tot mai mici. În același timp, luminițele orașului au invadat întunericul cerului, în partea stângă se zărea lacul oglindind liniștit luminile bărcilor de agrement, iar pe munții din jur se distingeau, ici și colo, luminile din sate. Miu a simțit cum frumusețea îi învăluie treptat inima.

Se vedea și dealul de la marginea orașului, unde se afla apartamentul ei.

Miu a potrivit lentilele binoclului, căutându-și casa, dar nu i-a fost ușor s-o găsească. Roata se mișca în continuare, purtând-o pe Miu tot mai sus. Grăbită, s-a uitat prin binoclu în toate direcțiile, dar tot n-a putut repera clădirea printre atâtea altele asemănătoare. Cabina a trecut de punctul cel mai înalt și și-a început coborârea. Miu a găsit în sfârșit casa. Asta e! Și totuși clădirea avea prea multe ferestre. Lumea stătea cu geamurile deschise, bucurându-se de aerul răcoros al serii. Miu a plimbat binoclu de la fereastră la fereastră și în sfârșit a găsit cea de-a doua cameră din dreapta, de la etajul al treilea. Dar acum ajunsese deja aproape de pământ și vederea îi era blocată de zidul altor clădiri. Ce păcat! încă două secunde și ar fi reușit să vadă până în interiorul apartamentului ei.

Cabina s-a apropiat încet de platforma de la sol. Miu a dat să deschidă ușa și să coboare, dar ușa nu s-a deschis. Și-a amintit că bătrânul o încuiase pe dinafară și l-a căutat cu privirea în ghereta de la intrare, însă bătrânul nu era acolo. Nu era nicăieri. Iar ghereta era cufundată în întuneric. Miu s-a gândit să strige și să cheme pe cineva, dar nu era nici țipenie de om în jur. Brusc, roata a început din nou să urce. Of, Doamne, a oftat Miu. Ce s-o fi întâmplat? Probabil că bătrânul s-a dus la toaletă și n-a apucat să se întoarcă la timp. Nu-i rămânea decât să mai dea o tură cu roata.

Asta e, și-a spus ea. Neatenția bătrânului îi dădea o nouă șansă de a ajunge sus și de data asta, era hotărâtă să-și repereze camera la timp. A scos capul pe fereastră, ținând binoclu strâns în mâini. Pentru că știa deja în ce direcție să privească, acum și-a recunoscut clădirea fără greutate. Fereastra era deschisă și luminile rămăseseră aprinse (nu-i plăcea să fie întuneric în cameră când venea acasă și oricum intenționase să se întoarcă imediat după masă).

I se părea ciudat să-și privească apartamentul prin binoclu de la o asemenea distanță. Simțea un fel de vinovăție, de parcă s-ar fi uitat pe furiș la cineva. Dar eu nu sunt acolo, ci aici. Normal. Telefonul e pe masă. Dacă aș avea cum, mi-ar plăcea să-mi dau telefon. Pe birou e scrisoarea pe care am început-o mai devreme. Mi-ar plăcea să o pot citi de aici. Bineînțeles, nu avea însă cum să vadă atâtea detalii.

Cabina tocmai depășise punctul cel mai înalt și-și începuse coborârea când s-a oprit brusc, cu zgomot. Miu s-a izbit de perete, fiind cât pe ce să scape binoclu din mână. Huruitul motorului care pune roata în mișcare a încetat și totul a fost învăluit de o liniște nefirească. Au dispărut până și acordurile muzicale din fundal. Cele mai multe barăci aveau luminile stinse. Miu și-a încordat auzul, dar n-a perceput nimic, în afară de adierea vântului. Totul era cufundat în tăcere. Nu se mai auzeau nici strigătele comedianților, nici râsetele copiilor, în primele clipe, Miu n-a înțeles ce se întâmplase, dar n-a durat mult până să-și dea seama: uitaseră de ea și plecaseră.

S-a aplecat pe fereastră pe jumătate deschisă și s-a mai uitat o dată în jos. A văzut că se afla la o înălțime foarte mare. S-a gândit să strige după ajutor, dar și-a dat seama că n-ar fi auzit-o nimeni. Era mult prea sus și nici n-avea o voce suficient de puternică.

Unde s-o fi dus bătrânul? Cu siguranță că era beat, și-a spus Miu. Fără nici o îndoială, judecând după fața lui roșie, după respirație și vocea răgușită. Era beat și a oprit motorul, uitând că m-a lăsat să mă urc în roată. Acum probabil că e printr-o cârciumă, bea bere sau gin, se îmbată și mai tare și uită de toate. Miu și-a mușcat buzele. S-ar putea să n-aibă cum să scape de aici până a doua zi la prânz. Sau poate chiar până seara? Nu știa la ce oră se deschidea parcul de distracții.

Era o seară răcoroasă, chiar dacă era în toiul verii. Miu nu purta decât o bluză subțire și o fustă scurtă din bumbac, începuse să bată vântul. S-a mai aplecat o dată pe fereastră și a privit înspre pământ. Luminițele continuau să se împutineze. Din câte se părea, angajații terminaseră lucrul și plecau acasă. Totuși ar fi trebuit să mai rămână cineva. Măcar paznicii. Miu a tras adânc aer în piept și a strigat din toate puterile „Ajutoooooor !”, apoi s-a oprit să asculte atentă. A făcut așa de mai multe ori, dar n-a primit nici un răspuns.

A scos din geantă un carnețel, a rupt o filă și a scris pe ea în franceză „Am rămas închisă în roata cea mare din parcul de distracții. Vă rog, ajutați-mă!”, apoi i-a dat drumul pe fereastră. Foaia de hârtie a fost purtată de vânt către oraș. Cu puțin noroc, poate că avea să ajungă până acolo. Și totuși, chiar presupunând că cineva ar fi găsit mesajul, oare chiar ar fi crezut că-i adevărat? Miu a rescris mesajul pe altă filă, adăugându-și numele și adresa. Așa era mai greu de crezut că ar fi fost vorba de o glumă proastă și avea mai multe șanse să fie luată în serios. A scris același mesaj pe mai mult de jumătate din filele carnețelului și le-a aruncat pe toate pe fereastră.

Brusc, i-a venit o idee: a scos portofelul din geantă, l-a golit de conținut, lăsând numai o bancnotă de zece franci, și a pus înăuntru un bilețel pe care scrisese: „Deasupra capului dumneavoastră, în roată, a rămas închisă o femeie. Ajutați-o!” A aruncat portofelul jos, direct sub roată, dar n-a văzut exact locul în care căzuse și nici zgomotul impactului n-a ajuns până la ea. A folosit în același fel și portofelul pentru mărunțiș: a pus în el un alt bilețel și l-a aruncat jos.

Miu s-a uitat la ceasul de la mână: era ora zece și jumătate. S-a apucat să verifice lucrurile pe care le avea în geantă: o trusă simplă de machiaj și o oglinjoară, pașaportul, cheile de la apartament și de la mașina închiriată, un briceag, ochelarii de soare, trei biscuiți ambalați în celofan și o carte în franceză. Tocmai luase cina, așa că n-avea de ce să i se facă foame prea curând. Fiind răcoare, n-avea să-i fie nici sete. Din fericire, deocamdată n-avea nevoie să meargă la toaletă.

S-a așezat pe bancheta de plastic și și-a sprijinit capul de perete. A început să se gândească la tot felul de lucruri, deși acum era prea târziu. De ce a trebuit să vină în parcul de distracții și să se suie în roata cea mare? De ce nu s-a întors direct acasă după cină? Ar fi fost acum la ea în apartament, relaxându-se într-o baie fierbinte, apoi ar fi citit în pat, ca de obicei. De ce oare nu procedase așa? Și cum de angajase conducerea parcului de distracții un bătrân atât de neglijent?

Roata a scârțâit în bătaia vântului. Ca să se ferească de aerul rece, Miu a încercat să închidă fereastra, dar n-a reușit s-o clintească nici măcar un centimetru. A renunțat și s-a așezat pe jos, părându-i rău că nu se îmbrăcase mai gros. Fusese cât pe ce să-și arunce pe umeri un pulover subțire când plecase de acasă, dar noaptea de vară se anunța foarte plăcută, iar restaurantul era doar la trei străzi de apartamentul ei. La momentul respectiv nici nu-și imaginase că avea să meargă în parcul de distracții și să se urce în roata cea mare. Toate-i merseseră pe dos.

Ca să se simtă mai confortabil, și-a scos ceasul, brățara de argint și cerceii în formă de scoică și le-a pus pe toate în geantă, apoi s-a ghemuit într-un colț al cabinei, dorin-du-și să adoarmă și să nu se mai trezească până dimineața. Cum era însă de așteptat, n-a reușit să adoarmă, îi era frig și teamă. Răbufnirile vântului făceau roata să se clatine. A închis ochii și, trecându-și degetele peste o claviatură imaginară, a început să cânte Sonata în do minor de Mozart. Fără vreun motiv anume, chiar și după atâția ani, ținea minte perfect

piesa, învățată în copilărie. Pe la mijlocul celei de-a doua părți a luat-o toropeala și, într-un final, a adormit.

Nu-și dădea seama cât dormise. Probabil că nu foarte mult. A deschis brusc ochii și în prima clipă n-a știut unde se afla. Încet-încet, și-a amintit: rămăsese închisă în roata cea mare. A scos ceasul din geantă și a văzut că de-abia trecuse de miezul nopții. S-a ridicat încet de pe podea. Dormise într-o poziție neobișnuită și o dureau toate articulațiile. A căscat de câteva ori, s-a întins și și-a frecat încheieturile mâinilor.

Știa că nu va adormi la loc prea curând și, ca să-și omoare timpul, a scos cartea din geantă și s-a apucat să citească. Era un roman polițist pe care de-abia îl cumpăraseră de la o librărie din oraș. Din fericire, roata rămânea luminată toată noaptea, însă după câteva pagini și-a dat seama că nu reținea nimic din ce citea. Ochii îi urmăreau conștiincioși fiecare rând, dar mintea îi era în altă parte.

Miu a renunțat la citit și a pus cartea deoparte, apoi și-a ridicat capul și a privit cerul întunecat. Nici o stea nu licărea prin norii subțiri. Luna nouă nu se vedea nici ea.

Din cauza luminii de afară, fața lui Miu se reflecta ciudat în fereastra cabinei. Miu și-a privit chipul îndelung, șoptindu-și în sine: „Până la urmă are să se termine. Vino-ți în fire. Mai târziu ai să-ți amintești de seara asta și ai să râzi. Auzi, să rămâi încuiată în roata cea mare dintr-un parc de distracții elvețian!”

Și totuși, n-avea să rădă niciodată la amintirea acelei seri. Povestea abia de-aici începe.

După puțin timp, Miu a luat binoclul și s-a uitat din nou spre camera ei. Totul era ca înainte. Ce-ai fi vrut? și-a spus și a zâmbit în sinea ei.

A îndreptat binoclul spre celelalte apartamente din clădire. Era trecut de miezul nopții și aproape toată lumea se culcase. Mai mult de jumătate din ferestre erau întunecate. Câțiva locatari mai erau însă treji, cu luminile aprinse. Cei de la etajele de jos, grijulii, aveau perdelele trase; cei de sus își lăsaseră liniștiți geamurile deschise, invitând în case răcoarea nopții. N-aveau de ce să se ascundă. Cum și-ar putea imagina că stă cineva în miez de noapte, sus, în roata cea mare, și-i privește prin binoclu? Pe Miu n-o amuza foarte tare să fie martora vieților lor private, și și-a îndreptat iar binoclul spre camera ei goală. Dintr-o dată a tresărit surprinsă, cu respirația tăiată: în dormitorul ei era un bărbat dezbrăcat! Nu se poate, am greșit camera, și-a spus, și a mișcat binoclul în sus și-n jos, căutându-și fereastra. Nu se înșelase: era într-adevăr camera ei. Recunoștea mobila și vaza de pe masă și tabloul de pe perete. Bărbatul era Ferdinando. Fără nici o îndoială. Acel Ferdinando. Complet dezbrăcat și așezat pe patul ei. Pe piept și pe burtă avea mult păr negru, iar penisul lung îi atârna fără vlagă, ca un animal adormit.

Ce-o fi căutând bărbatul acela în camera mea? Își simțea fruntea umplându-i-se de broboane de sudoare. Cum de a reușit să intre? Nu-și putea explica. Era cuprinsă tot mai tare de iritare și confuzie. A văzut apoi și o femeie ce purta o bluză albă cu mâneci scurte și o fustă scurtă albastră de bumbac. O femeie?! Miu a apucat strâns binoclul și și-a încordat privirile.

Femeia era chiar Miu.

Mintea i-a stat în loc. Eu sunt aici și mă uit prin binoclu la mine-n cameră. Iar în cameră mă aflu tot eu. Miu a reglat iar și iar focarul lentilelor, dar se vedea în continuare pe sine însăși, îmbrăcată cu exact aceleași haine pe care le purta aici și acum. Ferdinando a luat-o în brațe pe Miu cea din cameră și a dus-o către pat. Apoi, sărutând-o, a dezbrăcat-o încet. I-a scos bluza, i-a

desfăcut sutienul, i-a scos și fusta și, sărutându-i gâtul, i-a mângâiat sânii. Puțin mai târziu i-a scos chiloțeei, cu o singură mână. Erau chiar cei pe care îi purta acum. Miu a simțit că se înăbușă. Ce se petrecea?

Într-o clipă, penisul lui Ferdinando s-a înălțat dur. Un penis uriaș, cum nu mai văzuse în viața ei. Ferdinando i-a apucat mâna și a făcut-o să-l atingă, apoi a mângâiat-o pe tot trupul cu mâinile și buzele. Nu se grăbea. Iar ea nu-i opunea rezistență, ci se lăsa pradă mângâierilor lui, părând că savurează clipele de voluptate. Din când în când întindea mâna și, la rândul său, mângâia penisul lui Ferdinando. În cele din urmă i s-a dăruit.

Miu nu-și putea dezlipi ochii de la acea scenă oribilă. I se făcuse greață. Gâtul îi era atât de uscat, încât nici nu putea înghiți, îi venea să vomite. Totul i se părea grotesc de exagerat, ca într-o alegorie medievală. Probabil că o fac special, s-a gândit Miu, pentru că știu că sunt priviți. Dar nu-și putea lua ochii de la ei.

Pauză.

— Și ce s-a întâmplat mai departe?

Miu nu mai știe ce s-a întâmplat. Amintirile ei se întrerup aici.

— Nu-mi pot aduce aminte, a spus Miu încet, ascunzându-și obrazii în palme. Tot ce știu este că a fost o experiență cumplită. Eu eram aici și, în același timp, eram dincolo. Iar bărbatul acela mi-a făcut dincolo tot ce-a vrut.

— Cum adică „tot ce-a vrut”?

— Nu-mi pot aminti. Mi-a făcut cu siguranță tot ce a vrut, dincolo, în timp ce eu eram încuiată în cabină. Nu mi-e frică de sex și am avut o perioadă în care am făcut dragoste în voie. Dar ce s-a petrecut acolo a fost cu totul și cu totul altceva. A fost ceva obscen și lipsit de sens, merit numai să mă maculeze. Ferdinando a recurs la toate mijloacele ca să mă pângărească. Și-a folosit penisul lui uriaș și degetele (deși asta nu părea să mă deranjeze pe mine, cea de dincolo). Iar în final nici măcar nu mai era Ferdinando.

— În final nu mai era Ferdinando? am întrebat-o pe Miu, uitându-mă la ea. Dacă nu era el, atunci cine era?

— Nu știu. Nu-mi pot aminti. Dar la sfârșit nu mai era Ferdinando. Sau poate că nici nu fusese el de la bun început.

Când și-a recăpătat cunoștința, Miu se afla într-un pat de spital, îmbrăcată numai cu o cămașă de noapte albă. O dureau toate încheieturile. Doctorii i-au explicat ce se întâmplase: dimineața devreme, un angajat al parcului de distracții a dat peste portofelul ei la baza roții și a înțeles ce se petrecuse. Au coborât repede cabina și au chemat o ambulanță. Miu zăcea pe podeaua cabinei ca frântă în două, fără cunoștință. Părea că suferise un șoc puternic. Pupilele nu-i reacționau normal, avea câteva julituri pe mâini și pe față, iar bluza îi era pătată de sânge. A fost dusă la spital și i s-au acordat primele îngrijiri. Nimeni nu-și putea da seama cum de se rănise, dar, din fericire, nici una dintre răni nu avea să-i lase cicatrice. Poliția îl cerceta pe bătrânul supraveghetor, care nu-și amintea s-o fi urcat pe Miu în roată cu puțin înainte de ora închiderii.

A doua zi au venit la spital niște polițiști și i-au pus o mulțime de întrebări, dar n-a fost în stare să le răspundă cum trebuie. Când i-au văzut fotografia din pașaport, au ridicat din sprâncene cu o expresie uimită, de parcă ar fi băut ceva cu un gust neașteptat, apoi au întrebat-o stânjeniiți: „Mademoiselle, nu vă supărați, dar chiar aveți douăzeci și cinci de ani?” Sigur, le-a răspuns Miu, așa cum scrie și în pașaport. Nu înțelegea de ce-i puneau o asemenea întrebare.

Puțin mai târziu însă, când s-a dus la toaletă ca să se spele pe față și s-a uitat în oglindă, a înțeles: părul îi albise complet, ca zăpada proaspăt așter-

nută. În prima clipă a crezut că se uită la altcineva și s-a întors brusc, dar în spatele ei nu era nimeni. S-a mai uitat o dată în oglindă și a înțeles brusc că ea era cea cu părul alb. Șocată, a leșinat și a căzut.

Apoi Miu dispăre.

— Eu am rămas aici, pe lumea asta, dar cealaltă Miu — sau jumătate din mine — a trecut dincolo, luând cu sine părul meu negru, dorința mea sexuală, menstruația și ovulația, poate chiar și dorința de a trăi. Ceea ce vezi este jumătatea mea rămasă aici. Așa simt eu de foarte multă vreme: demult, în roata cea mare dintr-un orașel din Elveția, dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg, m-am rupt în două pentru totdeauna. Poate că a fost de fapt un fel de tranzație. Nu mi se pare că mi s-a furat ceva ce-mi aparținea, pentru că sunt convinsă că jumătatea cealaltă continuă să existe dincolo. Nu mă desparte de cealaltă Miu decât suprafața subțire a unei oglinzi. Și totuși n-am să reușesc niciodată să răzbesc de partea cealaltă. Niciodată.

Miu și-a mușcat ușor unghiile.

— De fapt, „niciodată” e prea mult spus. Nu? Poate c-o să avem șansa de a ne reîntâlni și de a redeveni una. Rămâne totuși o problemă fundamentală: de care parte a oglinzii sunt eu, cea adevărată? Nu pot să-mi dau seama.

Adevărata Miu — sunt eu, cea care s-a dăruit lui Ferdinando, sau cea care îl urăște de moarte? Mi-e frică să emit o judecată.

Când au reînceput cursurile, după vacanța de vară, Miu nu s-a mai întors la facultate. A renunțat la studiile în străinătate și a revenit în Japonia. Nu s-a mai atins niciodată de claviatura unui pian. O părăsise puterea necesară creației, în anul următor, tatăl ei a murit și a fost nevoită să preia compania.

— M-a șocat într-adevăr faptul că n-arn mai putut cânta la pian, dar a fost mai puțin dureros decât mă așteptam. Bănuiam că așa urma să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, în orice caz, a spus Miu, surâzând, lumea e plină de pianiști. Sunt suficienți douăzeci de pianiști de vârf. Intră într-un magazin de discuri, uită-te la diversele interpretări la Waldstein sau Kreisleriana și ai să vezi că am dreptate. Repertoriul clasic e limitat. La fel și spațiul pentru CD-uri de pe rafturile magazinelor. Douăzeci de pianiști de mare clasă sunt suficienți pentru întreaga lume muzicală. Retragerea mea n-a fost o mare pierdere.

Miu și-a răsfirat degetele și și-a întors mâinile pe o parte și pe alta de mai multe ori, ca și cum ar fi vrut să-și verifice amintirile.

— La un an după ce m-am stabilit în Franța, am remarcat un lucru uimitor: pianiști care aveau o tehnică mai slabă decât a mea și care-și dedicau mai puțin timp studiului reușeau să miște inima publicului cu mult mai ușor decât mine. Prin asta mă și învingeau la concursuri, în finală. La început am crezut că era o greșeală, dar același lucru s-a repetat de mai multe ori și m-am simțit adânc rănită. Mi se părea nedrept. Cu timpul, am ajuns să înțeleg faptul că îmi lipsea ceva, nu știu exact ce, dar în orice caz ceva fundamental. Cred că nu aveam profunzimea necesară pentru a crea o muzică emoționantă. Cât am stat în Japonia, nu mi-am dat seama de asta: la concursuri nu mă întrecea nimeni și eram prea ocupată pentru a-mi analiza stilul cu un ochi critic. Când am ajuns însă la Paris, între atâția pianiști talentați, mi-a devenit tot mai clar, precum ceața care se risipește pe măsură ce soarele se înalță pe cer.

Miu a oftat, apoi și-a înălțat capul și a surâs.

— M-am obișnuit încă de mică să-mi fac propriile reguli, fără să mă las influențată de lumea din jur, și să le urmez fără abatere. Eram independentă și serioasă. M-am născut în Japonia, am mers la școală în Japonia, am crescut jucându-mă cu prieteni japonezi. Sufletește, eram la fel de japoneză ca toți ceilalți, dar aveam altă naționalitate. Practic, Japonia va fi întotdeauna pentru

mine o țară străină. N-am avut niște părinți cicălitori, dar mi-au repetat de când mă știu că eu sunt străină în țara asta. Așa am decis că, dacă voiam să supraviețuiesc, trebuia să devin mai puternică.

Miu a continuat pe un ton liniștit:

— Bineînțeles, a deveni mai puternic nu e în sine un lucru rău. Cu toate astea, dacă stau și mă gândesc, mă obișnuisem prea tare să fiu puternică și nu căutam să-i înțeleg pe cei slabi. Mă obișnuisem prea tare să fiu fericită și nu-i înțelegeam pe cei nefericiți. Eram sănătoasă și nu cunoșteam durerea celor bolnavi. Când vedeam pe cineva că are probleme sau că nu poate merge mai departe, credeam că nu se străduia suficient de tare. Pe cei care se plâneau îi consideram leneși. Viziunea mea asupra vieții era clară și practică, dar îmi lipsea căldura sufletească. Iar în jurul meu nu era nimeni care să-mi atragă atenția asupra acestui lucru.

Mi-am pierdut virginitatea la șaptesprezece ani, iar apoi am făcut dragoste cu foarte mulți bărbați. Am avut destui prieteni, dar nu de puține ori m-am culcat și cu bărbați pe care de-abia îi cunoscusem. Niciodată însă n-am iubit cu adevărat, din adâncul inimii. Cinstit vorbind, n-am prea avut timp. Nu eram preocupată decât de cariera mea de pianistă și n-aș fi conceput cătuși de puțin să mă abat de la drumul pe care mi-l alesesem. Când mi-am dat seama că-mi lipsea ceva, era deja prea târziu.

Și-a mai răsfirat o dată degetele în fața ochilor și a rămas puțin pe gânduri.

— Într-un anumit sens, eu însămi am provocat ceea ce mi s-a întâmplat în Elveția, acum paisprezece ani. Câteodată așa cred.

Miu s-a căsătorit la douăzeci și nouă de ani. După incidentul din Elveția, n-a mai simțit niciodată dorința sexuală și nici n-a mai putut avea vreodată o relație fizică. Ceva din interiorul ei s-a stins pe vecie. Acesta a fost singurul lucru pe care i l-a dezvăluit viitorului ei soț. De aceea nu mă pot mărita cu nimeni, i-a explicat Miu. Dar el o iubea și-și dorea să-și petreacă viața alături de ea, bucurându-se cât se putea, chiar dacă n-aveau să împărtășească niciodată o relație fizică. Miu n-a găsit nici un motiv suficient de puternic pentru a-l refuza. Se cunoșteau din copilărie și-l îndrăgise dintotdeauna. Oricum ar fi fost, nu se vedea petrecându-și viața lângă altcineva. Apoi, privind dintr-o perspectivă practică, și pentru bunul mers al afacerilor companiei era foarte important să fie căsătorită.

Miu și-a continuat povestea:

— Mă întâlnesc cu soțul meu numai la sfârșit de săptămână, dar lucrurile merg foarte bine. Suntem buni prieteni, ne înțelegem reciproc și, ca parteneri de viață, reușim să petrecem împreună niște clipe foarte plăcute. Ne povestim vrute și nevrute și avem încredere unul în celălalt. Nu știu cum și unde își rezolvă nevoile sexuale, dar nici nu mă interesează, în orice caz, în relația noastră sexul este inexistent. Nici măcar nu ne atingem, îmi pare rău, dar nu vreau să-l ating. Pur și simplu nu vreau.

Epuizată de atâta povestit, Miu și-a cuprins fața în palme. Afară se crăpa de ziuă.

— Eram vie în trecut, sunt vie și acum, când stăm de vorbă. Dar cea de aici nu sunt eu, cea adevărată, în fața ochilor tăi nu e decât o umbră a ceea ce am fost eu în trecut. Tu trăiești cu adevărat; eu nu. Chiar și cuvintele pe care le rostesc acum sună goale, ca un ecou.

Îmi petrec tăcută brațul pe după umerii lui Miu. Nu găsesc cuvintele potrivite, drept pentru care o îmbrățișez și rămânem așa.

O iubesc pe Miu. Pe Miu cea de aici, bineînțeles. Dar o iubesc la fel de mult

și pe Miu cea de dincolo. Când mi-am dat seama de asta, am simțit cum sufletul mi s-a rupt în două, cu un trosnet clar. Ruptura din Miu se prelungește în mine. O simt foarte acut și știu că nu am de ales.

Mă întreb un singur lucru: dacă lumea de aici, în care se află Miu, nu este lumea reală (cu alte cuvinte, dacă aici e de fapt dincolo), atunci eu, cea care împart același timp și spațiu cu ea, eu cine sunt?

Capitolul 13

Am citit ambele fișiere de câte două ori, întâi la repezeală, apoi pe îndelete, și mi le-am întipărit în minte, atent la cele mai mici detalii. Amândouă fuseseră compuse de Sumire: erau multe expresii și întorsături de frază pe care numai ea le-ar fi putut folosi. Deși textele aveau un ton oarecum diferit de cel obișnuit la Sumire și lăsau să transpară o rețineră, o anumită distanță, nu încăpea îndoială că fuseseră scrise de ea.

După o clipă de ezitare, am pus discheta în buzunarul de la geanta mea. Dacă Sumire avea să se întoarcă teafără, n-aveam decât să o pun la loc în bagajul ei. Problema era ce se întâmpla dacă Sumire nu se mai întorcea. Cel care avea să-i facă ordine în lucruri ar fi descoperit discheta. Nu voiam în nici un caz să las ca textele scrise de Sumire să fie citite de ochi străini.

După ce-am citit cele două fișiere, n-am mai putut să stau în casă, cu mâinile în sân. Mi-am pus o cămașă curată, am ieșit din vilă și am luat-o pe trepte în jos, spre oraș. La banca din fața portului am schimbat un cec de călătorie în valoare de o sută de dolari, apoi am cumpărat ziarul în engleză de la chioșcul de alături și m-am așezat să-l citesc la o masă cu umbră din fața cafenelei. L-am strigat pe chelnerul pe jumătate adormit și am comandat o limonada și un sandviș cu brânză. I-a luat destul de mult timp să noteze totul în carnețel, cu un ciot de creion. Pe spatele hainei lui albe se întindea o pată mare de transpirație, cu o formă foarte precisă, care parcă transmitea un anume mesaj.

Am răsfoit mecanic primele pagini ale ziarului, apoi am rămas cu ochii ațintiți asupra portului scaldat în lumina după-amiezei. Un cățel slab și negru și-a făcut apariția de undeva, m-a mirosit puțin, apoi și-a pierdut brusc interesul și a plecat. Oamenii petreceau după-amiaza leneșă fiecare în felul său. Singurele ființe care păreau oarecum însuflețite erau chelnerul și câinele, dar ceva îmi spunea că nici asta nu avea să dureze mult. Bătrânul de la chioșcul de unde tocmai cumpărasem ziarul adormise pe scaun, cu picioarele larg desfăcute, la adăpostul umbrelei de soare. Statuia eroului tras în țepă din mijlocul pieței stătea nepăsătoare ca întotdeauna, cu spatele la soare.

În timp ce-mi răcoream palmele și fruntea cu paharul de limonada, am început să mă gândesc la o posibilă legătură între textele scrise de Sumire și dispariția ei.

O bună bucată de vreme Sumire n-a fost capabilă să scrie. De când o întâlnise pe Miu la banchetul nupțial, își pierduse chiar și dorința de a scrie. Cu toate acestea, odată ajunsă pe insulă, a compus cele două texte aproape simultan. La cât de lungi erau amândouă, cu siguranță că a avut nevoie de mult timp și multă putere de concentrare pentru a le termina, oricât de repede ar fi reușit să scrie. Oare ce anume a stimulat-o atât de tare și a determinat-o să se așeze iar la masa de scris?

Ce-ar fi putut să fie? Mai precis, care era motivul comun al celor două texte? Am încercat să mă gândesc, ridicând fruntea și privind păsările care se

odihneau pe chei.

Era însă prea cald pentru a mă putea gândi la asemenea lucruri complicate. Eram confuz și obosit, cum mi se întâmpla de obicei. Am încercat totuși să-mi adun gândurile, așa cum se regroupează soldații supraviețuitori ai unei armate înfrânte, dar fără tobe și goarne. M-am concentrat și am început să mă gândesc.

— Mărunțișurile pe care le gândești cu propria-ți minte sunt mai importante decât marile idei emise de alții, mi-am spus în șoaptă.

Era un lucru pe care-l repetam adesea elevilor mei, la școală, dar era oare adevărat? E ușor de zis, dar în realitate e cumplit de greu să te gândești la mărunțișuri cu propria-ți minte, ca să nu mai vorbim de lucrurile mari. Poate că de fapt e cel mai greu lucru, mai ales când ești atât de departe de tot ce ți-e familiar.

Visul lui Sumire. Ruptura lui Miu.

Amândouă sunt alte lumi, am înțeles eu brusc. Acesta era elementul comun al celor două texte ale lui Sumire.

(Documentul 1)

În acest fragment este relatat, în principal, visul pe care l-a avut Sumire în acea seară. Urcă pe o scară înaltă pentru a se întâlni cu mama ei moartă. Ajunge sus, dar mama ei se îndreaptă deja spre cealaltă lume. Sumire n-o poate opri. Apoi, în vârful turnului, fără cale de întoarcere, e înconjurată de tot felul de obiecte care aparțin celeilalte lumi. Nu e prima dată când Sumire visează așa ceva.

(Documentul 2)

Aici este relatată experiența stranie pe care a avut-o Miu acum paisprezece ani. Miu rămâne blocată o noapte întreagă în roata mare a scrânciobului dintr-un parc de distracții din Elveția și, uitându-se prin binoclu în interiorul propriului apartament, se vede acolo pe sine însăși. Un fel de doppelgänger⁸. Această experiență o rupe pe Miu în două (sau scoate la iveală ruptura). Folosind expresia lui Miu, o separă de ea însăși doar suprafața unei oglinzi. Sumire o convinge pe Miu să i se dezvăluie și apoi redă povestea în scris.

Punctul comun al textelor era, fără îndoială, motivul celor două lumi, relația dintre „aici” și „dincolo”. Asta o determinase pe Sumire să se așeze iar la masa de scris și să petreacă mult timp compunând cele două texte. Ca să folosesc o expresie de-a ei, scrisese ca să poată gândi.

Chelnerul a venit să strângă masa și am comandat încă o limonada, cu multă gheață. Când mi-a adus-o, am luat numai o înghițitură, apoi mi-am răcorit iar fruntea cu paharul.

„Ce mă fac dacă Miu nu mă vrea?” scrisese Sumire în încheierea primului text. „Nu-mi rămâne decât să înghit realitatea. Trebuie să curgă sânge. Trebuie să ascut cuțitul și să-l înfig undeva în beregata câinelui.”

Oare ce voia să spună? Sugera cumva că intenționa să se sinucidă? Eu, unul, nu credeam asta. Nu simțeam mirosul morții în cuvintele ei. Percepeam mai degrabă decizia de a merge înainte, de a avea un nou început. Câinele și sângele nu erau decât niște metafore, așa cum îi explicasem chiar eu pe banca din parcul Inogashira. Făceau referire la o forță magică, dătătoare de viață, îi vorbisem atunci despre porțile orașelor din China, ca o ilustrare a modului în care asemenea forțe magice sunt integrate în povești.

„Trebuie să ascut cuțitul și să-l înfig undeva în beregata câinelui.”
Undeva?

⁸ Fenomen de dedublare sau de desprindere a sufletului de trup (germ.)

Mintea mi s-a lovit de un zid și nu mai poate înainta.

Oare unde s-o fi dus Sumire? Unde anume, pe insula asta, a simțit ea că trebuie să meargă?

Nu-mi puteam scoate din minte imaginea lui Sumire căzută într-o fântână adâncă dintr-un loc pustiu, așteptând ajutor. O vedeam rănită, singură, înfometată și suferind de sete. Asemenea gânduri erau mai mult decât puteam suporta.

Și totuși polițiștii îmi explicaseră că nu exista nici măcar o singură fântână pe întreaga insulă. Nu auziseră nici de vreo groapă adâncă în apropierea orașului. E o insulă atât de mică, încât e imposibil să nu cunoaștem toate fântânile și toate gropile, mi-au spus ei. Îi credeam pe cuvânt.

Mi-a venit în minte o ipoteză îndrăzneată: Sumire pășise în lumea de dincolo.

Asta explica foarte multe lucruri. Sumire trecuse de partea cealaltă a oglinzii și ajunsese dincolo, probabil pentru a o întâlni pe Miu. Era destul de logic, dat fiind că fusese respinsă de Miu cea de aici.

Încercam să-mi amintesc ce scrisese: „Ce-ar trebui să facem noi, oamenii, ca să evităm coliziunea? Răspunsul logic este evident: trebuie să visăm. Trebuie să nu ne oprim din visare, să pătrundem în lumea viselor și să rămânem acolo pe veci”.

Se pune totuși o problemă, una importantă: cum se poate ajunge acolo?

Teoretic, este foarte simplu. Dar bineînțeles că este foarte greu de pus în practică.

M-am întors de unde plecasem.

Am încercat să mă gândesc la Tokyo, la apartamentul meu, la școala unde lucram, la pungile cu resturi menajere pe care le aruncam pe furiș la tomberoanele de gunoi din gară. Nu trecuseră nici două zile de când plecasem din Japonia, dar deja o percepeam ca pe o altă lume. Peste o săptămână avea să înceapă noul trimestru. M-am văzut stând în fața celor treizeci și cinci de elevi ai mei. Așa, de la distanță, ideea de a fi profesor și de a învăța ceva pe cineva, oricine ar fi fost, chiar și niște copii de zece ani, mi se părea stranie și absurdă.

Mi-am scos ochelarii de soare, mi-am șters cu batista transpirația de pe frunte și mi-am pus ochelarii la loc. Apoi am privit pescărușii.

Mă gândeam la Sumire și la violenta dorință sexuală pe care o simțisem stând lângă ea, când o ajutasem să se mute. Nu mai avusesem niciodată o experiență atât de covârșitoare, o erecție atât de puternică. Mi se părea că trupul meu e pe cale să explodeze, în acel moment, în imaginația mea — sau, cum ar spune Sumire, în „lumea viselor” — am făcut dragoste cu ea. Senzația aceea mi-a rămas întipărită în minte mai clar decât oricare altă experiență sexuală pe care am avut-o.

Am luat o înghițitură de limonada, încercând să-mi alung nodul din gât.

M-am întors la „ipoteza” mea, ducând-o mai departe. Am presupus că Sumire a găsit undeva ieșirea din lumea asta. Nu puteam încă să-mi dau seama ce fel de ieșire era și prin ce mijloace o găsisese, dar pe moment n-avea nici o importanță. Mi-am imaginat acea ieșire ca pe o ușă. Am închis ochii și am încercat s-o vizualizez mental. O ușă cât se poate de obișnuită, într-un perete obișnuit. Sumire a dat undeva de ea, a întins mâna, a apăsat pe clanță și a trecut pe nesimțite din lumea asta în lumea de dincolo, îmbrăcată în pijamaua subțire de mătase și încălțată cu sandalele de plajă.

Nu reușeam să-mi imaginez ce fel de praveliște o aștepta de partea cealaltă a ușii. Dar ușa s-a închis, iar Sumire nu s-a mai întors.

M-am întors la vilă și mi-am pregătit o cină simplă cu lucrurile pe care le-am găsit în frigider. Am mâncat o salată și o porție de spaghetti cu sos de roșii și busuioc și am băut o bere Amstel. Am ieșit apoi pe verandă, cufundat în gânduri. Sau poate că de fapt nu mă gândeam la nimic. N-am primit nici un telefon. Probabil că Miu a încercat să mă sune din Atena, dar cine știe dacă a putut prinde legătura cu insula.

Ca și în seara dinainte, albastrul cerului s-a întunecat treptat, apoi luna imensă și rotundă a ieșit din mare, iar stelele și-au făcut și ele apariția pe cer. O adiere a început să urce panta muntelui, făcând să tremure ușor florile de hibiscus. Farul pustiu de la capătul digului clipea, trimițând raze desuete. Câțiva localnici coborau panta, trăgând după ei măgari. Le auzeam vocile apropiindu-se, apoi îndepărtându-se. Tot ce mă înconjura mi se părea firesc, și nu aveam senzația că eram într-un loc străin.

Până la urmă, n-a sunat nici telefonul și nici Sumire nu s-a întors. Doar timpul și-a continuat curgerea liniștită și s-a făcut seara târziu. Am adus câteva casete din camera lui Sumire și le-am ascultat la casetofonul din salon. Una dintre ele era o colecție de piese de Mozart. „Elisabeth Schwarzkopf și Walter Gieseking (pian)", scrisese Sumire pe etichetă. Nu știam prea multe despre muzica clasică, dar m-a frapat imediat frumusețea pieselor. Stilul mi s-a părut ușor învechit, însă mi-a amintit de acele fragmente literare memorabile și fluente care te captivează și te țin alert. Aproape că-i vedeam în fața ochilor pe cei doi interpreți, solista și pianistul, împletindu-și delicat frazele muzicale, apoi retrăgându-se și unindu-se din nou. Eram sigur că printre piese era și Sumire, „Violeta". M-am adâncit în fotoliu, am închis ochii și am împărtășit cu prietena mea dispărută acele clipe de audiție.

M-a trezit o muzică. Se auzea de afară, destul de slab și îndepărtat, dar m-a scos încet și sigur din lumea viselor, ca un marinăr anonim care trage ancora din adâncurile mării. M-am ridicat în capul oaselor, mi-am apropiat fața de fereastra deschisă și mi-am încordat auzul. Puteam distinge clar acordurile muzicale. Ceasul de la capul patului arăta ora unu. Muzică? Oare cine cânta atât de tare la ora asta?

Mi-am pus repede pantalonii și o cămașă, m-am încălțat și am ieșit. Toate casele din jur aveau luminile stinse. Nu se vedea nici țipenie de om. Nu se auzeau nici valurile și nici vântul. Doar luna tăcută scălda cu razele ei pământul. M-am oprit iarăși să ascult. Muzica venea dinspre vârful muntelui. Era ciudat, pentru că pe muntele abrupt nu locuia nimeni, în afară de călugării de la mănăstire, care duceau o viață austeră, și câțiva păstori singuratici. Nu-i vedeam pe nici unii dintre ei sărbătorind voioși în miez de noapte.

Afară, muzica se auzea mai clar decât din interiorul casei. Nu puteam distinge melodia, dar îmi dădeam seama după ritm că era o muzică tradițională grecească. Suna ascuțit, viu, și părea cântată direct, nu transmisă prin difuzoare.

Eram deja complet treaz. Noaptea de vară era plăcută și avea o profunzime misterioasă. Dacă n-aș fi fost atât de preocupat de dispariția lui Sumire, cred că aș fi avut și eu senzația de sărbătoare. Mi-am pus mâinile în șolduri, mi-am întins spinarea, am ridicat privirile spre cer și am inspirat adânc. Prospețimea aerului m-a curățat pe dinăuntru. Brusc, mi-a trecut prin minte gândul că Sumire auzea și ea aceeași muzică, de acolo de unde era.

M-am hotărât să fac câțiva pași în direcția din care se auzea muzica. Eram foarte curios să văd de unde provenea și cine anume o cânta. Drumul era unul singur, cel care ducea spre plajă, și nu aveam cum să mă rătăcesc. M-am hotărât să merg până unde se putea.

Luna lumina drumul suficient de bine, desenând umbre complicate în golurile dintre stânci și colorând pământul în nuanțe ireale. Pietricelele scrâșneau foarte clar sub tălpile de cauciuc ale pantofilor mei de sport. Muzica se auzea din ce în ce mai tare și mai limpede. Acum eram absolut sigur că venea din vârful muntelui. Puteam distinge un instrument de percuție al cărui nume nu-l știam, un buzuki, un acordeon și un fluier. S-ar putea să fi fost și o chitară. Alte instrumente nu se auzeau. Nu se auzeau nici voci cântând sau strigând. Era doar acea muzică, desfășurându-se încet și monoton.

Voiam să văd cu ochii mei spectacolul de pe munte, însă, în același timp, preferam să păstrez o oarecare distanță. Eram foarte curios, dar, instinctiv, mă și temeam, în orice caz, trebuia să mă apropiu. Mă mișcăm ca într-un vis. Principiul care făcea posibile alte opțiuni dispăruse. Sau poate că dispăruse opțiunea care făcea principiul posibil?

Poate că și Sumire s-a trezit în acea noapte din cauza muzicii și, mânată de curiozitate, a urcat până aici, în pijama și-n sandale.

M-am oprit și m-am uitat în urmă. Drumul albicios șerpua până în vale, spre oraș, ca urma unei insecte gigantice. Am privit cerul, apoi mi-am studiat mâinile în bătaia lunii. Dintr-o dată, am avut senzația că nu mai sunt mâinile mele. Nu pot explica prea bine, dar am înțeles, pur și simplu, dintr-o privire. Mâinile mele nu mai erau mâinile mele, picioarele mele nu mai erau picioarele mele. Sub razele lunii, trupul meu își pierduse căldura, ca o statueta de ghips. Era ca și cum un vraci din Indiile de Vest îmi făcuse farmece, închizându-mi sufletul fragil într-un bulgăre de pământ. Flacăra vieții se stinsese. Viața mea adevărată zăcea undeva, adormită, și un necunoscut o culesese și o vârâse într-un sac, iar acum era gata s-o ia la fugă și să se facă nevăzut.

Începusem să tremur din tot corpul și de-abia mai respiram. Cineva îmi aranjase celulele în altă ordine și-mi desfăcuse legăturile minții. N-aveam timp să mă gândesc. Tot ce mai puteam face era să-mi caut un adăpost într-un loc sigur — și asta cât mai repede. Am tras aer în piept și m-am scufundat în adâncurile conștiinței. M-am îndreptat spre fund, dând puternic din brațe, și acolo m-am agățat cu ambele mâini de un bolovan. Apa îmi strivea timpanele, de parcă se apăra împotriva unui intrus. Am răbdat, cu ochii închiși și ținându-mi respirația. Nu mi-a fost greu, o dată ce mă hotărâsem. M-am obișnuit repede cu toate: cu presiunea apei, cu lipsa de aer, cu bezna înghețată, cu semnalele pe care le emitea haosul. Era ceva ce învățasem să fac foarte bine încă din copilărie.

Timpul s-a scurs invers, s-a întors, s-a prăbușit și și-a revenit la normal. Lumea s-a lărgit la infinit și, în același timp, s-a micșorat. Câteva imagini distincte — imagini și-atât — s-au strecurat tăcute pe potecile întunecoase, ca niște meduze, ca niște suflete plecate din trup. Nu le-am aruncat nici o privire. Dacă le-aș fi acordat atenție, fie și numai o clipă, s-ar fi umplut de sensuri. Sensul s-ar fi agățat de timp, iar timpul m-ar fi silit să urc la suprafață. Mi-am blocat mintea, lăsând procesiunea să treacă pe lângă mine.

Nu-mi dau seama cât de mult timp am rămas așa. Când am ieșit la suprafață și am deschis ochii, respirând în sfârșit în liniște, muzica încetase deja. Părea că misterioasa petrecere se încheiase. Am ciulit urechile: nu se auzea nimic. Nu se auzea absolut nimic. Nici muzica, nici vocile, nici vântul.

Am vrut să văd cât era ceasul, dar nu-l aveam la mână. Probabil că-l uitasem lângă pernă.

Am privit cerul. Erau mai multe stele ca înainte. Sau poate că aveam eu vedenii. Mi se părea că însuși cerul nu mai e același. Senzația de alienare pe care o simțisem în mine dispăruse complet. Mi-am întins corpul și mi-am îndoit

brațele și degetele. Totul era normal. Transpirasem la subsuori, dar în rest totul era ca înainte.

M-am ridicat de pe iarbă și mi-am continuat drumul. Dacă tot venisem până aici, voiam să ajung în vârf și să mă conving că muzica se auzise într-adevăr de-acolo. Trebuia să văd cu ochii mei, chiar dacă nu rămăseseră cine știe ce urme. Am ajuns în vârful muntelui după vreo cinci minute, în spatele meu, la poalele versantului sudic, se vedeau marea, portul și orașul adormit. O mulțime de luminițe marcau drumul de pe coastă, în contrast, partea cealaltă a muntelui era învăluită în întuneric, fără nici cea mai mică licărire. Mi-am încordat privirile și am reușit să disting la orizont niște coame de dealuri plutind în lumina lunii, în spatele lor, întunericul era și mai profund. Iar în jurul meu nu se vedea nici o urmă a vreunei petreceri.

Acum nu mai eram sigur că muzica fusese reală, chiar dacă încă îi auzeam reverberațiile în minte. Pe măsură ce timpul trecea, deveneam tot mai nesigur pe mine. Poate că în realitate nu se auzise nimic. Poate că nu fusese decât o iluzie, iar urechile mele captaseră niște sunete din alt spațiu și alt timp. Cine oare merge să cânte pe munte la ora unu noaptea?

Am privit iarăși cerul. Din vârful muntelui, luna se vedea înfricoșător de aproape, mare și aspră, ca un bolovan rotund cu pielea mâncată de trecerea timpului. Umbrele sumbre de pe suprafața ei arătau ca niște tentacule pe care celulele de cancer le întindeau, orbecând, către căldura vieții. Lumina lunii înghițea sunetele, ucidea sensurile și aducea confuzie. Ea o făcuse pe Miu s-o vadă pe Miu cea de dincolo și o purtase cine știe unde pe pisica lui Sumire. Ea o făcuse pe Sumire să dispară. Ea era sursa muzicii care aproape sigur că nu existase, dar mă atrăsese aici. În fața mea se întindea întunericul fără fund, iar în spatele meu, o lume palidă. Stăteam pe un vârf de munte, într-o țară străină, în bătaia lunii, începusem să mă întreb dacă nu cumva totul fusese plănuțit cu grijă dinainte.

M-am întors la vilă și am băut din coniacul lui Miu. Am încercat să adorm, dar n-am reușit, nici măcar câteva minute. Am rămas prins între lună, gravitație și freacățul lumii până când cerul s-a albit înspre răsărit.

Mi-am imaginat niște pisici murind de foame într-un apartament încuiat. Carnivore mici și pufoase. M-am imaginat pe mine — eu, cel adevărat — mort, înconjurat de ele — vii. Îmi devorează carnea, îmi sfâșie inima, îmi sug sângele. Dacă eram atent, le puteam auzi, undeva în depărtare, cum îmi lipăie creierul. Trei pisicuțe cu blănița moale așezate în jurul capului meu spart și lipăind supă gri și densă dinăuntru. Vârfurile limbilor lor aspre și roșii îmi ling pliurile moi ale creierului. Cu fiecare atingere, mintea mea tremură și se stinge, ca fata morgana.

Capitolul 14

Până la urmă, n-am reușit să aflăm unde a dispărut Sumire. Ca să folosesc expresia lui Miu, a pierit ca fumul în aer.

Peste două zile Miu s-a întors pe insulă, cu feribotul de dimineață. O însoțeau un funcționar al ambasadei japoneze și un polițist însărcinat cu problemele turiștilor. Au discutat mult cu poliția locală și au deschis o anchetă de proporții, care i-a implicat și pe locuitorii insulei. Fotografia din pașaportul lui Sumire a fost publicată în toate ziarele din Grecia, în speranța că vor putea afla informații noi. Au fost destui cititori care au contactat poliția sau diversele ziare, dar, din păcate, n-au dat nici un indiciu cu adevărat util. Majoritatea

s-au dovedit a fi informații despre alte persoane.

La puțin timp după ce am plecat eu, pe insulă au venit și părinții lui Sumire. Eu m-am întors în Japonia, pentru că în scurtă vreme urma să înceapă școala și, mai mult decât atât, n-aș fi suportat să dau ochii cu părinții lui Sumire într-un asemenea loc. În plus, jurnaliștii japonezi aflaseră despre incident din presa grecească și începuseră să contacteze ambasada și poliția locală. I-am spus lui Miu că era timpul să mă întorc acasă în Tokyo. Șederea mea pe insulă n-avea cum să ajute la găsierea lui Sumire.

Miu a dat din cap aprobatoare. Deja m-ai ajutat foarte mult, mi-a spus ea. Cred asta sincer. Dacă n-ai fi venit aici, n-aș fi știut ce să mă fac, de una singură. Dar acum mă descurc. Am să le explic situația părinților lui Sumire cât de bine pot. Am să discut și cu presa. Să nu-ți faci griji pentru mine. Tu oricum nu ești responsabil pentru ce s-a întâmplat. La nevoie, pot să fiu puternică și sunt obișnuită să rezolv lucrurile de una singură.

Miu m-a condus până în port. Am plecat cu feribotul de după-amiază. Se împliniseră exact zece zile de la dispariția lui Sumire. Chiar înainte de a mă urca pe vas, Miu m-a îmbrățișat. Și-a petrecut brațele pe după umerii mei și m-a mângâiat așa multă vreme, fără să scoată un cuvânt. Soarele de după-amiază era încă puternic, dar pielea ei era incredibil de răcoroasă. Palmele ei încercau să-mi transmită un mesaj. Am închis ochii și am ascultat atent, dar mesajul nu se compunea din cuvinte. Nu era nevoie de cuvinte. Am comunicat unul cu celălalt în tăcere.

— Să ai grijă de tine, mi-a spus Miu.

— Rămâneți cu bine, i-am urât eu.

Vreme de câteva clipe am rămas amândoi tăcuți, pe ponton.

— Aș vrea să fii sincer cu mine, a spus Miu pe un ton grav tocmai când mă pregăteam să urc pe vas. Crezi că Sumire a murit?

Am clătinat din cap.

— N-am nici o dovadă palpabilă, dar cred că e în viață pe undeva. Nici după atâta timp n-am sentimentul că a murit.

Miu și-a încrucișat brațele arse de soare și m-a privit drept în ochi.

— Adevărul e că și eu cred același lucru. Simt exact ce simți și tu: Sumire trăiește, în același timp, presimt că n-am s-o mai întâlnesc niciodată. Bineînțeles, n-am nici eu dovezi.

Nu i-am răspuns nimic. Tăcerea s-a strecurat în jurul nostru, umplând încet toate golurile și crăpăturile. Niște pescăruși au străbătut cerul fără urmă de nor, scoțând țipete ascuțite. La cafenea, chelnerul cel somnoros ducea niște băuturi la o masă.

Miu a rămas puțin pe gânduri, cu buzele strânse, apoi m-a întrebat:

— Spune-mi, mă urăști?

— Pentru dispariția lui Sumire?

— Da.

— De ce v-aș urî pentru asta?

— Nu știu.

În voce i se strecurase oboseala pe care până acum se luptase s-o ascundă.

— Presimt că nici pe tine n-am să te mai văd vreodată. De asta aș vrea să știu.

— Nu vă urăsc, i-am răspuns.

— Dar n-ai de unde să știi cum va fi mai târziu.

— N-am să vă urăsc nici mai târziu. Nu pentru așa ceva.

Miu și-a scos pălăria, și-a aranjat părul de pe frunte, apoi și-a pus pălăria

la loc. M-a privit cu ochi strălucitori.

— Asta se întâmplă pentru că nu aștepti nimic de la ceilalți.

Ochii ei erau adânci și limpezi, ca întunericul serii în care ne cunoscuserăm.

— Eu nu sunt așa, a continuat. Să știi că-mi placi foarte mult.

Ne-am despărțit. Vasul a ieșit din port cu spatele, stârnind valuri de spumă cu elicea, apoi s-a întors greoi la 180 de grade, în tot acest timp, Miu a rămas pe chei, petrecându-mă din priviri. Purta o rochie albă, mulată, și din când în când își ducea mâna la pălărie, ca să nu i-o zboare vântul. Stând așa, în picioare, în acest mic port grecesc, avea o grație și o frumusețe ca din altă lume. Am privit-o la nesfârșit, sprijinit de balustrada punții. Timpul s-a oprit în loc și acea imagine mi s-a întipărit în memorie pe vecie.

Timpul a pornit iar și silueta lui Miu a devenit din ce în ce mai mică, până când n-a mai rămas decât un punct îndepărtat, înghițit curând de aerul fierbinte. Orașul a dispărut și el, iar munții au căpătat o formă nedeslușită, în cele din urmă, întreaga insulă s-a pierdut în zare. O altă insulă și-a făcut apariția, apoi s-a stins și ea. Pe măsură ce trecea timpul, aveam senzația că tot ce lăsasem în urmă nu existase de fapt cu adevărat.

Poate c-ar fi trebuit să rămân lângă Miu, mi-am spus. Puțin îmi păsa de începutul noului an școlar. Ar fi trebuit să rămân pe insulă și să o susțin, să ne unim forțele în căutarea lui Sumire. Dacă s-ar fi întâmplat vreo nenorocire, as fi fost acolo și aș fi ținut-o în brațe, încercând să-i aduc alinare. Credeam că Miu avea nevoie de mine, iar eu, la rândul meu, aveam nevoie de ea.

Miu se agățase de sufletul meu cu o forță nebănuită.

Am înțeles acest lucru când stăteam pe punte și o priveam cum se pierde în zare. Nu o puteam numi dragoste, dar era un sentiment foarte apropiat. Îmi simțeam întreg trupul legat cu milioane de sfori subțiri, încă incapabil să-mi pun ordine în sentimente, m-am așezat pe o bancă de pe punte, mi-am pus geanta de sport pe genunchi și, furat de gânduri, am privit la nesfârșit dâra albă lăsată în urmă de vas. Câțiva pescăruși urmăreau în zbor vasul, luându-se după dâra de spumă. Atingerea palmelor mici ale lui Miu îmi rămăsese întipărită pe spate ca umbra unui suflet.

Plănuisem să mă întorc direct la Tokyo, dar, cine știe din ce motiv, rezervarea pe care o făcusem în ziua anterioară la avion fusese anulată, așa că a trebuit să-mi petrec o noapte la Atena. M-am urcat în microbuzul pus la dispoziție de compania aeriană și am mers la un hotel din oraș, recomandat tot de ei. Era un hotel micuț și plăcut din apropierea cartierului Plaka, dar, din nefericire, era plin de turiști nemți gălăgioși. Cum n-aveam altceva mai bun de făcut, am ieșit la plimbare în oraș, am cumpărat câteva suveniruri fără să știu cui le voi da, iar seara am urcat de unul singur pe Acropole. M-am culcat pe un bloc de piatră și, mângâiat de adierea vântului de seară, am privit templul din marmură albă plutind pe fundalul albastru al înserării. Era o priveliște superbă, aproape ireală.

Tot ce simțeam era însă o singurătate copleșitoare. Pe nesimțite, lumea care mă înconjură își pierdu culoarea, pâlind pe vecie. Din vârful acestei coline pe care se aflau ruinele sentimentelor mele puteam să-mi văd viitorul întinzându-se până departe. Era pustiu și sumbru, ca într-o imagine a unei planete părăsite dintr-un roman științifico-fantastic pe care îl citisem în copilărie. Era un loc complet lipsit de viață, unde zilele erau îngrozitor de lungi, iar temperatura era fie prea ridicată, fie prea scăzută. Naveta spațială care mă

adusesse pe planetă dispăruse într-o clipită și rămăsesem acolo pe veci, lup-tându-mă să supraviețuiesc prin propriile-mi puteri.

Am înțeles o dată în plus cât de importantă și de neînlocuit era pentru mine existența lui Sumire. Prin mijloace numai de ea știute, reușise să mă lege de lumea asta și, când stăteam de vorbă sau îi citeam scrierile, simțeam cum conștiința mi se lărgeste și puteam vedea lucrurile prin cu totul alți ochi. Pe nesimțite, deveniserăm apropiați și ne deschideam inimile unul în fața celuilalt, firesc, așa cum doi tineri îndrăgostiți se dezbracă unul în fața celuilalt. Era o experiență pe care n-aș fi putut-o trăi altundeva sau cu altcineva. Prețuiam amândoi foarte mult ceea ce aveam, chiar dacă nu obișnuiam să vorbim despre asta.

Bineînțeles, regretam profund faptul că nu ne fusese dat să ne iubim și la modul fizic. Sunt sigur că asta ne-ar fi făcut și mai fericiți. Acesta ne-a fost destinul și n-am avut putere să-l schimbăm, așa cum nu putem influența marea sau trecerea anotimpurilor. Prietenia noastră delicată nu putea dura la nesfârșit, oricât de înțelepți am fi fost și oricât de mult ne-am fi străduit s-o protejăm, în final, nu ne-ar fi așteptat decât un drum înfundat. Mi-era foarte clar.

Cu toate astea, o iubeam pe Sumire mai mult decât pe oricine, și aveam nevoie de ea. Nu puteam să-mi înăbuș sentimentele așa, pur și simplu, numai pentru că nu duceau nicăieri. Nimic n-o putea înlocui pe Sumire.

Am visat o dată că va veni un timp al unei „transformări” bruște și radicale. Era dreptul meu să visez, oricât de mici erau șansele ca acea transformare să devină realitate. Dar bineînțeles că, până la urmă, visul nu s-a împlinit.

După ce-am pierdut-o pe Sumire, am descoperit că multe lucruri s-au stins în sufletul meu, lăsându-l gol ca o plajă la reflux. Fusesem aruncat într-o lume pustie și confuză, mohorâtă și rece, unde n-aveam să mai cunosc niciodată ceea ce împărtășisem cu Sumire.

Pentru fiecare dintre noi există unele lucruri pe care le putem avea numai într-o anumită perioadă a vieții. Aceste lucruri sunt aidoma unei flăcări. Unii oameni, cei norocoși, reușesc s-o protejeze ca pe ceva prețios și o fac să crească, folosindu-se de ea ca de o torță pentru a-și lumina drumul în viață. Dar flacăra, o dată stinsă, nu mai poate fi aprinsă din nou. Eu n-am pierdut-o numai pe Sumire. O dată cu ea, am pierdut și această flacăra atât de prețioasă.

M-am gândit la lumea „de dincolo”. Sumire era acolo și probabil că tot acolo era și jumătatea pierdută a lui Miu, cea cu păr negru și cu un apetit sexual sănătos. Poate că s-au întâlnit și se completează reciproc și se iubesc. „Facem niște lucruri care nu pot fi exprimate în cuvinte”, mi-ar spune Sumire (folosindu-se însă fără nici o greutate de cuvinte).

Există oare în acea lume un loc și pentru mine? Aș putea oare să trăiesc lângă ele? În timp ce ele fac dragoste, înfocate, eu aș sta în camera mea, într-un colț, și-aș citi cuminte Operele complete ale lui Balzac. Apoi, după ce Sumire face un duș, am porni împreună într-o plimbare lungă, discutând vrute și nevrute, iar Sumire ar duce, ca de obicei, greul discuției. Oare relația noastră ar putea dura la nesfârșit? Ar fi oare natural? „Normal”, mi-ar răspunde Sumire. „Te mai întrebi? Doar ești singurul meu prieten adevărat!”

Nu știam însă cum puteam ajunge în acea lume. Am mângâiat cu palma bolovanii netezi și duri de pe Acropole, gândindu-mă la secolele de istorie pe care le închideau în interiorul lor. Eram prins fără voia mea în vârtejul acestui timp și nu puteam scăpa. Ba nu, nu era adevărat. De fapt, nu voiam să scap.

Măine am să mă urc în avion și am să ajung la Tokyo. Vacanța de vară e pe

sfârșite și o să mă întorc imediat la treburile mele de zi cu zi. Există acolo un loc și pentru mine. Am un apartament, un birou, o clasă, niște elevi. Am și zile liniștite, am romane pe care vreau să le citesc, am din când în când câte o relație cu cineva.

Cu toate astea, n-am să mai fiu niciodată cel de până acum. De mâine am să devin alt om, deși nimeni n-o să-și dea seama. Pe dinafară am să fiu același, cu toate că în interiorul meu ceva a ars până la capăt și s-a stins. Trebuie să curgă sânge. Cineva — sau ceva — din interiorul meu m-a părăsit pe tăcute și cu capul plecat. Ușa s-a deschis, apoi s-a închis la loc, iar luminile s-au stins. Astăzi e ultima zi când mai sunt cel de acum. Ultima seară. Când se vor ivi zorile, eu cel de acum voi fi dispărut, iar în trupul meu va fi altcineva.

De ce suntem atât de singuri? De ce trebuie să fim atât de singuri? Suntem atât de mulți oameni pe lumea asta, toți avem nevoie de altcineva și totuși ne izolăm. Pentru ce? Oare Pământul se rotește numai pentru a ne alimenta singurătatea?

Stăteam întins pe blocul de piatră, privind cerul și gândindu-mă la toți sateliții artificiali care se roteau în acea clipă în jurul Pământului. Pe cerul purpuriu începuseră să se arate stelele, deși orizontul era încă luminat. Am încercat să zăresc printre ele sclipirea unui satelit, dar cerul era prea strălucitor pentru a-l putea găsi cu ochiul liber. Toate stelele stăteau împietrite, ca prinse în cuie de tavanul cerului. Am închis ochii și mi-am încordat auzul, gândindu-mă la urmașii satelitului Sputnik, ce străbat și acum spațiul, legați de Pământ numai prin gravitație. Suflete singuratice într-o închisoare de metal, se întâlnesc în bezna infinită a spațiului, trec unul pe lângă celălalt și se despart pentru totdeauna, fără vorbe, fără promisiuni.

Capitolul 15

Într-o duminică după-amiaza a sunat telefonul. Era a doua duminică de când începuse noul trimestru. Eu tocmai îmi pregăteam un prânz târziu, dar am închis imediat aragazul și am răspuns la telefon. M-am gândit că s-ar putea să fie Miu, care mă suna să-mi spună ceva noutăți despre Sumire. În țărâitul telefonului era o nuanță de urgență sau cel puțin așa mi s-a părut. La telefon era însă „prietena” mea.

— S-a întâmplat ceva. E foarte important, a spus ea, sărind peste polițeturile obișnuite și intrând direct în subiect. Poți să vii imediat?

Judecând după tonul ei, părea să se fi întâmplat ceva grav. Să fi aflat oare soțul ei de relația noastră? Am tras aer în piept. Dacă s-ar fi aflat la școală că mă culcam cu mama unuia dintre elevii mei, aș fi fost pus într-o situație cât se poate de proastă. Mi-aș fi putut pierde chiar slujba, în același timp însă, îmi dădeam seama că n-aveam ce face. Știussem de la bun început care erau riscurile.

— Unde vrei să vin? am întrebat.

— La supermarket, mi-a răspuns ea.

M-am urcat în trenul urban, am mers până la stația Tachikawa și am ajuns la supermarketul din apropierea gării la ora două și jumătate. Era o după-amiază caldă, ca în toiul verii, dar eu mă îmbrăcasem așa cum îmi spusese ea — cu un costum subțire, gri deschis, cămașă albă și cravată. Așa arătam ca un adevărat profesor și făceam o impresie bună, mi-a explicat prietena mea. „Pentru că uneori încă mai arăți ca un student.” La intrarea în magazin am întrebat-o pe o angajată tânără, ocupată cu aranjatul cărucioa-

relor, unde se găsea serviciul de pază. Am aflat că nu era în incinta magazinului, ci peste drum, la etajul al treilea al clădirii anexă. Clădirea anexă era o construcție pricăjită, cu trei etaje, și n-avea nici măcar lift. „Nu ne lua în seamă”, păreau să spună crăpăturile din pereții de beton, „oricum într-o bună zi au să dărâme clădirea din temelii”. Am urcat pe scara îngustă și am bătut ușor la ușa pe care scria „Serviciul de pază”. Mi-a răspuns o voce groasă de bărbat și, când am deschis ușa, i-am zărit pe prietena mea și pe fiul ei. Cei doi erau așezați la o masă și discutau cu un bărbat între două vârste, îmbrăcat în uniformă, în încăpere nu mai era nimeni altcineva.

Nu era o cameră foarte spațioasă, dar nici mică. În dreptul ferestrei erau aliniat trei birouri, iar pe peretele opus se aflau niște dulapuri de metal. Pe celălalt perete era atârnat orarul turelor de serviciu, iar alături se vedeau niște rafturi de metal pe care stăteau trei chipiuri de polițist. La capătul camerei, în dosul unei uși cu geam mat, mai era o cămăruță, unde probabil că se odihneau paznicii, în cameră nu se vedea nici un obiect decorativ, flori, tablouri sau vreun calendar. Ieșea în evidență doar ceasul de perete, mare, rotund și dizgrațios. Camera părea goală, ca un colț de lume vechi, uitat de trecerea timpului; în plus, avea un iz ciudat, de tutun, hârtii și transpirație, amestecate laolaltă de-a lungul vremii.

Paznicul era scund și gras, de aproape șaiszeci de ani. Avea brațele groase și capul mare, iar părul, care începuse să-i albească, îi stătea țepos. Judecând după miros, și-l dăduse din belșug cu loțiune ieftină. Scrumiera din fața lui era plină ochi cu mucuri de Seven Star. Când am intrat în încăpere, și-a scos ochelarii cu rame negre, i-a șters și i-a pus la loc. A făcut aceste gesturi de parcă așa obișnuia el să întâmpine persoanele necunoscute. Fără ochelari, ochii lui erau reci, ca două pietre de pe Lună; cu ochelarii la loc, își mai pierdeau din răceală și reflectau puterea, în orice caz, privirile lui nu te făceau să te simți în largul tău.

În cameră era foarte cald. Ferestrele erau larg deschise, dar înăuntru nu pătrundea nici o adiere de vânt. De afară nu răzbăteau decât zgomotele străzii. Un camion mare s-a oprit la semafor, scrâșnind din frâne, și mi-a amintit de Ben Webster la bătrânețe, în Tenortone. Toți transpiram abundent. M-am îndreptat spre masă, m-am prezentat simplu și i-am întins paznicului cartea mea de vizită. A luat-o fără să spună un cuvânt și, strângând din buze, a studiat-o cu atenție. Apoi a pus-o pe birou și m-a privit.

— Sunteți foarte tânăr pentru un profesor, a spus el. De cât timp predați?

— De trei ani, i-am răspuns, prefăcându-mă că stau să mă gândesc.

— Aha, a făcut și n-a mai zis nimic.

Tăcerea spunea însă destule. Paznicul a luat cartea de vizită de pe birou și s-a uitat încă o dată la numele meu, de parcă voia să verifice ceva.

— Mă numesc Nakamura și sunt șeful serviciului de pază, a spus el, dar nu mi-a dat cartea lui de vizită. Luați-vă un scaun de acolo, dacă vreți, îmi pare rău că e atât de cald. Ni s-a stricat aerul condiționat, dar, cum azi e duminică, nu vine nimeni să ni-l repare. N-am nici măcar un ventilator, așa că stau și mă topesc aici. Dacă vă e prea cald, nu vă sfiți și scoateți-vă haina. Avem multe de discutat și mi se face cald numai uitându-mă la dumneavoastră.

L-am ascultat și mi-am adus un scaun lângă birou, apoi mi-am scos sacoul. Cămașa mi-era udă de transpirație și mi se lipise de piele.

— Știți, întotdeauna i-am invidiat pe profesori, a spus paznicul.

Pe buze i-a apărut un fel de zâmbet șters, dar ochii îi erau ca ai unui pește de pradă din adâncuri, care pândește cea mai mărunță mișcare dinlăuntrul meu. Vorbea politicos, dar asta era doar de fațadă. Pronunțase cuvântul

„profesor" cu un aer disprețuitor.

— Vara aveți vacanță mai bine de o lună, nu trebuie să mergeți la serviciu duminica, n-aveți ture de noapte, primiți mereu cadouri. Asta da viață! Îmi doresc să fi învățat și eu mai bine și să mă fi făcut profesor. Dar soarta a decis altfel, așa că până la urmă am ajuns paznic la un super-market, fiindcă nu sunt suficient de deștept. Așa-i spun și copilului meu: când ai să fii mare să te faci profesor. Orice s-ar spune, profesorii au cea mai ușoară meserie.

„Prietena" mea purta o rochie simplă, cu mâneci scurte, de culoare albastră. Avea părul strâns într-un coc și-și pusese în urechi doi cercei mici. Era încălțată cu sandale albe cu toc și-și ținea pe genunchi poșeta albă și o batistă crem. Era pentru prima oară când o vedeam de când mă întorsesem din Grecia. Stătea tăcută și se uita când la mine, când la paznic, cu ochii umflați de plâns. Se vedea că avusese destule de suportat.

I-am aruncat o privire scurtă, apoi m-am uitat spre fiul ei. Numele lui adevărat era Shin'ichi Nimura, dar toți copiii din clasă îl strigau „Morcoveață". Cu fața lui alungită și părul mereu ciufulit, chiar arăta a morcov. De obicei, așa îl strigam și eu. Era un copil cuminte, care nu vorbea niciodată mai mult decât era nevoie. Avea note destul de bune, își făcea temele și nu trăgea chiulul de la treabă când era de serviciu. Nu avusesem niciodată probleme cu el. Pe de altă parte, niciodată nu ridicase mâna în clasă și nici nu luase vreo inițiativă. Colegii lui nu-l urau, dar nici nu se bucura de popularitate. Acest lucru o îngrijora pe mama lui, dar mie, ca profesor, Morcoveață mi se părea un copil bun.

— Cred că doamna v-a povestit la telefon ce s-a întâmplat, mi s-a adresat paznicul.

— Mi-a povestit. Băiatul a furat ceva.

— Exact, a spus paznicul, ridicând de la picioarele lui o cutie de carton, punând-o pe masă și împingând-o ușor spre mine.

În cutie erau opt capsatoare mici, ambalate în plastic. Am luat unul în mână și m-am uitat la el. Avea încă lipită eticheta cu prețul — opt sute cincizeci de yeni.

— Văd opt capsatoare, am spus. Asta e tot?

— Da. Asta e tot.

Am pus capsatorul la loc în cutie.

— În total, șase mii opt sute de yeni.

— Exact. Șase mii opt sute de yeni. Sunt convins că vă gândiți: „Sigur, a făcut un lucru nepermis. Furtul este un delict. Dar de ce trebuie făcut atâta caz pentru opt capsatoare? În plus, e doar un copil". Greșesc?

N-am răspuns nimic.

— E normal să gândiți așa și aveți dreptate. Lumea e plină de infracțiuni mult mai grave decât furtul unor capsatoare. Eu știu foarte bine lucrul ăsta, pentru că am lucrat ca polițist înainte să mă angajez aici.

În timp ce vorbea, paznicul mă privea drept în ochi. Îl priveam și eu în ochi, dar eram atent să nu par prea sfidător.

— La prima abatere suntem înțelegători și nu facem prea multă tevdatură. Relația cu clienții este foarte importantă pentru magazinul nostru și preferăm să nu producem mai multă agitație decât e nevoie pentru un asemenea păcat. Când prindem câte un copil care a furat ceva, îl aducem în camera asta și-l speriem un pic, iar în cazurile grave cel mult luăm legătura cu părinții și-i rugăm să fie mai atenți. Nu contactăm și școala. Magazinul nostru urmărește să rezolve asemenea cazuri de furt juvenil cât mai discret posibil.

Dar copilul ăsta n-a furat azi pentru prima oară. Din câte știm noi, e deja

a treia oară. Înțelegeți? A treia oară.

Pe deasupra, nici prima și nici a doua oară n-a vrut să ne spună cum îl cheamă și la ce școală merge. Îmi aduc aminte perfect, pentru că tot eu m-am ocupat de el. N-a scos un cuvânt, orice l-aș fi întrebat. Tăcere totală, cum spuneam noi la poliție. Nu și-a cerut scuze și nici n-a părut să se căiască. A adoptat o atitudine refractară, încăpățânată. N-a răspuns nimic nici când l-am amenințat că, dacă nu-mi spune cum îl cheamă, îl duc la poliție. Pentru că n-am avut încotro, de data asta l-am forțat să-mi arate abonamentul de autobuz și așa i-am aflat numele.

Paznicul a făcut o pauză, lăsându-mă să diger detaliile. Continuam să ne privim în ochi.

— Și încă ceva: lucrurile pe care le fură. Nu sunt obiecte drăguțe, pe care și le-ar dori un copil. Prima dată a furat cincisprezece creioane mecanice, în valoare totală de nouă mii șapte sute cincizeci de yeni. A doua oară a furat opt compasuri. Asta înseamnă opt mii de yeni. De fiecare dată se fixează asupra unui singur produs și ia un pachet întreg. Nu le ia ca să le folosească el. Fie fură din pură plăcere, fie le vinde colegilor la școală.

Am încercat să mi-l imaginez pe Morcoveață vânzând capsatoare în pauza de prânz. Pur și simplu nu-l puteam vedea făcând asta.

— Nu prea înțeleg, am început eu. De ce fură mereu de la același magazin? Cu cât vine mai des aici, cu atât are șanse mai mari să fie recunoscut și prins și să primească o pedeapsă mai severă. Cineva care vrea să fure cu succes nu s-ar duce mai degrabă la mai multe magazine?

— Nu mă întrebați pe mine. S-ar putea să meargă în același timp și în alte părți. Sau s-ar putea să-i placă magazinul nostru mai mult. Poate că-i place de mine. Nu sunt decât un simplu paznic și nu mă pot gândi la atâtea lucruri complicate dintr-o dată. Nici nu sunt plătit pentru asta. Dacă sunteți așa de curios, de ce nu-l întrebați direct pe băiat? E aici de trei ore și n-a scos o vorbă. Pare un copil cuminte, dar știu și eu? De aceea v-am rugat să veniți și dumneavoastră, îmi cer scuze că v-am stricat ziua liberă... Știți, de fapt voiam să vă întreb încă de când ați venit, deși n-are legătură: văd că sunteți foarte frumos bronzat. Ați fost pe undeva în vacanță?

— Nu, n-am fost nicăieri.

M-a scrutat iarăși cu atenție, de parcă eram un detaliu important al problemei.

Am luat din nou capsatorul în mână și l-am studiat. Era un model cât se poate de obișnuit, din care are toată lumea acasă sau la birou, un articol de papetărie ieftin, vândut aproape la prețul de fabrică. Paznicul a luat o țigară Seven Star, a aprins-o cu bricheta Bic, apoi a suflat fumul într-o parte.

M-am uitat spre copil și l-am întrebat cu o voce blândă:

— De ce tocmai capsatoare?

Morcoveață, care stătuse până atunci cu privirile în pământ, și-a ridicat încet capul și m-a privit, dar n-a spus nimic. Nu-l mai văzusem niciodată arătând așa: cu o figură stranie, lipsită de expresie și cu privirile pierdute în gol.

— Te-a forțat cineva s-o faci?

Morcoveață nu mi-a răspuns nici acum. Nu-mi dădeam seama dacă înțelegea ce-i spuneam. M-am lăsat păgubaș. Probabil că n-aș fi ajuns la nici un rezultat dacă-l luam la întrebări aici, pe loc. Se închisese în sine, încuiase ușa și trăsesse obloanele.

— Cum să procedăm, domnule profesor? m-a întrebat paznicul. Eu sunt plătit să patrurez prin magazin, să verific camerele de supraveghere și să-i aduc

aici pe cei pe care-i prind că au furat ceva. Ce se petrece mai departe e cu totul altă problemă, mai ales când infractorul este un copil. N-ați putea să-mi sugerați ce să facem? Cred că dumneavoastră știți mai bine ca mine. Să chemăm mai degrabă poliția? Pentru mine așa ar fi cel mai simplu, nu mi-aș pierde o jumătate de zi luptându-mă cu morile de vânt.

Deși vorbea cu mine, mintea mea era la cu totul altceva. Camera sărăcicioasă a serviciului de pază mi-a adus aminte de secția de poliție de pe insula din Grecia și n-am mai putut să nu mă gândesc la Sumire și la dispariția ei.

Au trecut câteva momente până am înțeles ce-mi spunea paznicul.

— Am să-i spun și tatălui său să fie mai sever de acum încolo și să-i explice clar că furtul este o infracțiune, a intervenit prietena mea, cu o voce complet lipsită de intonație. N-o să se mai întâmple.

— Am înțeles, nu vreți să ajungeți la tribunal. Tot repetați asta de la bun început, a spus paznicul pe un ton plictisit.

A scuturat mucusul țigării în scrumieră, apoi s-a uitat din nou spre mine:

— Totuși, de trei ori mi se pare prea mult. Odată și-odată trebuie să punem capăt situației. Dumneavoastră ce credeți, domnule profesor?

Am respirat adânc și m-am întors la realitate, la cele opt capsatoare și la după-amiaza aceea de duminică de septembrie.

— Nu pot să trag nici o concluzie până nu discut cu băiatul, i-am răspuns. E un elev cu care n-am avut până acum nici un fel de probleme și e un copil deștept. Nu pot să-mi dau seama de ce a făcut un lucru atât de lipsit de sens. Aș vrea să stau de vorbă cu el pe îndelete și sper să lămuresc lucrurile, îmi pare rău că v-a dat atâta bătaie de cap.

— E aici ceva ce nu înțeleg, a spus paznicul, îngustându-și ochii pe după ochelari. Băiatul — Shin'ichi Nimura, nu? — e în clasa dumneavoastră și-l vedeți în fiecare zi. Nu-i așa?

— Ba da.

— E în clasa a patra, ceea ce înseamnă că îl știți de circa un an și patru luni. Corect?

— Corect. E elevul meu de când a intrat în clasa a treia.

— Câți copii sunt în clasă, în total?

— Treizeci și cinci.

— Deci îi puteți avea pe toți sub ochi. Cu toate astea, n-ați bănuț nicio dată că ar putea face probleme. N-ați văzut nici un indiciu.

— Așa este.

— Și, când colo, copilul ăsta a furat din magazinul nostru de cel puțin trei ori în ultima jumătate de an. Operează întotdeauna singur, deci nu e în cârdășie cu cineva care-l amenință și-l silește s-o facă. Nu fură de nevoie și nici de plăcere. Nici pentru bani — din câte mi-a spus mama lui, primește suficienți bani de buzunar. Ceea ce înseamnă c-o face din convingere. Fură pentru a fura. Cu alte cuvinte, are o problemă. Și dumneavoastră îmi spuneți că n-ați văzut nici un indiciu?

— Dacă-mi permiteți să vă explic situația din perspectiva unui profesor, în cele mai multe cazuri, când un copil fură în mod curent, n-o face cu intenții criminale, ci mai degrabă dintr-un subtil dezechilibru emoțional. Sigur, dacă l-aș fi observat mai atent, probabil că aș fi văzut semne, și regret că n-am făcut-o. Dar acest dezechilibru emoțional este foarte greu de depistat din exterior. Iar ideea de a interpreta furtul ca pe un furt, pur și simplu, și de a-i administra pedeapsa convenită nu contribuie la vindecarea lui. Câtă vreme nu este găsită și înlăturată cauza fundamentală, problemele vor continua să existe, sub o formă sau alta. Nu puține sunt cazurile când un copil încearcă să

transmită un mesaj prin furt și singura metodă de rezolvare, oricât de ineficientă ar părea ea, este de a purta niște discuții îndelungate cu el.

Paznicul și-a terminat țigara și m-a privit îndelung, cu gura pe jumătate deschisă, de parcă ar fi studiat cine știe ce animal nemaivăzut. Degetele lui, așezate pe masă, erau incredibil de groase și arătau ca zece creaturi obeze și păroase. Am simțit că mă sufoc uitându-mă la ele.

— Ce-mi spuneiți acum se învață în facultate, la cursurile de pedagogie?

— Nu numai acolo. Sunt lucruri care țin de psihologia generală. Le puteți găsi și în cărți.

— Și în cărți, a repetat el, cu o figură lipsită de expresie.

A luat apoi un prosop și și-a șters transpirația de pe gât.

— Dintr-un subtil dezechilibru emoțional, ziceți? Ce mai e și asta? Pe vremea când eram polițist, aveam de-a face cu dezechilibrați de-a binelea, de dimineața până seara. Dar nu-i nimic subtil în asta. E plină lumea de ei. Dacă aș sta să port discuții lungi cu fiecare și să analizez toate detaliile, căutând cu seriozitate mesajul pe care vor să-l transmită, nu mi-ar ajunge zece creiere.

A oftat și a pus cutia cu capsatoare sub birou.

— Aveți perfectă dreptate. Copiii au sufletul curat. Nu li se poate administra o pedeapsă corporală. Toți oamenii sunt egali și nu trebuie judecați după rezultate. Trebuie să-i ascultăm pe îndelete. Sunt de acord. Dar oare lumea prin asta devine măcar un pic mai bună? Nu devine. Ba mai degrabă se înrăiește. Cum să fie oamenii egali? N-am mai auzit așa ceva. Păi în Japonia ne înghesuim o sută zece milioane de oameni. Imaginați-vă că am fi toți egali. Ar fi iadul pe pământ.

E ușor să spuneiți vorbe frumoase, închideți ochii, vă faceți că nu vedeți și vă spălați pe mâini. Nu faceți valuri, cântați împreună *Hotaru no hikari*⁹, îi treceți clasa și trăiesc toți fericiți până la adânci bătrâneți. Furtul este un mesaj venit din inima copiilor. Mai departe nu vă interesează. E cel mai comod. Cine vine pe urmă să facă curat? Noi! Credeți că ne face plăcere? Vi se citește mirarea pe față. Nu înțelegeți de ce ne agităm atât pentru „un fleac” de șase mii opt sute de yeni, dar de ce nu încercați să vă puneți și în locul celui care a fost furat? Aici lucrează mai bine de o sută de oameni și toți dau socoteală până la ultimul bănuț. Dacă suma de la casă iese cu o sută de yeni în minus, angajații rămân peste program ca să lămurească lucrurile. Aveți idee cu cât sunt plătite la oră femeile de la casă? De ce nu-i învățați și lucrurile astea pe elevi?

Am tăcut. Tăcea și mama. La fel și copilul. Pazănicul probabil obosise de atâta vorbă, așa că s-a cufundat și el în tăcerea generală, în încăperea de alături a sunat scurt telefonul și cineva a ridicat receptorul.

— În concluzie, ce propuneți să facem? m-a întrebat.

— Ce-ați zice să-l legăm cu o funie și să-l atârnam de tavan, cu capul în jos, până-și cere iertare?

— Nu-i o idee rea! Cu toate astea, cred că vă dați seama că dacă am face așa ceva în realitate, ne-am pierde amândoi slujbele.

— În cazul asta, nu ne rămâne decât să stăm de vorbă cu el, cu multă răbdare. Asta e părerea mea.

Un alt paznic a intrat în încăperea fără să bată la ușă:

— Domnu' Nakamura, puteți să-mi dați cheia de la depozit?

„Domnul Nakamura” a scotocit în sertarul biroului, dar n-a găsit-o.

— Nu-i aici, a spus. Ce naiba, doar știu că am pus-o aici!

⁹ Lit. „Luminița licuriciului”, adaptare japoneză a cântecului tradițional scoțian Auld Lang Syne.

Celălalt i-a explicat că era o urgență și le trebuia neapărat cheia de la depozit. Din atitudinea celor doi, am presupus că era o cheie importantă, care n-ar fi trebuit să fie ținută pur și simplu în sertar. Au căutat și în celelalte sertare, dar tot n-au dat de ea.

În tot acest timp, noi, ceilalți trei, tăceam. Prietena mea îmi căuta din când în când privirile, cu un aer rugător. Morcoveață se uita în pământ, ca și până acum, lipsit de orice expresie. Prin minte îmi treceau tot felul de gânduri. Era îngrozitor de cald.

Bărbatul care ceruse cheia s-a lăsat păgubaș și a plecat, mormăind nemulțumit.

— Am vorbit destul, a spus Nakamura, întorcându-se spre noi și adresându-mi-se pe un ton oficial, sec. Vă mulțumesc pentru că ați venit. E cazul să ne oprim aici. Mai departe e treaba dumneavoastră, domnule profesor, și a mamei băiatului, însă fiți atenți, pentru că, dacă se mai repetă o singură dată, o să aibă de-a face cu mine. De-adevăratelea. M-ați înțeles? Nu-mi convin situațiile neplăcute, dar trebuie să-mi fac datoria.

Am dat din cap și eu și ea, în semn că am înțeles. Morcoveață părea că nu auzise nimic. M-am ridicat, iar mama și copilul m-au imitat, lipsiți de vlagă.

— Un ultim lucru, a spus paznicul, stând pe scaun și uitându-se la mine. S-ar putea să vi se pară o impertinență din partea mea, dar trebuie să v-o spun. Mă uit la dumneavoastră de când ați intrat aici și nu reușesc să înțeleg un lucru: sunteți tânăr, înalt, faceți o impresie bună, sunteți bronzat, vă pricepeți să vorbiți foarte bine. Tot ce spuneți e plin de sens. Sunt sigur că părinții elevilor dumneavoastră vă admiră. Cu toate astea... nu știu cum să spun... am simțit ceva ciudat din clipa în care v-am văzut. Ceva ce nu prea pot înghiți. N-am nimic personal cu dumneavoastră, așa că vă rog să nu vă supărați pe mine. E ceva care mă răcăie, dar nu știu exact ce anume.

— Pot să vă pun o întrebare personală?

— Sigur că da.

— Dacă oamenii nu sunt egali, atunci dumneavoastră unde v-ați situa?

Paznicul a tras adânc din țigară, a clătinat din cap și apoi a suflat fumul îndelung, de parcă încerca să împingă pe cineva.

— Nu știu. Dar stați liniștit, în orice caz n-aș fi pe aceeași treaptă cu dumneavoastră.

Prietena mea își lăsase Toyota Celica ei roșie în parcare a supermarketului. Am luat-o deoparte, unde copilul nu ne putea auzi, și am rugat-o să meargă acasă înaintea noastră, ca să ne lase puțin singuri. Voiam să stau de vorbă cu el și după aceea aveam să-l aduc eu acasă. A fost de acord. A dat să spună ceva, dar a renunțat și s-a urcat în mașină. Și-a scos ochelarii de soare din geantă și a pornit motorul.

După ce a plecat, l-am luat pe Morcoveață și am intrat în prima cofetărie care ne-a făcut cu ochiul. Ajuns la răcoare, am răsuflat ușurat, am comandat un ceai cu gheață pentru mine și o înghețată pentru băiat, mi-am desfăcut primul nasture de la cămașă, mi-am scos cravata și am pus-o în buzunarul sacoului. Morcoveață tăcea cu încăpățănare, păstrându-și aceeași expresie pe chip ca și în biroul paznicului de la supermarket. Părea total absent, dus de pe lumea asta. Stătea cu palmele lui mici așezate pe genunchi și-și ținea ochii în jos, evitându-mi privirea. Eu îmi terminasem ceaiul, în schimb el nici nu se atinsese de înghețată; înghețata începuse să se topească în farfurie și-și pierdea încet-încet forma, dar el nu-i dădea atenție. Stăteam unul în fața celuilalt și tăceam, ca un cuplu cu probleme. Ori de câte ori trecea pe la masa noastră, chelnerița avea un aer tensionat.

— Se întâmplă multe lucruri pe lumea asta, am spus eu într-un sfârșit.

Nu căutam un pretext ca să încep conversația, ci pur și simplu m-am auzit vorbind, dintr-un impuls.

Morcoveață și-a ridicat încet capul și m-a privit fără să scoată un cuvânt. Am închis ochii, am respirat adânc și am tăcut iarăși o bucată de timp.

— N-am mai povestit nimănui asta, dar în vacanța de vară am mers câteva zile în Grecia. Știi unde e Grecia, nu? Am văzut o dată împreună o casetă la ora de științe sociale. E în sudul Europei, la Marea Mediterană, și are o grămadă de insule. Acolo cresc mulți măslini, în secolul al cincilea înaintea erei noastre au avut o civilizație înfloritoare. La Atena s-a născut democrația și Socrate a murit bând otravă. Acolo am mers eu. E un loc foarte frumos, dar eu nu m-am dus ca să mă distrez. O prietenă de-a mea a dispărut pe una dintre insule și m-am dus să o caut. Din păcate, n-am reușit să o găsesc. A dispărut pur și simplu, ca fumul în aer.

Morcoveață mă privea, cu gura ușor întredeschisă. Figura îi era în continuare împietrită și lipsită de viață, dar în ochi i se vedea o licărire. Mă asculta atent.

— Țineam mult la prietena mea, foarte mult. Pentru mine era mai importantă ca oricine altcineva. Așa că m-am urcat în avion și am zburat până în insula din Grecia ca s-o caut. Însă n-am avut noroc. Am încercat tot ce se putea, dar n-am găsit-o. Fiindcă prietena mea a dispărut, eu nu mai am acum nici un prieten. Nici măcar unul singur.

De fapt, nu lui Morcoveață îi spuneam toate astea. Vorbeam cu mine însumi, gândeam cu voce tare.

— Știi ce-mi doresc eu cel mai mult să fac acum? Să mă cațăr într-un loc înalt, foarte înalt, cum sunt piramidele. Cel mai înalt loc pe care-l pot găsi și de unde se poate vedea totul. Aș vrea să mă sui în vârf și să mă uit de acolo la lume, să privesc întreg peisajul și să-mi dau seama cu propriii mei ochi ce anume a dispărut de pe lumea asta. De fapt, nu știu, poate că nu vreau să văd asta. Poate că nu vreau să văd nimic.

Chelnerița a venit la masa noastră, a luat din fața lui Morcoveață farfuria cu înghețata topită și a pus pe masă, în dreptul meu, nota de plată.

— Am trăit de unul singur încă din copilărie. Am părinți și o soră mai mare, dar nu ne înțelegem bine. Nu pot să comunic cu nici unul dintre ei. De asta am și început la un moment dat să mă întreb dacă nu cumva eram un copil adoptat. Poate că, din cine știe ce motive, mă luaseră de la niște rude îndepărtate sau chiar de la un orfelinat. Acum nu mai cred asta. Părinții mei nu sunt genul de oameni care să adopte un orfan neajutorat. Mi-a fost greu să accept faptul că am o legătură de sânge cu familia mea. Îmi era mai simplu să-i consider niște străini.

Mi-am imaginat un oraș îndepărtat. Acolo, într-o casă, locuiește familia mea adevărată. E o casă mică, dar primitoare. Acolo fiecare își poate deschide inima și poate exprima direct ceea ce simte. Seara se aude cum mama pregătește masa, iar din bucătărie vine un miros îmbietor. Acolo ar fi trebuit eu să trăiesc. Mă gândesc mereu la casa asta și, în sufletul meu, mă refugiez acolo.

În viața mea adevărată, când eram mic, am avut un câine. Și, din toată casa, era singura ființă cu care mă înțelegeam. Era o corcitură, dar era foarte deștept: îl învățam o dată ceva și nu mai uita. În fiecare zi îl scoteam la plimbare în parc. Mă așezam pe o bancă și-i povesteam o mulțime de lucruri.

Reușeam să ne comunicăm sentimentele unul altuia. Pentru mine astea au fost momentele cele mai fericite din toată copilăria. Dar într-o zi, când eram în clasa a cincea, a fost lovit de un camion în apropierea casei și a murit. De atunci

părinții nu m-au mai lăsat să cresc câini, îmi spuneau că sunt gălăgioși și murdari și că-s prea greu de îngrijit.

După moartea lui, îmi petreceam mai tot timpul citind, închis în camera mea. Lumea din cărți mi se părea mult mai plină de viață decât cea din jurul meu. În cărți puteam găsi lucruri nemaivăzute. Așa au ajuns cărțile și muzica să-mi fie cei mai buni prieteni. Am avut câțiva colegi apropiați la școală, dar niciodată n-am întâlnit pe cineva în fața căruia să-mi pot deschide sufletul. Ne vedeam în fiecare zi, vorbeam vrute și nevrute și mergeam împreună la antrenamentele de fotbal, dar atât. Chiar dacă aveam probleme, nu ceream ajutorul nimănui. Stăteam și mă gândeam, găseam soluții de unul singur și apoi acționam de unul singur. Dar nu mă simțeam deloc singur. Mi se părea absolut firesc, în ultimă instanță, oamenii trebuie să se descurce pe cont propriu.

Cu toate astea, când eram la facultate, am întâlnit-o pe prietena de care-ți spun și, încet-încet, am ajuns să-mi schimb părerea. Am înțeles că dacă stai și gândești multă vreme de unul singur, nu mai ești capabil să privești lucrurile dintr-o perspectivă nouă. Și am început să simt că a fi singur e un lucru foarte trist. E ca și cum ai sta pe malul unui râu mare, într-o seară ploioasă, și ai privi la nesfârșit cum râul se scurge către mare. Ai stat vreodată să privești un râu pe ploaie?

Morcoveață nu mi-a răspuns.

— Eu am stat, am continuat.

Morcoveață a căscat ochii și m-a privit cu atenție.

— Mă uitam cum se amestecă apa cea multă a râului cu apa cea multă a mării și nu puteam pricepe de ce era atâta singurătate. Dar era. Ar trebui să încerci și tu o dată să vezi cum e.

Mi-am luat sacoul și nota de plată și m-am ridicat încet. Când i-am pus mâna pe umăr, Morcoveață s-a ridicat și el. Am plătit, apoi am ieșit din cofetărie.

Am mers vreo jumătate de oră până am ajuns la el acasă. Morcoveață n-a scos un cuvânt tot drumul. Nici eu.

Nu departe de casa lui era un râu cu un pod de beton. De fapt, „râu” era mult spus. Era mai degrabă un canal de deversare îngust. Pe vremea când în împrejurimi încă mai erau câmpuri, fusese folosit pentru irigații, dar acum apa era tulbure și mirosea vag a detergent. Nici nu-ți puteai da seama dacă într-adevăr curgea undeva. Pe maluri creșteau buruieni și se vedeau gunoaie de tot felul, aruncate acolo. Morcoveață s-a oprit la mijlocul podului, s-a întins peste balustradă și a privit în jos. L-am imitat. Am stat așa multă vreme, urmărind apa cu ochii. Simțeam că nu vrea să se întoarcă acasă și-l înțelegeam perfect.

Morcoveață și-a băgat mâna în buzunarul pantalonilor, a scos de acolo o cheie și mi-a întins-o. Era o cheie obișnuită, cu o etichetă mare și roșie, din plastic, pe care scria „Depozitul nr. 3”. Era cheia pe care o căutaseră peste tot cei doi paznici! Probabil că Morcoveață fusese lăsat câteva clipe singur în cameră și profitase de moment ca să caute prin sertare. Găsise cheia și o băgase în buzunar, începeam să pricep că în sufletul băiatului era un labirint pe care nu-l puteam desluși. Ce copil ciudat!

Țineam cheia în palmă și simțeam cum se strecurase în ea greutatea oamenilor care o atinseseră. În lumina puternică a soarelui părea grosolană, murdară și meschină. Am ezitat puțin și am aruncat-o departe, în râu, ridicând câțiva stropi de apă. Nu era un râu adânc, dar, pentru că era atât de tulbure, am pierdut-o din vedere. Eu și Morcoveață am rămas o vreme așa, privind apa.

După ce am aruncat cheia, m-am simțit ceva mai bine.

— E prea târziu ca s-o mai dăm înapoi, am spus eu, ca și cum aș fi vorbit de unul singur. Sunt sigur că au pe undeva o dublură, doar e vorba de prețiosul lor depozit.

Am întins mâna și Morcoveață mi-a apucat-o. Îi simțeam în palmă mâna lui mică și moale. Mai avusesem senzația asta cândva, demult — dar unde oare? L-am dus pe Morcoveață acasă, ținându-l de mână.

Mama lui ne aștepta. Purta o bluză fără mâneci, albă și îngrijită, și o fustă cu pliuri. Avea ochii roșii. Probabil că se pusese pe plâns de cum ajunsese acasă. Soțul ei conducea o agenție imobiliară din capitală. Duminica fie mergea la serviciu, fie se ducea să joace golf, și nu era aproape niciodată acasă.

Prietena mea l-a trimis pe Morcoveață în camera lui de la etaj, iar pe mine m-a condus în bucătărie, nu în sufragerie, cum obișnuia. Mi-am imaginat că așa, stând amândoi la masa din bucătărie, i-ar fi fost mai ușor să-mi vorbească.

Bucătăria era de tip insulă, cu chiuveta și masa de gătit în mijloc. Avea și un imens frigider verde închis, și o fereastră mare și luminoasă, orientată spre est.

— Arată ceva mai bine ca înainte, mi-a spus ea șoptit. Când am ajuns acolo și l-am văzut, pur și simplu m-am pierdut și n-am știut ce să mă fac. Nu i-am mai văzut niciodată o asemenea expresie pe față. Era... era ca și cum venea din altă lume.

— Nu trebuie să te îngrijorezi. Cu timpul, o să-și revină. De asta mă gândesc că e mai bine să-l lași o vreme și să nu-i spui nimic.

— Ce-ați făcut după ce am plecat eu?

— Am stat de vorbă.

— Despre ce?

— Despre fleacuri. De fapt, am vorbit mai mult eu, despre lucruri fără importanță.

— Vrei ceva rece de băut?

Am clătinat din cap.

— Câteodată nu știu ce-aș putea vorbi cu copilul ăsta, a spus ea. Mi se întâmplă din ce în ce mai des.

— Nu trebuie să te forțezi. Copiii au lumea lor. Când o să vrea să stați de vorbă, o să afli.

— Da, dar el nu vorbește aproape deloc.

În timp ce discutam față în față, la masă, eram atenți să nu ne atingem și ne simțeam ușor stânjeniți. Așa se întâmplă de obicei când profesorul discută cu un părinte despre copilul cu probleme. Prietena mea își tot împreuna mâinile sprijinite pe masă, apoi și le desfăcea cu nervozitate. Nu puteam să nu-mi amintesc atingerea acelor degete pe corpul meu în timpul îmbrățișărilor noastre.

Am asigurat-o că n-aveam să anunț incidentul la școală și că intenționez să discut serios cu băiatul, ca să scot la iveală ce nu era în ordine cu el. Nu trebuie să-ți faci prea multe griji, i-am spus. E un copil bun și deștept și, peste puțin timp, lucrurile au să se liniștească. E o problemă trecătoare. Important e să te calmezi. I-am repetat aceleași și aceleași lucruri la nesfârșit, făcându-le să i se strecoare încet în minte. Într-un final, a părut puțin mai relaxată.

S-a oferit să mă ducă ea cu mașina până acasă, în Kunitachi.

— Crezi c-a simțit ceva? m-a întrebat ea în timp ce așteptam la un semafor.

Se referea, bineînțeles, la relația dintre noi. Am clătinat din cap.

— Ce te face să spui asta?

— Mi-a venit deodată în minte azi, când vă așteptam să veniți. Așa simt eu

chiar dacă n-am nici o dovadă. E un copil intuitiv și sunt sigură că și-a dat seama că eu și tatăl lui nu ne mai înțelegem bine.

N-am spus nimic și a tăcut și ea.

A oprit într-o parcare din apropierea apartamentului meu. A tras frâna de mână, a învârtit cheia și a oprit motorul. Fără zgomotul motorului și fără fâșăitul aerului condiționat, în mașină s-a așternut o tăcere neplăcută. Am înțeles că-și dorea să o strâng în brațe acum, pe loc. Mi-am imaginat trupul ei ascuns sub haine, și mi s-a uscat gura.

— Cred c-ar fi mai bine să nu ne mai vedem, am spus brusc.

Nu mi-a răspuns. Cu mâinile înțepenite pe volan, privea în gol spre acul indicatorului de ulei de pe bord. De pe față i se ștersese orice expresie.

— Am stat și m-am gândit mult: nu se poate să devin o parte din problemă. Dacă sunt o parte din problemă, nu mai pot fi o parte din soluție. E spre binele tuturor.

— Spre binele multora?

— Al copilului tău, în orice caz.

— Și al tău în același timp?

— Și al meu, sigur.

— Și cu mine cum rămâne? Intru și eu la binele tuturor?

Voiam să-i răspund că da, dar nu găseam cuvintele potrivite. Și-a scos ochelarii de soare Ray-Ban, închiși la culoare, dar s-a răzgândit și și i-a pus la loc.

— Nu mi-e ușor să spun asta, însă o să-mi fie foarte greu dacă n-o să ne mai vedem.

— Și mie o să-mi fie greu. Mi-aș fi dorit să ne putem continua relația, dar nu e drept.

Ea a oftat adânc.

— Atunci vrei să-mi spui și mie ce e drept? Eu, una, nu prea înțeleg. Știu foarte bine ce nu e drept, dar ce anume e drept?

Nici pentru asta nu puteam să găsesc răspunsul potrivit.

Părea că e pe punctul de a izbucni în plâns sau de a țipa, dar reuși totuși să se abțină. Se agățase strâns de volan și mâinile începuseră să i se înroșească.

— Când eram tânără, multă lume venea să stea de vorbă cu mine și le povesteam și eu, la rândul meu, o mulțime de lucruri. Povești amuzante sau frumoase sau fantastice. Apoi, de la un moment dat, nimeni n-a mai stat de vorbă cu mine. Nimeni. Nici soțul meu, nici copilul, nici prietenii. De parcă n-ar mai fi rămas nimic de povestit pe lumea asta. Câteodată mă întreb dacă n-am devenit invizibilă, dacă oamenii nu se uită prin mine, fără să mă vadă...

Și-a desprins mâinile de pe volan și le-a ținut în fața ochilor.

— Nu cred că înțelegi ce vreau să zic.

Am căutat cuvintele potrivite, dar n-am găsit nimic în interiorul meu.

— Ți mulțumesc mult pentru tot ce-ai făcut azi, a spus ea, venindu-și în fire, iar acum vocea îi suna aproape natural. Nu cred că m-aș fi descurcat singură. M-ai ajutat foarte mult. A fost un moment tare greu pentru mine și-ți sunt recunoscătoare pentru că mi-ai fost alături. Cred că ai să devii un profesor excelent. Aproape că ești deja.

Am încercat să-mi dau seama dacă era ironică. Probabil că era. Ba nu, cu siguranță era.

— Încă nu sunt un profesor bun, am protestat eu, iar ea a surâs aproape imperceptibil.

Așa s-a încheiat conversația noastră.

Am deschis portiera și am ieșit din mașină. Soarele de după-amiază era mai puțin copleșitor. Respiram cu greu și nu-mi simțeam picioarele atingând pământul. Motorul mașinii a pornit și prietena mea a ieșit din viața mea personală, probabil pentru totdeauna. A deschis geamul și a fluturat ușor din mână. Am dat și eu din mână, ca răspuns.

M-am întors în apartamentul meu, am băgat în mașina de spălat cămașa pătată de transpirație, am intrat în baie și m-am spălat pe cap. M-am dus apoi în bucătărie, am terminat de pregătit mâncarea de care mă apucasem înainte să plec și am mâncat de unul singur. După masă m-am tolănit pe canapea și am reluat cartea pe care o începusem, dar n-am putut citi mai mult de cinci pagini. Am renunțat, am închis cartea și m-am gândit o vreme la Sumire, apoi la cheia de la depozit, pe care o aruncasem în râul murdar, și la „prietena” mea, cum strângea ea volanul cu ambele mâini. Ziua se apropia de sfârșit, lăsând în urmă doar niște amintiri dezordonate. Stătusem destul de mult timp sub duș, dar corpul meu încă mai păstra un iz de tutun, iar în palme îmi rămăsese o senzație ciudată, de parcă strivisem și uciseseam un suflet.

Oare am făcut ceea ce era drept?

Nu credeam asta. Nu făcusem decât ceea ce considerasem necesar pentru mine. E o mare diferență. „Spre binele tuturor?” mă întrebase prietena mea. „Mă număr și eu printre ei?”

Cinstit vorbind, în clipele acelea nu mă gândeam la binele tuturor, ci numai și numai la Sumire. Nu la ei toți, cei de acolo, sau la noi toți, cei de aici, ci la Sumire, care nu mai era nicăieri.

Capitolul 16

De când ne-am despărțit în portul insulei din Grecia, n-am mai primit nici o veste de la Miu. Mi s-a părut foarte ciudat, pentru că îmi promisese că mă va ține la curent cu mersul lucrurilor, indiferent de rezultat. Nu credeam că mă uitase și nici nu mi se părea genul de persoană care nu-și ține promisiunile. Mai degrabă, din cine știe ce motive, n-a avut cum să ia legătura cu mine. Mi-a trecut prin minte să încerc să-i dau eu un telefon, dar, gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că nu-i știam nici numele adevărat, nici numele sau adresa firmei. Sumire nu-mi dăduse asemenea detalii despre ea.

Telefonul din apartamentul lui Sumire a transmis o perioadă același mesaj, care spunea că e plecată în vacanță, dar la un moment dat a fost deconectat. Am vrut să-i sun pe părinții ei, însă nu le știam numărul. Aș fi putut să mă uit în cartea de telefon a regiunii Yokohama și să găsesc numărul de la cabinetul stomatologic al tatălui lui Sumire, dar nu voiam să merg atât de departe. M-am dus la bibliotecă și m-am uitat prin toate ziarele din luna august. În pagina socială apăruseră de câteva ori mici articole despre Sumire. O tânără japoneză de douăzeci și doi de ani a fost dată dispărută într-o insulă din Grecia. Poliția locală a deschis o anchetă, dar circumstanțele dispariției sunt încă neclare. Asta era tot. N-am găsit nici o informație pe care să n-o fi știut deja. Sunt mulți turiști care dispar în străinătate și Sumire nu era decât un caz printre altele.

Am încetat să mai urmăresc știrile. Oricare ar fi fost motivul dispariției ei, oricare ar fi fost rezultatele anchetei, știam cu siguranță un lucru: dacă s-ar fi întors, Sumire ar fi găsit o cale să mă anunțe. Pentru mine acesta era lucrul cel mai important.

A trecut și luna septembrie, apoi după toamnă a venit iarna. Pe 7 no-

iembrile Sumire a împlinit douăzeci și trei de ani, iar eu am împlinit douăzeci și cinci pe 9 decembrie. A început noul an școlar, apoi s-a terminat. Morcoveață a trecut în clasa a cincea fără să creeze vreo altă problemă și a fost mutat în altă clasă. Nu i-am mai vorbit niciodată de incidentul din ziua aceea. Ori de câte ori îl priveam în ochi, îmi dădeam seama că nu era nevoie.

Pentru că Morcoveață era acum în altă clasă, n-am mai avut ocazia s-o întâlnesc pe „prietena” mea. Era un lucru bun — pentru amândoi. Totul ținea acum de trecut. Câteodată mă mai cuprindea dorul de pielea ei călduță și eram gata-gata să pun mâna pe telefon și s-o sun. Ceea ce mă oprea în ultimul moment era amintirea senzației cheii de la depozit în palma mea și apoi atingerea mâinii lui Morcoveață în acea după-amiază de vară.

Din când în când, mă gândeam la Morcoveață. Ce copil ciudat! Îmi spuneam ori de câte ori se întâmpla să-l întâlnesc prin școală. Nu reușeam să-mi dau seama ce gânduri se ascundeau în adâncurile lui, sub figura aceea slabă și liniștită. Eram însă convins că-i umblau o mulțime de lucruri prin minte și că, dacă ar fi simțit nevoia, ar fi găsit puterea de a le pune în practică. Îi simțeam profunzimea. Credeam că am făcut un lucru bun deschizându-mi inima în fața lui în acea după-amiază, la cofetărie. Un lucru bun atât pentru el, cât și pentru mine. Poate că mai mult pentru mine. În acel moment — oricât ar părea de ciudat — el m-a înțeles și m-a acceptat. Ba chiar m-a iertat, într-o anumită măsură.

Oare cum își vor petrece zilele (care, în tinerețe, par nesfârșite) copiii ca Morcoveață când vor ajunge mari? Cu siguranță că nu le va fi ușor. Vor avea mai multe momente grele decât clipe de bucurie. Din proprie experiență, pot prezice în linii mari greutățile de care se vor lovi. Oare va ajunge să iubească pe cineva? Va fi oare, la rândul lui, iubit? Bineînțeles, nu servea la nimic să mă gândesc la asta. O dată ce va absolvi școala primară, va intra într-o lume mai largă și nu va mai avea nici o legătură cu mine. Mai bine m-aș fi gândit la problemele mele.

M-am dus la un magazin de muzică, mi-am cumpărat un CD cu piese de Mozart cântate de Elisabeth Schwarzkopf și l-am ascultat la nesfârșit. Îmi plăcea foarte mult liniștea pe care o transmitea. Dacă închideam ochii, discul mă purta de fiecare dată în acea seară de pe insula grecească.

În afară de câteva amintiri distincte (printre care se număra, bineînțeles, și dorința violentă pe care o simțisem față de ea în ziua când o ajutasem să se mute), nu-mi rămăseseră de la Sumire decât câteva scrisori lungi și acea dischetă. Am recitat de foarte multe ori și scrisorile, și cele două texte. Aproape că le învățasem pe dinafară. Când le citeam, simțeam că eu și Sumire suntem din nou împreună, împletindu-ne inimile. Acest lucru mă bucura mai mult decât orice, ca o luminiță a unei case care se vede în depărtare de la fereastra unui tren de noapte ce străbate pustietățile. Luminița e înghițită imediat de întuneric, dar, dacă închizi ochii, imaginea ei mai pălpâie câteva clipe pe retină.

Mă trezesc noaptea, mă dau jos din pat (și-așa n-am să mai pot adormi la loc), mă așez pe canapea și, ascultând-o pe Elisabeth Schwarzkopf, aduc la viață amintiri de pe acea insuliță din Grecia. Revăd fiecare scenă ca și cum aș răsfoi paginile unei cărți: plaja pustie și frumoasă, cafeneaua din fața portului, chelnerul cu cămașa pătată la spate de transpirație. Îmi amintesc profilul delicat al lui Miu și strălucirea Mării Egee, privită de pe verandă, statuia nefericitului erou tras în țepă din mijlocul pieței, muzica pe care am auzit-o în miez de noapte venind de pe vârful muntelui; îmi amintesc cu claritate lumina magică a lunii și vraja muzicii. Retrăiesc senzația din momentul în care am fost trezit de muzică și durerea din acea noapte fără formă de parcă trupul îmi era

străpuns, în tăcere și cu cruzime, de o sabie ascuțită.

Așezat pe canapea, stau cu ochii închiși, apoi îi deschid la loc. Inspir și expir încet, încerc să mă gândesc la ceva, apoi nu mă mai gândesc la nimic. Dar nu e nici o diferență. Nu pot să disting clar între lucruri sau între ființă și neființă. Mă uit pe fereastră până când cerul se luminează, norii se împrăștie, păsările încep să cânte și o nouă zi începe, adunând laolaltă conștiințele somnoroase ale tuturor oamenilor de pe planeta asta.

Am zărit-o pe Miu o singură dată, în centrul din Tokyo. Era la mai bine de șase luni de la dispariția lui Sumire, într-o duminică de pe la jumătatea lunii martie. Afară era călduț, dar cerul era înnorat și stătea să plouă. Toți trecătorii purtau cu ei umbrele. Eram în drum spre locuința unei rude și mă aflam în cartierul Hiroo când, la intersecția de lângă Meijiya, am văzut un Jaguar albastru închis croindu-și drum prin aglomerație. Eu eram într-un taxi, iar Jaguarul mergea pe banda din stânga noastră. Remarcasem mașina pentru că la volanul ei era o femeie cu un păr fantastic de alb. De la distanță, albastrul compact al mașinii și pletele albe ale femeii formau un contrast puternic. Eu o văzusem pe Miu numai cu părul negru și mi-au trebuit câteva secunde ca să fac asocierea, dar n-aveam nici o îndoială că era Miu. Era la fel de frumoasă și de rafinată ca odinioară. Părul ei, incredibil de alb, impunea distanță și-i dădea un aer aproape mitic.

Și totuși Miu cea pe care o vedeam acum nu era aceeași cu persoana care flutura din mână, în semn de rămas-bun, în portul acela grecesc. De atunci nu trecuse decât o jumătate de an, dar ea era complet schimbată. Bineînțeles, asta se trăgea și de la părul ei alb, dar nu era doar atât.

Era ca o scoică goală — asta a fost impresia mea în clipa în care am văzut-o. Silueta ei amintea de o cameră pustie, după ce toți musafirii au plecat. Părea că un lucru extrem de important dinăuntrul ei (ca tornada care o prinsese pe Sumire și n-o mai lăsase să scape sau ca acel ceva care mi-a înmuiat inima pe puntea feribotului) se stinsese pe vecie. Ceea ce rămăsese în urmă era nu existență, ci absență, nu era căldura vieții, ci nemișcarea memoriei. Părul ei alb îmi sugera inevitabil un mănunchi de oseminte albite de lumina lunii. Timp de câteva clipe, mi s-a tăiat răsufierea.

Jaguarul ei apărea fie în fața, fie în urma taxiului în care eram, dar Miu nu remarcase că ajunsese aproape de ea și că o urmăream cu privirile. Iar eu n-am strigat-o. Nu știam ce i-aș fi putut spune și, în plus, geamurile Jaguarului erau închise. Miu stătea dreaptă, cu amândouă mâinile pe volan, și se concentra asupra scenei care se întindea în depărtare, înaintea ochilor ei. De fapt, poate că era adâncită în gânduri sau poate că era pur și simplu atentă la *Arta fugii*, pe care o asculta la casetofonul stereo din mașină. Tot timpul și-a păstrat pe chip aceeași expresie împietrită și aproape că n-a clipit. Semaforul s-a făcut într-un târziu verde și Jaguarul a luat-o înainte, spre Aoyama, iar noi am rămas pe loc, așteptând să virăm la dreapta.

Așa ne ducem noi viața mai departe. Oricât de profundă e pierderea pe care o suferim, oricât de important e lucrul care ni se interzice, chiar dacă suntem complet schimbați și nu ne-a mai rămas decât stratul fin de piele din exterior, reușim să ne ducem viața mai departe, în tăcere. Ne apropiem tot mai mult de sfârșitul timpului care ne-a fost dăruit și-l vedem cum rămâne în urma noastră. Repetăm, uneori cu îndemănare, gesturile cotidiene. Când mă gândesc la asta, îmi simt sufletul complet pustiit.

Miu pur și simplu n-a putut să ia legătura cu mine după ce s-a întors în Japonia. A păstrat tăcerea, agățându-se de amintiri și dorindu-și să fie înghițită de niște tărâmurii îndepărtate și fără nume. Așa m-am gândit eu, și nu i-am

găsit vreo vină lui Miu. Nici n-am urât-o pentru asta.

În momentul acela mi-a apărut în minte imaginea statuii tatălui ei din acel sat de munte din nordul Coreei. Mi-am imaginat piațeta, șirurile de case scunde și statuia din bronz, acoperită de praf. Locul acela e mereu bătut de vânturi puternice, iar copacii par ireali, cu trunchiurile îndoite. Nu știu de ce, dar în mintea mea silueta lui Miu, cu mâinile pe volanul Jaguarului, se suprapune peste imaginea statuii din bronz a tatălui ei.

Poate că undeva, departe, pe tăcute, toate s-au pierdut deja. Sau cel puțin există undeva un loc unde toate se pot topi, amestecându-se. Ne trăim viața trăgând ușor spre noi firele subțiri ce ne leagă de toate și descoperim ce a dispărut între timp. Am închis ochii și am încercat să-mi amintesc cât mai multe lucruri frumoase. Am vrut să mi le apropiu, să le prind în palmă, deși știam că n-or să dureze mai mult de o clipă.

Visez. Uneori mi se pare că acesta este singurul lucru bun pe care-l pot face. A visa, a trăi în lumea viselor — exact așa cum scrisese Sumire. Dar visele nu durează la nesfârșit. La un moment dat mă trezesc și sunt tras înapoi în lumea de aici.

Mă trezesc la ora trei dimineața, aprind lumina, mă ridic în capul oaselor și arunc o privire înspre telefonul de la capul patului. Mi-o imaginez pe Sumire cu țigara aprinsă în colțul gurii, formând numărul meu de telefon dintr-o cabină publică. Are părul ciufulit și poartă un palton bărbătesc în dungi, mult prea mare pentru ea, și ciorapi desperecheați. Câteodată se încruntă și se îneacă de la fumul de țigară. Îi ia mult timp să formeze numărul corect. Mintea îi e plină de lucruri pe care vrea să le discute cu mine. Ar putea să povestească până dimineața și tot n-ar mai termina. De exemplu, despre diferența dintre semn și simbol. Mă uit la telefon și mi se pare că e pe punctul de a suna. Dar nu sună. Stau întins pe o parte și privesc la nesfârșit telefonul, care se încăpățânează să tacă.

O dată însă a sunat. A sunat cu adevărat, sub ochii mei, făcând să vibreze aerul din lumea reală. Am ridicat imediat receptorul.

— Alo?

— Bună, m-am întors, a spus Sumire foarte calmă și foarte veridic. Nu mi-a fost ușor, dar până la urmă am reușit să mă întorc. Ca un rezumat în cincizeci de cuvinte al Odiseei lui Homer.

— Ce bine, i-am răspuns.

Încă nu-mi venea să cred că-i auzeam vocea. Era oare aieveja?

— Cum adică „ce bine”? s-a mirat Sumire și aproape că am auzit-o încruntându-se. Ce-i asta? Doar am făcut atâta efort ca să mă pot întoarce, am călătorit mult, cu cele mai diverse mijloace — nici nu mai stau să ți le înșir — și tu nu găsești de spus decât atât? Îmi vine să plâng. Dacă nu e bine că m-am întors, atunci cum rămâne cu mine? „Ce bine!” Nu-mi vine să cred așa ceva! Păstrează-ți asemenea remarce inteligente și pline de căldură pentru momentul în care elevii tăi au să priceapă în sfârșit tabla înmulțirii.

— Unde ești acum?

— Unde sunt? Unde crezi că-aș putea fi? În vechea și draga noastră cabină telefonică, îngustă cât o cutie și plină de fluturași publicitari pentru companii fantomă și pentru tot felul de cluburi erotice. Pe cer atârnă un corn de lună de culoarea mușgaiului, pe jos e plin de mucuri de țigări.

Mă uit în jur și nu văd nimic ce-ar putea să-mi încălzească sufletul. O cabină telefonică interșanjabilă și complet semiotică. Unde sunt? Nu pot să-mi dau seama. Totul e atât de semiotic și, cum bine știi, eu nu prea am simțul orientării. Nu mă pricep să indic cuiva un loc anume. De asta se și răstesc

mereu la mine șoferii de taxiuri: „Domnișoară, ai idee unde vrei să mergi?” În fine, nu cred că e atât de departe. Ba chiar mi se pare că e destul de aproape.

— Vin să te iau.

— Ce bine! Mă duc să aflu mai exact unde sunt și te sun din nou. Oricum, acum am rămas și fără fise. Așteaptă puțin, bine?

— Mi-am dorit foarte mult să te întâlnesc.

— Și eu. Am ajuns să o înțeleg când nu te-am mai putut vedea. Mi-a fost dintr-o dată clar, ca și cum toate planetele s-ar fi aliniat în fața mea. Am nevoie de tine. Tu ești o parte din mine, iar eu sunt o parte din tine. Știi, cred că undeva — nu-mi dau seama exact unde — am tăiat o beregată. Mi-am ascuțit cuțitul, cu inima de piatră. Simbolic, așa cum se construiesc porțile în China, înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că înțeleg.

— Atunci vino să mă iei.

Brusc, convorbirea se întrerupe. Rămân multă vreme cu privirile la receptor, încă ținându-l în mână, de parcă el însuși ar fi fost un mesaj important, de parcă forma sau culoarea lui ar fi avut înțelesuri ascunse. Mă răzgândesc și pun receptorul în furcă. Stau așezat în pat și aștept să sune iar telefonul. Mă reazem de perete, fixează cu ochii un punct din aer și respir încet, fără zgomot, verificând legăturile dintre o clipă și alta. Telefonul rămâne însă mut. O tăcere necondiționată umple aerul. Dar eu nu mă grăbesc. Nu am de ce. Sunt pregătit. Pot merge oriunde.

Nu-i așa?

Sigur că da!

Mă dau jos din pat. Trag la o parte perdelele decolorate de soare și deschid fereastra, îmi întind gâtul și privesc cerul, încă întunecat. Cornul lunii are, fără îndoială, culoarea mușgaiului. Bun. Asta înseamnă că suntem amândoi în aceeași lume și ne uităm la aceeași lună. Pe amândoi ne leagă de realitate același fir. E suficient să-l trag ușor înspre mine.

Îmi răsfir degetele și-mi privesc mâinile. Caut pe ele urme de sânge. Nu e nici una. Nici un miros, nici o crustă. Probabil că sângele s-a strecurat deja, pe tăcute, în mine.
